BANDA FLORILOR

Garnett Radcliffe

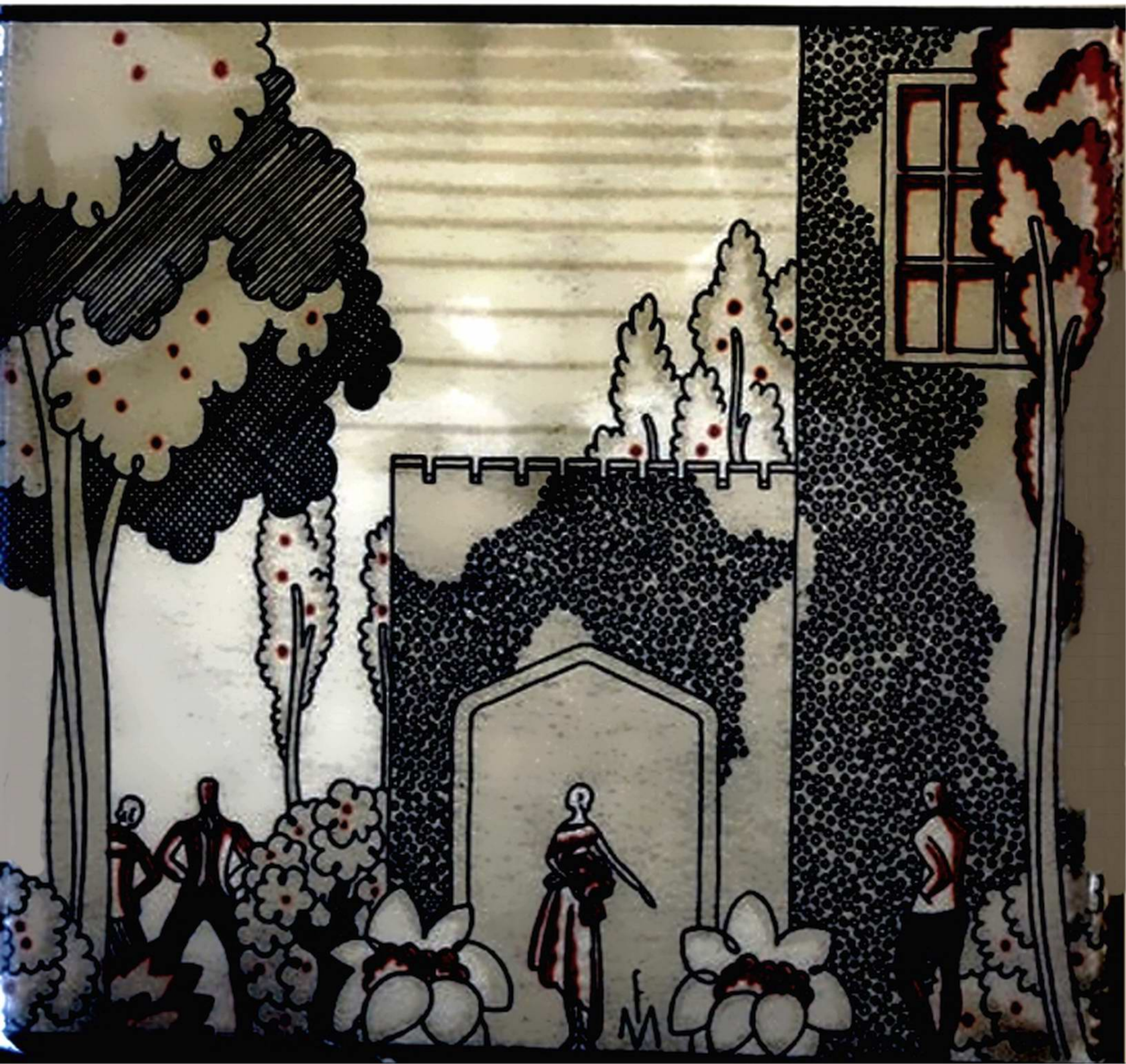

RADCLIFE GARNETT

BANDA FLORILOR

BANDA FLORILOR

COLECȚIA
Scotland-Yard

4

Editura Danubiu

recomandă următoarele romane cititorilor săi:

SPIOANA DIN ODESSA de *Jean d'Agraives*

DETECTIVUL de *Edgar Wallace*

DIABOLICUL FU-MANCHU de *Sax Röhmer*

Colecţia Scotland Yard

No. 4

GARNETT RADCLIFFE

Banda Florilor

(The Flowergang)

Traducere de
I. CONSTANTINESCU

EDITURA „DANUBIU"
STR. Dr. ISTRATI No. 10, — BUCUREŞTI
Of. Reg. Com. 1395/941

COLECȚIA SCOTLAND YARD

a publicat până în prezent următoarele captivante romane:

1. Cine-i vinovatul?

de *Stuart Palmer*

2. Masacrul din Folkestone

de *J. S. Fletcher*

3. Polițistul chinez

de *Earl derr Biggers*

4. Banda florilor

de *Garnett Radcliffe*

IN PREGĂTIRE:

5. Stafii pe Atlanta

de *Werner E. Hintz*

6. Bob Bantam

de *Paul Rosenhayn*

BANDA FLORILOR

de GARNET RADCLIFFE

CAP. I

ATACUL DIN MAŞINĂ

La Waring House era foarte cald, în seara aceia de Iulie în care se dădea ultimul bal al sezonului. Uşile şi ferestrele erau larg deschise şi ventilatoarele zumzuiau puternic.

In colţul cel mai depărtat de orchestră, stătea izolat, un bărbat. Şedea în pragul unui balconaş, privind scena care se desfăşura înaintea ochilor săi, cu cel mai viu interes.

Croiala hainelor sale ca şi multe alte amănunte, ar fi permis unui observator atent să remarce că personagiul acela retras era de origină americană. Intr'adevăr, Ebenezer N. Dreen tocmai sosise din Statele-Unite. Venise, pentru prima oară, în Anglia, în interes de afaceri şi îşi prelungise şederea ca să se mai distreze.

Americanul nu prea simpatizase înainte pe cetăţenii Albionului, dar toate prejudecăţile sale se risipiră, când secretarul său particular, Sunbury îi făcuse cunoştinţă — pe bordul pachebotului Aquitania — cu un oarecare colonel Guy Lowry.

Colonelul un vechiu prieten de şcoală al secretarului, se arătase extrem de afabil faţă de Dreen, îi dăduse adresa croitorului său şi a altor furnizori, îi procurase câteva scrisori de recomandaţie, îl introduse în anumite cluburi elegante şi, în sfârşit, îi oferise să se instaleze în casa lui din Madison Square. Dreen se arătase foarte surprins de această ofertă şi Lowry se grăbise să adaoge că va lipsi aproape trei luni din ţară, şi că ar fi preferat ca servitorii să nu se simtă liberi iar imobilul să-i rămână fără supraveghere.

Americanul, în faţa acestor argumente, acceptase totul şi atitudinea colonelului Lowry contribuise cu mult la modificarea opiniilor sale asupra supuşilor britanici.

Dansatorii care treceau prin faţa lui îi aruncau pri-

viri curioase, căci agentul de publicitate al lui Ebenezer avusese grijă să anunțe marei mulțimi engleze că Londra va primi vizita unuia dintre cei mai bogați oameni din lume. De altfel, cifra averii nu constituia latura cea mai importantă a personalității lui Ebenezer N. Dreen. Existența lui putea servi drept scenariu unui film de mare succes sau drept baza unui veritabil roman. Într'adevăr, miliardarul debutase în viață prin a fi băiat de serviciu, într'un hotel din New-York. Apoi devenise, pe rând, marinar, căutător de aur, gazetar și explorator. I se puneau în seamă numeroase acte de curaj, precum și sclipiri geniale. Datorită tenacității sale, devenise, în ochii tinerei generații americane un fel de erou de legendă.

Dreen își dădea perfect seama de curiozitatea pe care o suscita, dar nu-l jena. In timp ce examina, la rândul lui, tinerii bărbați cu părul gominat și femeile remarcabil îmbrăcate care treceau prin fața lui, el se simțea mândru de vigoarea lui fizică și de robustele mâini care-i ieșeau din mânecile-i scrobite.

— Nu vreți să dansați?, îl întrebă Lady Waring, stăpâna casei, înaintând spre el.

Era o femeie mică, cu părul cenușiu și cu obrazul pârlit de soare, a cărei mare plăcere era de a vâna pe jos, pe orice vreme. Asemănătoare cu Dreen în aceasta, ea nu părea la locul ei într'o sală de dans.

— Așa-i că-i foarte cald?, adăugă ea.

— Poate, răspunse americanul cu simplicitate, dar nu mă gândesc la asta căci totul de aici mă interesează. Când mă voiu întoarce la Madison Square îmi voiu trezi soția să-i povestesc ce-am văzut. Cât va regreta că nu m'a întovărășit! Dar se simțea obosită.

— Sper că d-nei Dreen îi va plăcea în Anglia, zise Lady Waring.

— Oh, îi va plăcea și mai mult de îndată ce se va obișnui cu tot ce-o înconjoară. Londra este atât de liniștită în comparație cu Chicago, încât ea va putea face aici o cură de odihnă.

Gazda care fusese crescută la țară, îi răspunse îndată:

— Nu-mi plac orașele mari. Înțeleg sentimentul d-tale dar aici securitatea noastră este destul de relativă.

Ea avu un tremur ușor și reveni spre interiorul sălii de bal. Dreen însă îi replică:

— Nimic nu m'ar putea speria la Londra.

Apoi schimbând subiectul convorbirii zise:

— Nu vreau să vă privez de dans. Cred că este aci cineva care doreşte să vă invite la vals.

— Dar nu se poate să rămâneţi singur toată noaptea!

Se întrerupse, privi spre micul balcon şi adăugă cu un ton mai ridicat :

— Tu eşti, Dick? Nu este momentul să dormi ! Vino să te faci folosit ! »

Un tânăr înalt, care era pe jumătate întins pe o canapea, se ridică şi înaintă, împingând în faţa lui un copil frumos.

— Pe Froggy trebuie să-l faci să lucreze, mamă, strigă el vesel, căci este mai leneş ca mine.

Lady Waring păru că nu auzise şi reluă, întorcându-se spre Dreen.

— Fiul meu, căpitanul Waring... Dick, iată-l pe d. Dreen care abia a sosit în Anglia.

Tânărul întinse mâna străinului. Acesta din urmă era foarte mândru de vigoarea renumită a strângerii lui de mână şi nu se aştepta de fel la forţa cu care tânărul Waring răspunse strângerei lui.

Apoi, în timp ce mama lui se depărta, Dick oferi oaspetelui său să-l întovărăşească în sala de supeu.

— Aş vrea să vă fac cunoştinţă cu logodnica mea, zise el. Adoră tot ce vine din America.

Dreen examină tot ceeace îl înconjura cu cea mai vie atenţie. Împreună cu soţia lui, aveau intenţia să primească la Madison Square şi doreau să nu rişte să comită o lipsă de etichetă.

— Iat-o pe Pam!, strigă deodată căpitanul Waring.

Apoi adăugă, adresându-se tinerei, subţirică şi brunetă, care se apropia de ei:

— Vino repede să-ţi fac cunoştinţă cu un american veritabil.

Întorcându-se, numaidecât, spre Dreen, făcu prezentările:

— Logodnica mea, Lady Wainwright.

Figura acesteia era cunoscută miliardarului, căci jurnalele din New-York îi publicaseră de multe ori fotografia. Lady Pamela era celebră, în acelaş timp, pentru eleganţa şi temeritatea ei. Într'adevăr, acest copil încercase în trei rânduri să treacă Atlanticul cu avionul şi scăpase ca prin urechile acului dela moarte. Căpitanul Waring o însoţise totdeauna, dar, cum aparţinea sexului tare, isprăvile lui erau mai puţin cunoscute.

Când un servitor le aduse şampanie, Ebenezer îşi ridică paharul şi zise :

— Aş vrea să închinăm în sănătatea unuia din cei mai buni prieteni ai mei: colonelul Guy Lowry.

— Cine este colonelul Guy Lowry?, întrebă Pamela.

Americanul îşi privi interlocutorii cu surprindere, căci îşi imagina că mentorul lui trebuia să fie celebru în toată soc ietatea înaltă a Londrei.

Tânăra îşi dădu seama de surpriza lui şi complectă repede :

— Nu este nimic extraordinar în faptul că nu vă cunoaştem prietenul. Dick şi cu mine nu suntem, aşa zişi oameni de lume. Trăim mai mult pentru sport. Dar îmi repet întrebarea: Cine este colonelul Lowry?

Dreen începu să râdă :

— Dumnezeule, mărturisi el, nu pot să vă răspund precis. Ştiu numai că a fost camarad de clasă cu secretarul meu, Gustave Sunbury, că este foarte amabil şi că m'am considerat privilegiat făcându-i cunoştinţă, căci mi-a pus la dispoziţie casa lui din Madison Square, împreună cu servitorii săi.

— Adevărat?, murmură Waring cu un ton gânditor. In care parte a lui Madison Square locueşte ?

— La nord, la nr. 94.

— Atunci a cumpărat de curând imobilul, căci era gol acum câteva săptămâni.

— Oh!, vă înşelaţi. Colonelul Lowry locueşte în această casă de mai bine de 10 ani. Mi-a mărturisit-o chiar el. Şi-a păstrat chiar aceeaş servitori. Intendentul casei, Parker, mi-a spus că n'ar părăsi pe colonel chiar dacă i s'ar oferi un salariu dublu, iar ceilalţi servitori sunt de aceeaş părere cu el.

— Probabil că mă înşel, murmură căpitanul. Poate au fost modificate numerele de pe Madison Square.

Cu toate acestea, expresia obrazului lui rămase gânditoare şi, în timp ce tovarăşii săi vorbeau şi beau, căuta să-şi rememoreze ceva din trecut. Avea impresia că vorbele rostite de american. evocau în memoria lui o poveste de acelaş gen. Dar nu-şi amintea cine i-o spusese.

Deodată se întoarse spre Dreen şi întrebă :

— Aţi auzit vreodată de un compatriot numit James Hackett ? Era un om care câştigase o avere cu comerţul de cereale, în timpul războiului. Apoi s'a ruinat şi s'a sinucis în Franţa. Corpul i-a fost găsit în Sena.

Miliardarul se întoarse spre Waring şi fu foarte surprins constatând schimbarea care se produsese în

fizionomia lui. Veselia îi dispăruse, iar ochii albaştrii ai tânărului ofiţer aveau o privire ascuţită.

— Toată lumea îl cunoştea pe Jimmy Hackett! Am făcut mai multe afaceri mari împreună. Era un bun prieten al nevestei mele care poartă, în amintirea lui, un medalion împodobit cu diamante care i-l oferise drept cadou de nuntă. Aţi avut ocazia să-l vedeţi?

— Da, o singură dată, puţin după sosirea lui în Anglia. Printr'o coincidenţă bizară, un om amabil — pe care-l întâlnise pe vapor — îi împrumutase casa lui complect instalată împreună cu servitorii.

Americanul îl privi pe Waring cu stupoare. Apoi, înţelegând deodată semnificaţia acestor vorbe, roşi şi strigă :

— Vrei să-mi spui că numele împrumutătorului era Lowry şi că locuinţa se găsea în Madison Square?

— Nu, murmură Waring. Dacă amintirile mele sunt exacte, îl chema Edward Green, era — mai mult sau mai puţin — medic şi locuia în Ruppert Street.

Pamela avu, deodată, impresia că atmosfera devenea încărcată. Se întoarse şi constată că americanul îi privea logodnicul cu mânie. Căpitanul, dimpotrivă, părea foarte calm; se trântise pe un scaun şi-şi contempla ţigara cu un aer absent.

— Ce vreţi să insinuaţi? repetă miliardarul. Răspundeţi-mi cinstit, căpitane.

— Domnule, începu cel întrebat, să nu bănuiţi că aş încerca să vorbesc de rău pe generosul dvs. prieten. Nici nu-l cunosc. Cu toate acestea, dacă eram multimilionar, ca d-ta. şi dacă veneam pentru prima oară în Europa, aveam cea mai mare grijă să nu fac legături cu orişicine. Nu ştiţi că peste tot roiesc şarlatani. In ceeace-l priveşte pe Hackett n'aş putea dovedi nimic. Dar aş lăsa să mi se taie capul dacă n'ar exista o legătură între ruina lui şi împrumutarea care i-a fost făcută, cu casa din Ruppert Street. Toată această poveste a fost turbure dela început până la sfârşit.

— Dar colonelul Lowry, protestă Dreen, este un vechiu prieten al secretarului meu particular.

— Aşa-i. Asta uitasem. In acest caz vă cer scuze. Desigur, este un om foarte cinstit.

Americanul se potoli :

— Ştiţi, reluă el, la noi sunt mai mulţi răufăcători ca aici şi eu îi simt dela distanţă. Dar acest colonel Lowry este un tip foarte bine. S'a arătat ca un bun prieten faţă de mine şi dacă aş crede că cineva ar în-

tenţiona să-l bârfească, aş pleca imediat din Waring House. Ebenezer Dreen nu abandonează oamenii care i-au ispirat simpatie.

Waring o izbi cu piciorul, pe sub masă, pe logodnica lui, căci Pamela începuse să râdă de intempestivitatea americanului. Ea se reţinu şi întrebă :

— Dar ce i s'a întâmplat lui Hackett ? Moartea lui a rămas misterioasă ?

— De fel, replică Dreen. El a câştigat bani în Statele Unite. Apoi când a venit în Europa a fost muşcat de păianjenul speculaţiei la Bursă. A jucat şi când s'a simţit ruinat şi-a pierdut capul. Şi-a tras un foc de revolver şi corpul i-a fost regăsit în Sena, câteva săptămâni mai târziu. A putut fi identificat graţie inelelor sale. Deci nu există nici o legătură între ruina lui, care şi-a produs-o singur, şi casa care i-a fost împrumutată la Londra.

— Bine, dar de ce a speculat atât de prosteşte ? întrebă tânăra fată.

Americanul ridică din umeri :

— Ah, asta mă întreb şi eu, Lady Pamela, căci am fost însumi foarte mirat. Probabil a vrut să-şi mărească averea. Cu toate acestea, Jimmy era un băiat pe care, niciodată, nu l'aş fi crezut capabil să se lanseze în speculaţiuni nebuneşti. Am cunoscut însă şi alţii care au procedat la fel ca şi el. De exemplu Parker, sau Minchley sau Jeff Bernier. Au fost atinşi de aceeaş nebunie.

— Nebunie care pare să se fi ivit de partea astălaltă a Atlanticului, remarcă Waring. Nu sunt în curent cu povestea lui Bernier dar ştiu că ceilalţi doi se găseau în Europa când s'au ruinat. Minchley era la Paris şi Parker la Dublin.

— Aşa-i că au murit amândoi ?

— Da, Parker a murit într'un azil de săraci, iar Minchley a fost victima unui accident de automobil. Cât despre Bernier, care era un rege al unidelemnului, a dispărut şi nu i s'a mai regăsit urma.

— Incercaţi să-mi faceţi frică, căpitane ?

Tânărul nu-i răspunse. Privea ţintă în faţa lui şi apoi, declară :

— Nu pot să sufăr indivizii care se îmbracă în servitori şi vin să asculte conversaţiile care nu-i privesc. Dacă personagiul cu urechi mari, care este acum lângă noi, nu se îndepărtează îl voiu arunca pe fereastră.

Americanul şi tânăra fată întoarseră capul şi obser-

vară un servitor care se îndrepta repede în direcţia bufetului unde începu să şteargă paharele.

— Asta-i tot atât de servitor cât mine, reluă Waring. A dat târcoale în jurul mesei noastre douăzeci de minute şi a ascultat toată discuţia noastră.

— De ce? exclamă Pamela.

— Oh, răspunse americanul, când un om este atât de bogat ca mine este des spionat. Probabil că acest individ a încercat să culeagă, din gura mea, vreo informaţie. Poate că este în solda vreunui speculator. Numai că aceştia nu cunosc metodele mele. Când tratez o afacere importantă mă urc într'un avion, la cinci sute de metri înălţime, să evit indiscreţiile.

Tânăra se ridică:

— Acum când mi-e mai puţin cald aş vrea să dansez. Ceeace vreau însă să vă mai zic, domnule Dreen, vi se va părea curios: sunt fericită că nu sunt bogată.

— Aveţi dreptate, lady Pamela, însă nu există decât un singur lucru mai plictisitor decât acela de a poseda o mare avere...

— Care?

— Acela de a nu o avea, ripostă multi-milionarul cu unul din rarele lui surâsuri.

. . . . . .

Printre avantagiile pe care filantropul Lowry la acordase americanului, era şi folosinţa unui magnific Packard, cu şoferul său, Hawke, un individ cu capul mare, nasul turtit şi o expresie bestială desmințită însă de perfecta lui corectitudine

La ora fixată, Packardul se găsea în faţa lui Waring House. Dreen întârzie puţin pe peron ca să schimbe câteva fraze de politeţă cu generalul Waring, gazda lui. Miliardarul era în bună dispoziţie.

— Ascultă, generale, zise el, fiul d-tale îmi place şi a avut mână fericită alegând-o pe mica lady Pamela. E adevărat că pregătesc un nou sbor spre America? M'ar lua ca pasager?

— Oh, proectul este încă vag, răspunse lordul Waring. Trebuie să-şi construiască avionul dar, până în prezent, n'au găsit suficient capital ca să-şi acopere cheltuelile raidului lor. Ultima oară a plătit tot bătrâna lady Queensmarry, mătuşa Pamelei. Dar mă îndoiesc că va mai accepta s'o facă încă odată.

— Dragă generale, cu mine aţi fost toţi gentili. Mi-ar plăcea, deaceia, să vă arăt gratitudinea mea. Spune băiatului d-tale să vină, mâine dimineaţa, pe la

orele 11, în Madison Square 94, ca să vorbim de afaceri. Poate îl voiu putea ajuta în proectul lui...

— Sunteţi foarte amabil, îi răspunse generalul. Îl voiu anunţa pe Dick. Va fi încântat. Lady Waring şi cu mine plecăm astăzi în Scoţia, dar fiul nostru rămâne aici.

— Spuneţi-i să-şi aducă şi logodnica, căci şi pe ea o interesează raidul.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Generalul aşteptă ca Dreen să se urce în Packard, apoi se grăbi să anunţe căpitanului vestea cea bună.

Maşina lui Dreen trecu prin cartierul aristocrat din Mayfair şi apoi se angajă prin nişte străzi mai sgomotoase. Acum parcurgea cartierul teatrelor şi al localurilor de noapte.

Deodată, Dreen, observă că şoferul său nu apucase pe acelaş drum ca la venire. Americanul se plecă spre cornetul acustic dar, în aceeaş clipă, Packardul rase trotuarul şi se opri. Un om de talie înaltă, îmbrăcat bătător la ochi, sări înainte, deschise portiera şi pătrunse în maşină.

Dreen se ridică dintr'un salt, ca să facă faţă agresiunii. O mână îl strânse însă de gât în timp ce pe nas şi gură îi fu presată o bucată de şifon muiată într'un narcotic. Prin portiera cealaltă intrase un alt atacator.

CAP. II.

«BANDA FLORILOR»

Hawke nu întoarse măcar capul, dădu drumul maşinei şi apucă pe ruta care ducea la gara Waterloo.

Miliardarul, care era un om robust, se sbătu câteva minute. Dar narcoticul îşi produse efectul lui şi, în curând, rezistenţa i se diminuă, fără să adoarmă.

Cei doi adversari îl forţară să se aşeze şi luară loc lângă el.

— Am făcut treabă bună, declară primul. Acest narcotic al şefului este excelent, căci slăbeşte un om în cinci secunde.

Tovarăşul acestuia îşi aprinse o ţigară şi Dreen întoarse capul, cu dificultate, să-l privească. Omul era mic, bondoc şi nebărbierit. Americanul nu era speriat. Cu toate că narcoticul îi slăbise considerabil vocea, întrebă:

— Ce vreţi? Bani? Vă voiu da cât poftiţi!..

— Nu vă obosiţi înainte de a ne fi văzut şeful, replică cel mai mic dintre cei doi agresori, şi nu încercaţi să faceţi vreo boroboaţă, căci . . . Şi apăsă un revolver de plastronul cămăşii americanului.

— Aţi cetit prea multe romane poliţiste, murmură Dreen. Dar asta s'ar putea să vă coste scump.

Cei doi oameni îl priviră în tăcere şi americanul se simţi apucat de o poftă nebună să râdă la gândul că el, Ebenezer Dreen, fusese răpit ca un copil de 5 ani.

Maşina traversa acum cartierele mărginaşe ale oraşului şi, puţin câte puţin, casele deveniră mai rare.

Dreen se făcea că doarme dar creierul îi lucra. Se gândea că şoferul făcuse parte din complot. I se cumpărase complicitatea? Ce ar gândi colonelul dacă ar afla trădarea comisă de credinciosul lui şofer? Sau poate chiar colonelul... La această idee, americanul nu se putu reţine să nu înjure cu glas tare.

Pe deasupra capului său, cei doi tovarăşi schimbau priviri. Omul nebărbierit îşi ridică mâneca hainei, arătă un braţ roş şi umflat tovarăşului său şi mormăi:

— Iată treaba micilor prieteni ai lui Sung Ling. Am găsit doi dintre ei în patul meu. noaptea trecută. Chinez murdar, aş vrea să-i sucesc gâtul!

— Nu te sfătuiesc s'o faci, ripostă celălalt. Sung Ling nu este un om care poate fi contrariat.

— Ai dreptate.

Şi amândoi începură să râdă.

Packardul apucă pe un drum desfundat şi începu să urce o alee rău îngrijită care ducea la un parc, în fundul căruia se ridica o casă mare, pătrată, sobră ca o închisoare. La ferestre nu erau perdele, iar zidurile erau acoperite cu mucegaiu. Maşina se opri în faţa unui peron larg, din piatră. Cei doi paznici ai lui Dreen îl apucară, fiecare, de câte un braţ şi-l obligară să coboare.

Uşa casei se deschise şi micul grup traversă, mai întâiu, un vestibul mare decorat cu panoplii şi capete de cerbi. Atmosfera era grea ca şi când casa ar fi fost închisă de multă vreme. Dreen respiră acelaş miros greu ca într'o menagerie.

Soporificul îl slăbise atât de mult încât i-ar fi fost imposibil să înainteze fără ajutor şi cum o fugă îi apărea imposibilă se lăsă dirijat dealungul vestibulului. Urcară o scară şi parcurseră, apoi, un culoar lung.

Ajunşi în faţa unei uşi, paznicii săi se opriră şi cel mai înalt dintre ei bătu de trei ori.

— Cine-i acolo? Garoafa? întrebă o voce dulceagă din interior.

— Da, domnule.

— Dreen e cu tine?

— Da, domnule.

— Fă-l să intre.

Uşa se deschise şi americanul fu introdus într'o odaie, care servea de salon şi birou. Camera era luminată de un mare candelabru electric, de stil oriental, iar pe jos era un covor gros de Aubusson. In odaie se aflau doi bărbaţi. Unul, mic, cu faţa de bufniţă, scria la maşină lângă fereastră. Celălalt era aşezat înaintea unui birou mare şi Dreen nu putu să-i observe bine obrazul. Avu însă impresia că acest personagiu avea fălcile căzute şi nişte maxilare enorme. Apoi, brusc, individul se învârti pe fotoliul lui şi americanul avu o senzaţie de veritabilă repulsiune căci omul care se găsea înaintea lui se asemăna cu o caracatiţă.

Dar impresia de frică resimţită de miliardar nu dură decât o clipă. Când paznici săi îi dădură drumul, se aşeză într'un fotoliu, îşi încrucişă braţele şi întrebă cu brutalitate.

— Ce vreţi de la mine?

— Ador americanii, murmură cel întrebat.

— Destul, ripostă Dreen. Vorbeşte limpede. Dece m'aţi adus aici? Ca să căpătaţi bani?

— Imi place perspicacitatea dvs, domnule. Da, am trimis să vă caut pentru motive pecuniare. Dacă socotelile mele sunt exacte, valoraţi douăzeci de milioane de lire sterline. Veţi considera exagerată cererea mea de a-mi remite trei sferturi din averea dvs. în schimbul libertăţii?

— Sunteţi foarte modest!, răspunse Dreen batjocoritor. Bani îi vreţi în cec sau în numerar? Sau poate numai un virament ar fi suficient?

Banditul ridică un deget, ca pentru a-i impune tăcere, şi-i zise:

— Dacă vi-aţi da seama de toate cheltuelile care le-am făcut şi de toate greutăţile care le-am întâmpinat ca să vă aduc aici n'aţi mai privi oferta mea cu atâta uşurinţă. Gândiţi-vă la cele ce am trebuit să fac! Primul pion l-am mişcat acum doi ani. Vă amintiţi ce s'a întâmplat acum doi ani în luna Iulie, domnule Dreen?

Americanul privi. In anul acela, soţia şi cu el în-

chiriaseră casa unui artist de cinematograf, în Florida. Vacanța le fu însă turburată de un eveniment tragic. Dreen scoase un strigăt de furie neputincioasă.

— Dan Wilnott! Primul meu secretar particular și cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată... A fost găsit, într'o dimineață, asasinat pe plajă și poliția a declarat că a fost sugrumat de un nebun. Mizerabile, tu ești autorul acelei crime? Dacă l-ai ucis pe Dan Wilnott...

Americanul încercă să se ridice dar narcoticul îi luase toate puterile lăsându-i numai spiritul lucid.

— Domnule Dreen, protestă bnaditul, credeau că; fi om de afaceri, veți aprecia răbdarea și perseverența mea. Da, decesul regretatului Wilnott a fost primul meu jalon. Al doilea l-am plantat făcându-vă să-l angajați pe admirabilul Gustave Sunbury. Nu-mi sunteți recunoscător pentru faptul de a vă fi procurat asul secretarilor?

Obrazul lui Dreen luă o expresie de stupoare. Deci, curtenitorul și activul Sunbury îl trăda de doi ani și căutase să-l facă să cadă în puterea acestei caracatițe. Deci nu era vorba de un simplu șantaj, așa cum crezuse la început.

Interlocutorul lui reluă:

— Montarea acestei afaceri a ținut mult timp. N'am economisit nici osteneală și nici bani. Când miza este mare nu trebuie să te arăți meschin. Cu toate acestea la un moment dat, eram aproape disperat căci Sunbury îmi declarase că nu mai are nici un mijloc să vă convingă să faceți călătoria în Europa. Dar când, în sfârșit, v'ați decis să veniți în Anglia, am știut că mi-aț încăput pe mâini. Atunci, a fost destul să vă fac să întâlniți pe colonelul Lowry, căci casa care vi-a împrumutat-o era anticamera cursei în care ați căzut.

Această ultimă revelație nu-l surprinse pe Dreen căci de când știa rolul pe care-l jucase secretarul lui, îl bănuia și pe acela al amabilului său tovarăș de călătorie.

— Ce speri să obții de la mine? întrebă din nou Dreen. Nu-ți voiu da nici o centimă. Cred că nu te gândești că aș vrea să îmbogățesc pe mizerabilul asasin al lui Wilnott?

Șeful bandei îi răspunse:

— Cred că nu vă dați seama exact de situație. Sunteți complect în puterea mea. Poliția nu va face nimic pentru dvs. căci, azi dimineață, d. Sunbury, secretarul

dvs. particular, va face să apară în presă o notiță care va anunța că d-na Dreen, împreună cu dvs. ați plecat spre continent pe care-l veți vizita, incognito, timp de un an. Toți servitorii casei din Madison Square sunt în solda mea și vor corobora la declarațiile lui Sunbury, dacă va fi necesar. In Anglia, n'ai amici intimi. Aproape întreaga corespondență trece prin mâinile secretarului căruia îi este ușor să vă imite semnătura. In atari circumstanțe, cred că veți fi de acord cu mine că se va scurge cel puțin un an până să se facă o anchetă asupra dispariției dvs.

— Vreți să spuneți că mi-ați răpit și soția? strigă miliardarul.

— Sper că vom avea plăcerea s'o vedem sosind astă-seară, replică șeful bandei. Ca să revenim la cele care vi le spuneam acum o clipă, cred că v'ați resemnat la perspectiva de a rămâne cel puțin douăsprezece luni aici. La sfârșitul acestei perioade de timp vom vedea care sunt măsurile care trebuie să le luăm. Probabil că o să faceți speculațiuni nenorocite care o să vă reducă enorm averea. Dar fiți liniștit. Nu am să vă reduc la mizerie și vă voiu lăsa un capital suficient care să-vă aducă un venit de 3—4000 lire anual.

— Planul vostru n'ar fi rău conceput dacă n'ar prezenta numeroase lacune, replică americanul. Mai întâiu, este absolut imposibil ca Sunbury să-mi poată atinge capitalul fără consimțământul meu. Desigur va încerca să-mi imite iscălitura. Nu va fi însă suficient căci însărcinații mei de afaceri din Statele Unite nu vor asculta decât de instrucțiile scrise de mine, în limbajul convenit, despre care secretarul n'are cea mai vagă noțiune. Mă puteți obliga să rămân aici timp de un an și poate și mai mult. Dar, după aceea, voiu pune mâna pe voi. Am combătut gangsteri față de care d-ta nu ești decât un hoț de rând.

Vorbind, Dreen încerca să-și dea seama de efectul cuvintelor lui. Ii fu însă complect imposibil, căci privirea ștearsă a adversarului lui nu-i revela nimic.

— Ați terminat? întrebă finalmente banditul.

— Să termin?, replică americanul. Abia încep.

Celălalt suspină și zise:

— Mă tem că, în acest moment, comiteți o greșeală destul de răspândită: aceea de a vă subestima adversarul. Credeți că v'am adus aci înainte de a-mi regla proectele până la cele mai mici amănunte? Multe lucruri se pot întâmpla într'un an, domnule Dreen. Numeroși ca-

meni, tot atât de raționali ca dvs., și-au pierdut mintea într'o perioadă de timp mai scurtă. Mă întreb dacă l-ați cunoscut pe James Hackett? Mi-l reamintiți până la un punct, așa cum era înainte de... boala lui.

— Asasin mizerabil! strigă Dreen. Încerci să insinuezi că ești acela care i-a furat averea lui Jimmy și care l-a făcut nebun? Cum te chiamă?

— Multe persoane doresc s'o știe, replică apostrofatul. Prieteni mei mă numesc «Șeful» sau «Numărul 1». Cu toate astea vă permit să mă numiți Harris.

— Presupun că dirijezi o bandă care-ți execută ordinele mârșave, în timp ce tu tragi avantagiile.

— Am numeroși angajați. Asociația pe care o prezidez este infinit mai serioasă decât o bandă. Doresc, dragă domnule, să vă dați exact seama de valoarea adversarilor dvs. Ați căzut în mâinile unei organizații atât de puternice încât este imună contra tuturor acțiunilor poliției. Bunăoară, aceasta nici nu ne bănuește existența. In ochii lumii sunt decât d. Harris, un bătrân original căruia nu-i plac vizitele. Această casă este cunoscută sub numele de «Castelul din Elmgrove». Pentru inițiați însă este cartierul general al «Bandei florilor».

— «Banda florilor»!, repetă Dreen. Frumoase flori! Acelea care le-am văzut până acum mi-au părut destul de veștede!

— Titlul a luat naștere într'una din reveriile mele poetice căci. în mijlocul acestui decor câmpenesc, nomenclaturile familiare horticultorilor mi-au părut mai apropiate decât cele întrebuințate în prozaica existență cotidiană. Fiecăruia dintre angajații mei le-am dat câte un nume de floare. «Garoafa», de exemplu, care v'a excortat de la Londra se numește în viața de toate zilele Charles Pickner. Mă tem că este urmărit de poliție pentru paricid. In consecință, aș face dovada unei totale lipse de tact, continuând să-l chem pe adevăratul lui nume.

— Iată o idee excelentă, îl batjocori Dreen. Dar să vorbim serios. Ascultă-mă domnule excroc Harris! Nu sunt un copil căruia să-i poți vinde orice în loc de aur. Recunosc că în momentul de față ești mai tare. Deci, vorbind fără să mă ascund după deget, cât vrei ca să-mi dai drumul?

Harris ridică din umeri:

— Cum văd n'am reușit să mă fac înțeles. Vă repet

că vreau trei sferturi din averea dvws„ adică 15.000.000 de lire sterline.

— 15 milioane de pietricele!, îi replică americanul. Şi dacă refuz prin ce mijloc speri să mă constrângi?

— Eram sigur că-mi vei pune această întrebare!

— Presupun, zise americanul pe un ton perfect calm, că te gândeşti la diverse procedee de tortură. Îţi garantez că vor trebui multe ca să mă îmbunezi.

— Le vom aplica şi scumpei dvs. soţii.

— Soţiei mele ? !

Pentru prima oară, americanul făcu dovada unui sentiment de oroare. Dacă soţia lui ar cădea în mâinile acestui monstru poate ar fi fost obligat să accepte condiţiunile lor.

Harris se ridicase şi se învârtea prin odaie cu paşi mici. Era mai respingător decât aşezat, căci corpul părea să fie făcut dintr'o mare massă gelatinoasă.

Se apropiă de o fereastră, ridică storul şi deschise geamurile. Aerul curat al dimineţii intra în odaie întovărăşit de o rază de soare.

— Cât de plăcut este mirosul pinilor !, murmură banditul. Ah !, uite pe «Narcisa» ducând o lopată. Cred că vrea să sape mormântul unuia din câinii nenorociţi care a murit astă-noapte în timpul uneia dintre experienţele lui Sung Ling. Am fost, într'adevăr foarte mâhnit, dar în interesul ştiinţei trebuie să te arăţi crud.

— Gândesc, reluă Dreen, că ai experimentat asupra câinelui tratamentul care intenţionezi să mi-l aplici.

— Exact! Trebuie însă să vă spun că, pentru prima oară, Sung Ling a eşuat: câinele a murit numaidecât. Ceeace se întâmplă foarte rar. De exemplu, cursa lui de şoareci este o inovaţie genială.

Miliardarul gândea că este prada unui coşmar îngrozitor. Se afla în Anglia, adică într'o ţară unde tortura trebuia să fie un lucru necunoscut!...

Harris continuă:

— Mi-ar plăcea să vă fac cunoştinţă cu Sung Ling. «Caprifoiul» va fi atât de amabil să-l roage să vină aici o clipă.

Dactilograful se ridică şi întrebă:

— Trebuie să aducă şi instrumente, domnule?

— Oh, nu! Nu din prima zi.

Omul părăsi odaia. Harris se întoarse spre Dreen.

— «Caprifoiul» este un secretar excelent şi ar fi o adevărată nenorocire să permit poliţiei să-l spânzure.

Totuşi, fără îndoială, este foarte bine că a avut încurcături cu ea înainte de a intra în serviciul meu căci certitudinea că numai eu pot să-l scap dela spânzurătoare îl face infinit mai zelos.

— Ai strâns un lot încântător de bandiţi, îl ironiză Dreen. Cred că sunt paznicii tăi personali.

— Mă simt onorat că am în jurul meu oameni atât de abili, care nu se încurcă în scrupule zadarnice. Unii dintre ei sunt chiar, veşnic, dispuşi să tragă asupra oricăruia ar părea că vrea să evadeze. Vă implor, de aceea, domnule Dreen să nu încercaţi, căci nu veţi ajunge departe. Ah, uite-l pe Sung Ling... Sper că veţi deveni prieteni.

In odaie, intră un chinez de statură înaltă. Se înclină în faţa stăpânului lui, după sistemul oriental, apoi rămase în picioare, cu braţele încrucişate.

Harris, ai cărui obraji se coloraseră uşor, reluă:

— Aş vrea să-l convingi pe d. Dreen că-i vorbesc foarte serios. Dar să nu-i faci vreun rău.

Americanul gândi, din nou, că era jucăria unui coşmar.

Chinezul se plecă asupra lui, îi apucă braţul şi-i ridică mâneca. Apoi îşi plimbă degetele lui lungi pe carne ca şi cum căuta un punct sensibil. Păru că-l găsise şi o durere atroce se propagă dealungul braţului, de la încheietură până la cot. Americanul strânse din dinţi să nu strige dar tortura deveni atât de insuportabilă că începu să blesteme furios.

— Destul!, ordonă Harris. Sung Ling, depăşeşti totdeauna ordinele mele. Acum, domnule Dreen, presupun că vei înţelege dece sper să primesc cele 15 milioane de lire ale dvs., înainte de sfârşitul anului.

Americanul îşi coborî mâneca. Tremura de mânie şi-i era ruşine că blestemase pentrucă acest galben îi strângea braţul. Apoi declară:

— Ascultă, Harris. In acest moment sunt în puterea ta dar va veni ziua când îţi voiu suci gâtul, între mâinile mele, şi-mi vei cere iertare. Cât pentru a-ţi plăti vreo centimă...

Fără să-şi termine fraza se aruncă asupra banditului. Efectele narcoticului începuseră să se risipească şi Dreen îşi recăpătase toată puterea. Îşi apucă adversarul şi-l scutură cu o mână iar cu cealaltă îi administră un pumn în plin obraz.

Sung Ling şi dactilograful se precipitară spre Dreen

iar Harris se sbătea cu mare vigoare. Dar mânia americanului era teribilă. El apăsă capul dușmanului său de tăblia biroului strigând:

— Vrei să-mi torturezi soția... Iți voiu arăta...

Ușa se deschise violent și în odaie năvăliră șase oameni. Americanul le opuse o rezistență disperată dar, curând, reușiră să-l doboare și-l legară cu mâinile la spate.

Harris se ridică. Chiar dacă era furios, obrazu-i nu lăsa să se vadă nimic. De pe frunte îi curgea sânge. Il privi pe american cu calm și-i spuse:

— Vă felicit. Sunteți primul om care s'a dedat la un act de violență asupra mea fără să-și piardă, imediat, viața. Vă voiu ierta căci moartea dvs. ar pune capăt planului meu. Dar dacă veți continua să vă arătați tot atât de încăpățânat, veți regreta clemența mea, căci este mai rea ca moartea. Mă înțelegeți?

Pentru prima oară în viața lui, miliardarul își dădu seama că avea deaface cu unul mai puternic decât el. In timp ce privea ochii șterși ai interlocutorului său, avu impresia că acesta posedă o viață inexorabilă și că nu s'ar da înapoi de la nimic să-și atingă ținta.

Harris își consultă ceasul de buzunar și interveni sec:

— Am pierdut destulă vreme. «Măcieș» și «Pansea» duceți-l pe d. Dreen la numărul opt. Sung Ling, după o oră voiu avea nevoie de tine în laborator. Și acum «Caprifoiule», dacă hârtiile îți sunt data, du-le

CAP. III.

CĂPITANUL W RING LA LUCRU

După ce-și conduse părinții la gară, căpitanul Waring telefonă logodnicei lui care nu aflase încă oferta generoasă făcută de Dreen. Tânăra fată se arătă entuziasmată și Waring crezu de datoria lui să-i mai modereze avântul.

— Nu-ți face prea multe iluzii. Se poate ca americanul să fi vorbit sub influența șampaniei. Totuși, te rog să fi gata să mergem, pe la 11, la Madison Square.

La ora 11 fără zece minute, o mașină mică cu două locuri, condusă de lady Pamela, ocoli colțul lui Madison Street. Lângă ea ședea, îmbrăcat într'un costum de golf, logodnicul ei și, la picioarele lor, ghemuită ordonanța lui Waring, un hindus mic, cu obrazul brun.

Cheeta Ram, acesta era numele hindusului, nu-şi părăsea niciodată stăpânul. Prietenia lor data dintr'o zi în care căpitanul salvase viaţa hindusului omorându-i la timp adversarul — la frontiera de nord-est a Indiei.

— Uite-te!, strigă Pamela. In faţa numărului 94 este o ambulanţă. Ce s'o fi întâmplat?

— Nu ştiu, răspunse Waring. Ceeace ştiu însă e că nu m'am înşelat. Este exact casa care era goală acum o lună. Văd ceva straniu în afacerea asta. Rămâi în maşină în timp ce voiu cerceta despre ce e vorba.

Se îndreptă repede spre peron, unde intendentul casei vorbea cu un infirmier în uniformă. La câţiva paşi de ei stătea un poliţist iar pe trotuar erau mai mulţi gură-cască.

Waring se apropiă de servitor şi-i spuse:

— Am o întâlnire cu d. Dreen la orele 11.

— Regret, domnule însă d. şi d-na Dreen au plecat cu avionul în Franţa, azi dimineaţă.

— Dar d. Dreen a părăsit Waring House abia la ora unu noaptea. N'avea nici o intenţie de călătorie şi, plecând, m'a rugat să viu să-l văd astăzi.

Intendentul nu răspunse şi căpitanul insistă:

— Care este adresa lui, la Paris?

— D. Dreen a dat ordin să nu fie comunicată nimănuia. Curierul îi va fi trimis de aici.

Tânărul ofiţer se simţi cuprins de bănueli vagi. Aruncă o privire infirmierului şi avu impresia că-l mai văzuse recent. Nu era servitorul pe care-l surprinsese trăgând cu urechea la conversaţia lui cu Dreen, în aiun?

— Ce-i cu ambulanţa asta?, întrebă el adresându-se din nou servitorului.

Acesta părea dispus să-i răspundă: «Asta nu vă priveşte». Dar expresia de pe obrazul ofiţerului părea să-l sfătuie la prudenţă căci răspunse politicos:

— O cameristă şi-a pierdut minţile, astă-noapte. O ducem la infirmerie.

— A înebunit?

— Da, domnule. Îşi închipuie, în fiecare [illegible] este un alt personagiu. Astă-noapte se credea Jeanne d'Arc şi, azi dimineaţă, afirmă că este d-na Dreen.

Tocmai termina aceste cuvinte, când din casă, ieşiră doi oameni care trăgea după ei o femeie cu părul alb şi cu obrazul rotund, care părea nebună de frică şi mânie. In timp ce era purtată spre ambulanţă striga că soţul ei, d. Dreen, se va plânge poliţiei. Fu, însă, urcată repede în maşină, a cărei portieră se închise.

Totuşi, Waring avusese timpul să remarce că purta, în jurul gâtului, un medalion în formă de inimă, împodobit cu diamante, care semăna cu cel descris, în ajun, de Dreen ca dăruit soţiei lui de către Hackett. Aceea care fusese târîtă în maşină putea fi, în realitate, d-na Dreen.

Căpitanul făcu un semn poliţistului.

— Impiedică ambulanţa să plece. Doresc să mă asigur că această femeie nu este ridicată cu forţa.

Ochii tuturor se aţintiră asupra lui. Unul dintre «gură-cască» făcu un gest de ameninţare. Dar Cheeta Ram, ai cărui ochi scânteiau de mânie, se apropiase şi individul se calmase. Poliţistul surâse şi răspunse ofiţerului:

— Cunosc această femeie, domnule. O cheamă Simpson. Este originară din Ealing şi a avut, totdeauna, mintea puţin deranjată, de când a intrat în serviciul colonelului Lowry, acum vreo zece ani. Dealtfel este vag, rudă cu nevastă-mea.

Diverşi auditori începură să râdă iar Waring avu impresia că se făcea ridicol. Şi apoi era de necrezut ca o femeie să fie răpită în plină zi, la Londra.

— Scuză-mă, poliţistule, declară el. M'am înşelat.

Poliţistul salută:

— Nu vă neliniştiţi, domnule. Mă voiu urca personal în ambulanţă ca să mă asigur că va fi condusă bine la infirmerie.

Tânărul se întoarse la maşina logodnicei sale.

— M'am purtat ca un idiot, Pam, declară el. Am crezut că femeia asta ar putea fi d-na Dreen. Ce vrei, Cheeta Ram?

Micul hindus îl trăgea de mână.

— Sahib! zise el. Toţi oameni iştia mint. Eu văzut servitorul şi poliţistul schimbară pulvire când Sahib nu uitat! Femeia nu nebună!

Waring îl privi, apoi îl întrebă în hindustană:

— Eşti sigur?

Ordonanţa răspunse imediat în acelaş dialect:

— La noi, se întrebuinţează un narcotic care nu adoarme dar care slăbeşte. Sunt sigur că a fost folosit asupra acestei femei. Am văzut asta din ochii ei. Şi apoi are mâini albe şi îngrijite, care nu sunt de servitoare.

— Dar ce se întâmplă aici? strigă Pamela.

Căpitanul privi ambulanţa care se depărta. Poliţistul se aşezase lângă şofer.

— N'am timp să-ţi explic, replică el scurt. Cred că ne găsim în prezenţa unei lovituri în stil mare. Dar nu sunt absolut sigur. Urmăreşte maşina şi vezi unde se duce. Apoi vino să mă cauţi, peste jumătate oră. Du-l pe Cheeta Ram cu tine şi aranjează-te ca să nu fi observată de cei care-i urmăreşti.

— Contează pe mine, replică Pamela.

Când maşina lady-ei Pamela se depărtă, Waring se întoarse la numărul 94. In momentul în care se apropia de casă o maşină puternică se opri în faţa peronului. Din ea coborîră doi oameni înalţi şi bine îmbrăcaţi. Unul avea obrazul brun, purta monoclu şi o mustăcioară. Celălalt era slab şi avea figura spână.

Waring ajunse la uşă în acelaş timp cu ei şi-i urmă în vestibul. Spânul se întoarse repede şi întrebă:

— Cine sunteţi? Un reporter?

— Am o întâlnire cu d. Dreen, replică tânărul. Şi pentrucă v'a primit pe d-voastră poate voiu fi primit şi eu.

— Vă înşelaţi, d. Dreen nu este aici căci a plecat, împreună cu d-na Dreen, azi dimineaţă, cu avionul la Calais. Fiind secretarul lui particular, o ştiu precis.

Timp de câteva secunde, tânărul ofiţer se simţi turburat.

— D-ta eşti d. Sunbury?. întrebă el.

— Da. Şi iată-l pe colonelul Lowry care a împrumutat casa d-lui Dreen. Acum sunteţi satisfăcut?

Căpitanul îl privi atent şi avu impresia că omul manisfesta o jenă oarecare.

— Găsesc destul de straniu. replică el, că d. Dreen şi-a schimbat atât de brusc hotărîrea. Eri seară. era la Waring House şi ne-a invitat -- pe lady Pamela Wainwright şi pe mine — să venim să vorbim cu privire la subiectul unui raid de avion pe care dorea să-l finanţeze.

— Acum pricep: vroiţi să-i cereţi bani. Asta se întâmplă frecvent. Cum ei sunt destul de ocupaţi. scriţi patronului meu şi scrisoarea dvs. îi va fi trimisă.

Waring înţelese imediat că Sunbury mintea. Ofiţerul se întoarse spre colonelul Lowry.

— Regret că v'am deranjat. Luaţi o ţigară?

— Mulţumesc căpitane.

Waring n'avea intenţia să plece. Işi aprinse o ţigară cât putu de încet de la cea a lui Lowry şi apoi reluă pe tonul unei conversaţii obişnuite.

— Este plictisitor ceeace i s'a întâmplat cameristei dvs. Robinson, pe care am văzut-o că a fost urcată într'o ambulanță. Era de mult în serviciul dvs?

— Oh, numai de o lună, răspunse colonelul. Biata Robinson!

Waring avu impresia că se găsește pe calea cea bună. Sau polițistul sau colonelul mințea. Probabil că amândoi nu spuneau adevărul, deoarece primul declarase că pe servitoare o chema Simpson și că era în serviciul colonelului de zece ani.

Sunbury încercă din nou să intervină.

— Regret dar colonelul Lowry și cu mine avem multă treabă, azi dimineață. Parker, vrei să reconduci pe d. Waring? Veniți, colonele?

— Desigur, răspunse acesta îndreptându-se spre ușa cea mai apropiată.

Numai că făcuse o alegere proastă căci aceasta în loc să ducă într'o cameră ca aceea a unui dulap plin cu veselă. De pe buzele colonelului țâșni o înjurătură și Waring începu să râdă sgomotos.

Căpitanul se simți destul de sigur pe el ca să arunce masca și să strige:

— Am impresia că în zece ani n'ați învățat să vă cunoașteți prea bine casa. Cât despre servitoarea dvs, sunteți sigur că o chiamă Robinson? Imi pare straniu că dacă era într'adevăr în serviciu dvs. să nu-i știți cu certitudine numele.

Fața roșie a lui Lowry deveni purpurie.

— Aveți tupeu, strigă el. Cum dracu vreți să știu numele tuturor servitorilor mei? Vă repet că nu era în serviciul meu decât de o lună. A fost angajată special pentru familia Dreen, care trebuia să vină.

— De unde se știa că-l veți întâlni pe Dreen pe pachebot, ca să fie necesară angajarea unei cameriste?. întrebă Waring calm.

— Du-te la dracu!. urlă colonelul.

Sunbury se repezi la el cu pumnii strânși.

— Destul, strigă el. Dacă ați venit cu scopul să ne faceți o scenă voiu chema poliția.

—Asta va fi greu căci polițistul a plecat cu ambulanța și nu se va întoarce atât de repede căci spitalul este destul de depărtat.

Secretarul schimbă o privire cu Lowry. Nu mai știa ce să facă și se decise să ia o atitudine conciliantă

— Ascultați... Dacă consimțiți să plecați în liniște, voiu aranja ca d. Dreen să vă acorde ce doriți. Am in-

fluență asupra lui. De altfel vă afirm că nu este aici. Dacă nu mă credeți puteți cerceta casa.

Tânărul se așează și începu să-și umple pipa. Avea convingerea că se găsește pe o urmă interesantă, dar trebuia să acționeze cu prucauțiune.

— Vreau să joc cu cărțile pe masă, începu el. Sunt sigur că Dreen n'a plecat în Franța și că colonelul Lowry n'a locuit de zece ani în această casă. In plus cea care a fost ridicată azi dimineață era d-na Dreen.

Efectul produs de această ultimă frază nu fu cel așteptat de Dick Waring căci interlocutorul lui izbucni în râs:

— D-na Dreen n'ar fi deloc flatată dacă v'ar auzi, spuse Lowry. Cred că n'ați văzut-o niciodată.

— Așa-i.

— Dece nu telefonați la spital să vă asigurați dacă n'a fost adusă acolo, azi dimineață, o servitoare?

Waring ridică, repede, capul.

— Vă previu, replică el, că cunosc personal pe dr. Lazenby, care este directorul spitalului, și că vocea lui la telefon îmi este familiară.

— Perfect, replică Sunburl surâzând. Veți găsi un aparat telefonic în colțul odăii.

Dick se duse la aparat, formă numărul spitalului și ceru să vorbească cu doctorul Lazenby. Câteva clipe mai târziu cel chemat întrebă:

— Cine-i acolo?

— Dick Waring. Vreau să vă fac o întrebare stranie, dar am motivele mele pentru asta. Ați trimis, azi dimineață, o ambulanță în Madison Square 94, ca să ia o servitoare cu părul alb, care are turburări mintale.

Urmă o clipă de tăcere și, apoi. Lazenby declară:

— Nu pot să vă răspund imediat. Dar voiu întreba infirmiera de serviciu.

Urmă o nouă tăcere și, în sfârșit, răsună vocea doctorului:

— D-ta ești acolo, Waring? Intr'adevăr, ambulanța tocmai a adus o femeie numită Simpson.

— Mulțumesc. Regret că v'am deranjat.

Tânărul închise telefonul. Avea impresia că nu se purtase așa cum trebuia.

E adevărat că cei doi oameni nu-i inspirau încredere. Dar în afacerea cameristei, păreau inocenți.

— Vă prezint scuzele mele, începu el.

Se întrerupse însă căci de afară se auzea sgomotul

unei altercaţii violente.

— Dar îsta-i Cheeta Ram!, strigă Waring. Sper că nu va omorî pe nimeni.

Se precipită în hall, urmat de Sunbury şi Lowry, şi-l găsi pe hindus în faţa unui geamantan asupra căruia era aplecat Parker.

— Destul!, strigă Waring. Destul. Cheeta Ram!

— Este unul din prietenii dvs.?, întrebă Sunbury cu ironie.

— Da, replică ofiţerul. Dar în locul dvs., n'aş vorbi atât de uşor, căci n'ar ezita să vă spiuteee de sus până jos. Vino, Cheeta Ram. locul nostru nu este aici

Coborîră scările fugind şi se apropiară de maşina Pamelei, care stătea lângă trotuar.

— Am pierdut cu totul această partidă, declară el logodnicei sale. Sunbury şi colonelul mi-au făcut impresia a doi bandiţi. Numai că mi-au arătat adevărul cu privire la cameristă. Am telefonat la spital şi Lazenby mi-a confirmat sosirea ei.

— Dar nu este adevărat!, strigă tânăra fată. Maşina s'a oprit în faţa unei case murdare din Rupert Street şi a rămas acolo vreo zece minute Cei doi oameni care ridicaseră bolnava au coborît, au pătruns în imobil şi n'au mai ieşit. Ambulanţa şi-a reluat drumul şi am urmat-o până la începutul cartierelor mărginaşe din sud-vest. Sunt sigură că pleca la ţară.

Căpitanul îşi şterse fruntea:

— Nu mai înţeleg nimic, murmură el. Lazenby să fie un complice?

— Aşteaptă, exclamă Pamela după ce reflectase o clipă. Trebuie să fi fost două ambulanţe: una adevărată şi una falşă. Cea adevărată trebuia să ducă pe o simulatoare iar cea falşă a ridicat pe d-na Dreen. In felul acesta, cei doi complici erau siguri că directorul spitalului va răspunde că i s'a adus o nebună.

— Ai nimerit. Dar ce dracu putem face?

Tânăra reflectă din nou.

— Dacă am încerca să regăsim ambulanţa falşă şi să găsim locul unde s'a dus? Inainte de a lua o hotărîre să ne depărtăm însă de aici căci cineva ne observă de la fereastră.

Waring luă loc în maşină şi porniră.

Inaintară în tăcere câteva clipe. Tânăra conducea foarte bine şi curând ajunseră în strada despre care vorbise lui Waring.

— Nu cred să ajungem ambulanța, declară ea. Poate a apucat pe un drum lateral.

— Precis nu! Căci nimeni n'ar apuca pe acest drum decât dacă ar vrea să se depărteze mult de Londra. Şi apoi ambulanța nu poate merge decât cu 15 kilometri pe oră. Singurul lucru de care mă tem este ca Sunbury să nu fi bănuit ceeace vrem să facem şi să nu fi trimis maşina lui să-l prevină pe conducător.

Cei doi tineri îşi continuară drumul până ajunseră la o răscruce. Un copil, care-l găsiră acolo, le spuse însă că o maşină mare de ambulanță, la volanul căruia era şi un poliţist, trecuse cu cinci minute şi le indică drumul pe care o luase.

In curând, Pamela observă vehiculul, la o mică distanță înaintea lor. Pe şosea nu se mai găsea nici un alt automobil.

— Să nu ne apropiem de ei, o sfătui Waring, dar mergi exact în spatele lor pentru ca cei care conduc ambulanța să nu ne vadă.

Logodnica lui îl ascultă. Sgomotul motorului care-i preceda domina complect pe cel al maşinei lor. Deodată se auzi un țipăt de om speriat şi tânărul ofiţer fu cuprins de o mânie puternică.

— Putin importă, declară el dacă aceia care o duc cu ei este sau nu d-na Dreen. Trebue să le-o răpesc.

Waring deschise portiera maşinei şi coborî pe scara maşinei, ținându-se în echilibru. Pamela înțelese care-i era intenția şi se apropiă cât putu de mult de vehiculul din față. Waring se aplecă şi apucă mânerul uşei dinapoi. Apoi făcu un semn logodnicei sale care încetini alura.

Tânărul trase uşor uşa ambulanței care cedă. O întredeschise şi privi în interior. Observă femeia cu părul alb ghemuită într'un colt, în timp ce infirmierul o amenința cu pumnul zicând:

— Dacă vei mai striga, te voiu lovi să-ți uiți şi numele. Nenorocita scoase o exclamație slabă, căci infirmierul se îndrepta spre ea. Acesta din urmă nu ştiu exact ceeace i se întâmplă, căci două mâini robuste îl apucară de gât şi-l strânseră până ce-şi pierdu complect cunoştiința. Apoi, Waring îl depuse pe podeaua maşinii, se întoarse spre femeia care leşinase şi o ridică cu atenție.

In sfârşit, plecându-se în afară făcu semn Pamelei să se apropie. Ea îl ascultă şi Cheeta Ram primi în brate corpul leşinat

— Duceţi-o la Queensmarry, ordonă Waring cu voce joasă. Eu rămân aici, căci am impresia că mașina asta mă va conduce la Dreen.

— Cum!, strigă Pamela, vrei să rămâi acolo?

— Da. Acum plecaţi, fără ca mizerabilii care sunt în faţă să vă descopere.

Tânăra se depărtă. Prima grijă a lui Waring fu să închidă bine uşa maşinei. După aceia îl legă pe infirmier, încă fără cunoştinţă.

CAPITOLUL IV.

ÎN CELULA LILIECILOR-VAMPIRI

Nici Lowry şi nici Sunbury nu avuseră ideia să înştiinţeze maşina ambulanţei. Când părăsiră casa din Madison Square nu aveau decât un singur gând: să dea raport şefului lor de succesul care încoronase răpirea d-nei Dreen. Deaceea se îndreptară, cu maşina lor de curse, spre casa unde era închis miliardarul american. Nu apucară însă pe şoseaua principală ci aleseră, dimpotrivă, drumuri laterale pe care nu riscau să fie opriţi de vreun poliţist.

Ajunseră la casa izolată o oră înainte de sosirea ambulanţei şi Harris, care-i aştepta, veni imediat în întâmpinarea lor.

— Ce noutăţi îmi aduceţi, dragii mei prieteni, exclamă el. Sper că micul nostru plan este pe calea cea bună a reuşitei?

In ciuda acestei primiri amabile, cei doi acoliţi ai temutului bandit nu păreau în largul lor.

— Ne-am debarasat bine de bătrână, afirmă Lowry. Va veni dintr'o clipă într'alta. Dar soţul?

— D. Dreen? Este perfect sănătos şi-şi aşteaptă soţia cu nerăbdare. Azi dimineaţă. l-am prezentat lui Sung Ling. Oh, numai o simplă prezentare...

— Tot mai este încăpăţânat?, întrebă Sunbury.

— Din păcate, da. Se va îmblânzi însă cu timpul, ca şi ceilalţi. Dar acum puneţi-mă în curent cu ceeace aţi făcut. Parker mi-a telefonat că aţi avut o mică încurcătură.

— Ce imbecil?, strigă colonelul. Sper că nu v'a neliniştit? Era numai un tânăr prost, Waring, care a vrut să se amestece în lucruri care nu-l priveau. Nu ştiu

cum a avut ideia că d-na Dreen este dusă în ambulanță. Lucrurile ar fi putut să se complice dacă n'am fi avut prevederea să trimitem la spital pe soția lui Parker. Am permis tânărului să telefoneze medicului șef, ceeace l-a dezorientat complect. In orice caz nu va putea dovedi nimic.

— Nici n'ar fi bănuit nimic dacă nu te-ai fi arătat atât de stupid, îl întrerupse secretarul. Ai uitat complect că am decis s'a numim pe d-na Parker, Simpson. A căzut în cursa care ne-a întins-o.

— Și cum să-ți calific eu conduita ta? urlă colonelul. Ai lăsat tânărul să intre în casa din care n'ar fi trebuit să iasă niciodată viu.

Amândoi se priviră cu mânie. Harris ridică mâna și cei doi subordonați tăcură instantaneu.

— Incet... încet... uitați că încriminările voastre sunt deplasate. Toți suntem capabili să comitem greșeli, dar această afacere a fost condusă de o manieră care vă face onoare. Când d. Dreen va deveni mai rezonabil, voiu ști să vă recompensez din plin. Ați vorbit de un căpitan Waring? Lăsați-mă să cercetez...

Traversă odaia, luă un registru de pe o etajeră și zise surâzând:

— Este un anuar care a fost compus special pentru mine.

— Acest tânăr este acela care a încercat, în câteva rânduri, să traverseze oceanul în avion și este logodit lu lady Pamela Wainswright, interveni colonelul.

Harris urmărea o coloană cu degetul:

— Oh, iată, exclamă el. General sir Geoffrey Montmorency Waring, căsătorit cu Violette, fiica lui... Fecior unic: căpitan Richard Fielding Waring, din armata Indiilor, crucea «Meritul Militar» etc. Avere neglijabilă.

— Mi-am închipuit că nu e un om bogat, zise colonelul. Regret că nu e milionar. L'am fi făcut să vină până aici pentru a-l învăța să trăiască.

— Ne-am pierde cu asta un timp prețios, declară Harris. Totuși tânăra este mai interesantă căci cred că unii dintre membrii familiei ei posedă avere.

Intoarse câteva pagini apoi clătină din cap și declară:

— Nu, au fost ruinați de războiu. Queensmarry este o proprietate ancestrală frumoasă. Este acoperită de ipoteci. Desigur, lady Pamela mai are una sau două mă-

tuşi bogate dar n'aş putea să le storc mai mult ca un milion. In consecinţă, această tânără fată n'are ce să se teamă de mine.

Cei doi subordonaţi îl priviră cu o admiraţie amestecată cu ură şi teamă. Se temeau de el din cauza cruzimii lui, îl detestau pentrucă se temeau de el, dar nu se puteau împiedeca să nu admire infernala abilitate cu care organizase banda cea mai periculoasă de criminali care existase vreodată.

Nimeni nu-l cunoştea pe veritabilul Harris.

De afară se auziră trei sunete de claxon. Ambulanţa îşi anunţase sosirea. Şeful bandei se ridică:

— Trebuie să mergem să primim pe această femeie nenorocită, declară el. Probabil că va dori imediat să bea o ceaşcă de ceai bine încălzită, după această călătorie obositoare.

Când vehiculul se opri în faţa peronului cei trei complici erau în picioare, pe scări.

— A mers totul bine, «Mugure»?, îl întrebă Harris pe poliţist.

Răspunsul fu afirmativ.

Din interiorul maşinei nu se auzea nici un sgomot.

— Trebuie să fi adormit şi gardianul ei la fel. Du-te trezeşte-i.

Falşul poliţist coborî de pe scaunul său şi se duse să deschidă uşa din fund. Fu auzit strigând pe infirmier apoi, după câteva momente, vocea-i nu-i mai fu auzită.

— Grăbeşte-te, «Mugure»!, strigă Harris.

Omul nu răspunse. După o scurtă aşteptare, conducătorul ambulanţei se decise să intre, la rândul lui, în maşină de unde ţâşni, aproape imediat, ca şi cum ar fi fost proectat afară. Căzu la picioarele lui Sunbury, care se plecă asupra lui şi strigă:

— Dar e mort! Are vertebrele rupte! Ce se petrece aici?

Harris nu-şi pierdu cumpătul. Scoase, din buzunar, un fluier şi dădu o serie de semnale stridente. Indată apărură oameni din toate direcţiile.

Şeful lor le desemnă cu un gest vehiculul şi, conduşi de Lowry, pătrunseră în trombă, în maşină.

Primul atac fu respins de cineva care învârtea o bancă aidoma unei măciuci. Câţiva se dădură înapoi dar alţii înaintară. Urmă o luptă scurtă şi, finalmente supravieţuitorii reapărură înconjurându-l pe Waring.

— Este tânărul care a venit la Madison Square, urlă Lowry. Este căpitanul Waring, mizerabilul despre care vi-am vorbit, domnule.

Harris nu-l asculta. După ce constatase că d-na Dreen nu era în mașină dădu câteva ordine scurte, ca să fie ridicați mortul și răniții. Apoi adăugă:

— Conduceți prizonierul în biroul meu. Sunbury și Lowry, voiu avea nevoie de voi ca martori.

Căpitanul, cu mâinile bine înlănțuite, fu escortat de doi gangsteri în odaia în care Harris vorbise cu Dreen. Șeful bandei era așezat în spatele biroului lui, iar secretarul și Lowry în picioare, lângă el.

— Pentru a începe, declară șeful, presupun că ești căpitanul Richard Waring, din armata Indiilor.

— Exact, răspunse ofițerul care-și dăduse imediat seama că omul acesta, cu aspect ridicol, trebuia să fie un adversar mult mai periculos decât Lowry sau Sunbury.

— Căpitane, doresc să-ți fac câteva întrebări. Mai întâiu, ce-ai făcut cu d-na Dreen?

— Cine este d-na Dreen?, întrebă tânărul cu un aer inocent.

— Doamna care se găsea în ambulanță.

— Dar nu era d-na Dreen, ci o cameristă numită Simpson sau, poate, Robinson. Întrebați-l pe colonel dacă nu este așa.

Harris și tânărul ofițer se priviră ca doi dueliști, care se măsoară înaintea luptei. Fiecare constata că adversarul său era plin de hotărâre.

— Căpitane, reluă șeful bandei, permite-mi să-ți dau un sfat. Desigur că ești viteaz dar dacă vei refuza să răspunzi întrebărilor mele consecințele mutismului d-tale vor fi dezagr[illegible] era bine să te amesteci într'o afacere care nu te privea de fel și intervenția d-tale a adus o oarecare întârziere în executarea unuia dintre proiectele mele. Ori, persoanele care mă contracarează, o regretă totdeauna. Îți mărturisesc, pe față, că nu vei părăsi viu această casă și că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să răspunzi interogatoriului meu. Ar fi mai bine să te hotărăști imediat pentru asta, căci posed mijloace să te fac să vorbești contra voinței d-tale.

— Ce doresti să știi?

— Unde este d-na Dreen?

— In siguranţă. Acolo nu-i puteţi face nici un rău. Pot la rândul meu, să vă întreb unde este soţul ei?

— Desigur. Este în această casă şi va rămâne aici până ce va fi cumpărat de 15.000.000 de lire acţiuni de ale minei Willaby. Intr'alţi termeni, până ce-mi va fi vărsat trei sferturi din averea lui. Nu ezit să ţi le spun toate astea căci morţii nu repetă, niciodată, nimic.

— Pot să ştiu dece aveţi nevoie şi de d-na Dreen?

— Foarte simplu: soţul ei este foarte încăpăţânat şi sper că prezenţa soţiei lui îl va face mai accesibil raţionamentului. Cât despre d-ta, de acum, vei petrece trei zile şi trei nopţi într'o celulă goală şi, înainte ca să se fi scurs acest timp, vei fi foarte dornic să răspunzi la toate întrebările care îmi va plăcea să ţi le pun.

— Il vei pune în colivia păsărilor?, întrebă Sunbury cu oroare.

— Exact, replică Harris. Şi d-ta, căpitane Waring poţi să te consideri fericit că vei fi supus la un tratament mai riguros. Dacă n'aş admira curajul d-tale te-aş fi condamnat la «cască» sau la «cursa şoarecilor». Cred însă că colivia păsărilor va fi suficientă. Lowry, vrei să ai bunătatea să-l chemi pe Sung Ling?

In timpul tăcerii care urmă, tânărul ofiţer observă că cei doi acoliţi ai lui Harris, cu toată absenţa lor de scrupule, păreau speriaţi de hotărîrea luată de şeful lor.

Chinezul intră cu pasul lui tăcut şi Waring privi în jurul lui să vadă dacă nu există nici o posibilitate să fugă. Trebui însă să renunţe la această idee. Mâinile îi erau legate sdravăn iar oamenii care-l înconjurau erau înarmaţi cu măciuci.

— Sung Ling, începu Harris, te rog să-l duci pe domnul în colivia păsărilor. După trei zile şi trei nopţi, mi-l vei readuce.

«Colivia păsărilor» părea situată în fundul casei care era mai mare decât bănuise Waring din exterior. In timp ce mergeau pe coridoare şi coborau scări, Waring îşi notă mintal topografia locuinţei. Aceasta i-ar putea fi folositoare în caz de evadare, deşi avea puţine speranţe să poată fugi.

Ajunseră la o poartă de fier, care proteja intrarea unei căsuţe asemănătoare cu aceea în care sunt păstrate animalele sălbatice în menagerii. Waring fu împins înăuntru, apoi îi fură deslegate mâinile şi chi-

nezul zăvori poarta. Sung Ling îşi apăsă obrazul galben de zăbrele şi zise:

— Negrul, care este numit «Macul», va fi pus de santinelă în faţa uşii, cu un revolver încărcat.

Tânărul privi în jurul lui. Celula era în întregime goală. N'avea decât un pat îngust, din scânduri, într'un colţ. Era bine luminată. Ridicând capul, văzu o bârnă groasă care traversa plafonul şi de care erau suspendaţi un fel de struguri negricioşi.

— Nu voiu încerca să fug, replică Richard, căci am dormit în camere mai proaste decât asta. Am dormit chiar, la Galipoli, în burta unui cal mort.

Chinezul surâse uşor şi se depărtă şi, la câţiva paşi, de poarta de fier apăru un negru, cu un pistol în mână.

Prizonierul îşi examină celula cu grijă dar nu descoperi nimic alarmant. Termină prin a se lungi pe scânduri, pe care nu erau nici saltea şi nici vreo cuvertură.

— Mai întâiu, gândi Waring, trebuie să ies de aici. Apoi să-l regăsesc pe Dreen şi să-l eliberez. Numai că evadarea nu va fi uşoară.

Cu aceste gânduri adormi. Două ore mai târziu se trezi în mijlocul unui susur. Somnul îi fusese populat de coşmare. I se păru că mari forme întunecoase se abăteau asupra capului lui şi-i dădeau o impresie de înăbuşire. Se ridică şi ascultă. Celula era cufundată în semi-obscuritate şi Waring putu să-l observă pe «Mac» privind în sus. Il imită şi constată că ceeace luase drept ciorchine de struguri începuseră să se mişte. Grămezi enorme de lilieci se învârteau deasupra celulei. In aceeaş clipă simţi pe obraz o picătură caldă. Duse mâna acolo. Sângele îi curgea din mai multe tăieturi mici, pe care şi le pipăi pe frunte. Mai avea altele şi pe mâini. Tânărul ofiţer mai constată că în jurul acestor tăieturi, pielea era umflată.

Înţelese repede. Harris îi încuiase cu păsări-vampiri. Waring ştia că oameni şi cai fuseseră goliţi de sânge într'o singură noapte în timp ce monstruoasele păsări le făceau vânt cu aripile lor, să-i împiedice să se trezească.

Acum îşi dădea seama de proectul duşmanului său. Atâta timp cât va fi în această celulă nu va îndrăzni nici să doarmă şi nici măcar să se întindă pe pat, căci imobilitatea lui ar atrage imediat asupra lui aceşti vampiri.

Se ridică dintr'un salt şi începu să meargă în lungul şi latul celului. Era nebun de mânie împotriva individului diabolic care maşinase o asemenea tortură. Câte victime a făcut să intre în această celulă infamă, până în momentul în care nenorociţii îşi pierduseră complet raţiunea?

Waring se ştia robust şi energic dar va putea suporta mult timp această promiscuitate?

Era foarte obosit. Totuşi nu îndrăznea să se oprească căci, pe măsură ce obscuritatea devenea mai profundă, păsările deveneau mai îndrăzneţe. Aripile lor, grele, îi loveau fără încetare obrazul şi una dintre ele încercă chiar să se prindă de capul lui.

Orele treceau. Celula era cufundată acum în întuneric şi tânărul ar fi dat mult să aibe cinci minute de odihnă. Dar asta era complect imposibil căci cum se oprea, vampirii veneau să-l muşte. Nenorocitul avu viziunea morţii înfricoşătoare care-l aştepta: va termina prin a cădea la pământ, extenuat, şi aceste fiare abominabile se vor arunca asupra lui. Desigur, ar fi preferat să se sinucidă.

Se întoarse spre negrul care-l contempla cu cel mai mare interes.

— Nu pot să suport asta, îi zise el. Inebunesc. Spune-i stăpânului tău că-i voiu răspunde la întrebări.

Omul îl ironiză:

— Vei rămâne înăuntru trei zile... Păsările încă n'au început aşa cum trebuie.

— Dacă mă laşi să ies îţi voiu da 500 le lire.

— N'am nevoie de bani... Sunt foarte bogat.

Waring reîncepu să meargă. Aşa cum prevăzuse negrul, păsările deveneau mai agresive. Ofiţerul doborî una care se abătu asupra lui şi o strivi sub călcâie. Apoi simulă disperarea şi sgudui barele strigând:

— Inebunesc! In numele cerului, lăsaţi-mă să ies.

In loc de răspuns, negrul îl ameninţă cu revolverul.

— Trage! Dar trage odată!, strigă Waring.

In realitate, temnicierul lui n'avea intenţia să-l omoare. Plecă arma. Căpitanul surâse: planul lui începea să reuşească.

Se apropiă de patul de scânduri şi începu să desfacă etamina cu care era acoperit, făcând-o fâşii. După vreo jumătate de oră avea un fel de frânghie, lungă de vreo 30 de picioare şi destul de rezistentă să suporte greutatea unui om. Apoi demontă unul din pi-

cioarele de lemn care susţinea planşeul de scânduri şi-l fixă la extremitatea frânghiei. Aruncă frânghia peste grinda pe care erau agăţate păsările. Apoi fixă celălalt capăt al frânghiei aşa că aceasta rămase spânzurată, solid fixată.

Negrul aprinse o lampă electrică şi examina cu atenţie ce făcea prizonierul. Ii strigă să se oprească şi-l ameninţă, din nou, cu revolverul.

— N'ai decât să tragi, îi strigă Waring. Mi-ar fi absolut egal, căci vreau să mă spânzur.

«Macul» era perplex. Dacă omul alb ar scăpa de tortură prin moarte, Harris ar fi fost furios. Trebuia deci să intre în celulă şi să-i ia frânghia.

Negrul deschise uşa şi înaintă spre mijlocul celulei. Aproape în aceeaş clipă, Waring îi svârli în obraz piciorul de lemn — care atârna de frânghie — şi-l doborî. O clipă mai târziu, Richard îi sări de gât şi-l izbi cu capul de pământ. Apoi îşi legă puternic adversarul şi-l trase afară din celulă căci nu era atât de crud încât să-l lase expus atacului păsărilor-vampiri. Vârî revolverul paznicului în buzunar, apucă piciorul de lemn şi alunecă, fără sgomot, pe culoar — după ce-şi scoase pantofii.

După câteva clipe, o rază de lumină — care se filtra sub o uşă — îi atrase atenţia. Se apropiă şi privi prin gaura broaştei, ceeace îi permise să vadă un laborator mare, admirabil echipat. Harris şi Sung Ling, îmbrăcaţi în bluze albe, şi având câte un bisturiu în mână, erau aplecaţi asupra unei mese. Waring nu putea să vadă care era animalul legat acolo dar putea să-i audă gemătul de durere. Il cuprinse o furie teribilă, căci iubea animalele şi avea oroare de vivisecţie. In această clipă, îl uită pe Dreen. Uită şi de propria lui securitate şi nu mai avu decât o dorinţă: de a reda libertatea tuturor animalelor nenorocite care le vedea în cuştile înşirate dealungul pereţilor. Erau pisici, câini, maimuţe, cobai şi păsări. Ofiţerul întoarse uşor clanţa uşii care cedă şi se strecură în interior. Chinezul fu primul care-l observă. Gura i se deschise mare şi obrazul lui galben deveni verde de frică. Apoi Harris se întoarse şi-l contemplă pe Waring cu ochii lui sticloşi.

— Dacă spui un singur cuvânt, te ucid, murmură ofiţerul printre dinţii săi strânşi. Şi, pentru început, o-

moară imediat acest câine nenorocit ca să pui capăt suferinţelor lui.

Chinezul se supuse şi geamătele încetară îndată.

Waring se simţi uşurat şi reluă:

— Deschide cuştile şi redă-le libertate tuturor acestor animale. Dar repede!

Spunând aceste vorbe administră o puternică lovitură de picior lui Harris şi apucă pe chinez de cot de aşa manieră încât îi smulse o schimonoseală de durere. Câteva minute mai târziu, toate animalele erau liberate. Câinii şi pisicile fugiră prin ferestrele pe care le deschise Waring iar ceilalţi captivi alergară să-şi caute refugiul în parc.

— Acum, reluă căpitanul care-şi regăsise sângele rece, să vorbim puţin, mizerabile. Mai întâiu vei merge să-mi arăţi unde se găseşte d. Dreen. Apoi, te voiu închide în celula din care am evadat, în timp ce mă voiu duce să caut poliţia.

Harris îl privi şi declară:

— Constat că n'am greşit presupunând că eşti foarte energic, tinere. Ai câştigat. Primeşte felicitările mele căci ai reuşit acolo unde mulţi alţii au eşuat. Imi dai voie să fumez?

— Desigur.

Şeful «bandei florilor» scoase o tabacheră de aur, îşi alese o ţigaretă şi-i întinse cutia şi lui Waring, care se servi.

— Aveţi un chibrit, îi zise el.

Waring îl servi.

— Mulţumesc. Mă tem să nu fie ultima dată când voiu putea fuma, căci — precis — voiu fi spânzurat. Poate o voiu merita. Cine ştie? Am trăit urmând ideile mele, dar...

— Destul, îl întrerupse Waring, n'au timp să te ascult. Vreau....

Se întrerupse căci se înăbuşea şi înaintea lui odaia părea că se învârteşte. Îşi dădu seama că fusese înşelat şi ridică mâna ca să tragă, dar Sung Ling se apropiă dintr'o săritură şi-l dezarmă, în timp ce vocea lui Harris murmură:

— Nu, tânărul meu amic, nu cred că trebuie să fiu spânzurat numaidecât.

CAP. V.

CHEETA RAM INTERVINE

Queensmarry, proprietatea familiei Wainswright, nu era decât la vreo 15 kilometri de locul unde Richard Waring scăpase pe d-na Dreen și Pamela, care cunoștea admirabil împrejurimile, se întoarse acăsă cu toată viteza. Cheeta Ram, așezat lângă ea, o sprijinea pe d-na Dreen care era încă leșinată.

Bătrâna lady Queensmarry, mătușa Pamelei, era singură în castel. Deaceea, Pamela se decise s'o conducă pe d-na Dreen la o casă mică de lângă castel, unde locuia bătrâna ei doică, Robbins, care-i era foarte devotată și nu-i refuza nimic.

— Vreau să te ocupi de această nenorocită, îi spuse Pamela. A fost victima unui soiu de accident și are nevoie de calm și odihnă. Peste una sau două zile, sper să pot s'o conduc într'o casă de sănătate. Dar, pentru moment, este mai bine să rămână aici. Numai să nu spui la nimeni de prezența ei. Imi promiți?

D-na Robbins era o femeie simplă care nu se gândi o clipă să discute hotărârea ce-o avea de luat. Presupuse că doamna în vârstă, care-i fusese adusă, era victima manierei exagerat de rapidă cu care-și conducea mașina lady Pamela și că tânăra nu vroia să dea amploare accidentului. In realitate, logodnica lui Richard vroia să aibe timp să reflecteze.

Pamela se duse să caute un medic. Cunoștea pe acela al satului Queensmarry, vechiu practician, care o adusese pe lume. Porni cu mașina și reveni imediat cu el la doica ei. Aceasta se grăbi să-i povestească doctorului că Pamela salvase pe această doamnă, care fusese trântită de o mașină.

Doctorul Duke nu puse la îndoială versiunea care-i era furnizată. Examină îndelung pe d-na Dreen și apoi declară că suferise un șoc violent care o obliga la o odihnă complectă și că orice mișcare ar putea să-i fie fatală. Starea de comă în care se găsea ar putea ține mai multe zile și interzise absolut orice sgomot și orice agitație în jurul bolnavei căreia îi va trimite una din infirmierele sale.

— Ar trebui să-i fie prevenită familia, adăugă el.

— Oh!, n'ar trebui să fie înștiințat decât soțul ei, răspunse repede Pamela, și acesta lipsește pentru moment. Bolnava este d-na Dreen...

— Soţia lui Dreen miliardarul?, exclamă doctorul.
— Cred că da.

După ce luă toate măsurile de rigoare ca să asigure confortul bun bătrânei doamne, Pamela se duse la castel şi-o anunţă pe mătuşa ei că avea intenţia să rămână câteva zile lângă ea.

Lady Queensmarry era obişnuită cu excentricităţile nepoatei ei, pe care o iubea foarte mult, aşa că sosirea inopinată a acesteia n'o miră de fel.

Până a doua zi dimineaţa, Pamela nu se nelinişti de fel căci nu luase această afacere în tragic. Totuşi, absenţa şi tăcerea logodnicului ei începură s'o surprindă, deşi avea toată încrederea în energia lui Dick pe care-l văzuse descurcându-se dintr'un mare număr de situaţii dificile.

Dimineaţa, se duse la d-na Dreen şi găsi, la căpătâiul ei, o infirmieră experimentată. Apoi se reîntoarse la castel unde i se dădu o scrisoare a cărei adresă era scrisă de mâna căpitanului Waring. O deschise şi ceti cele ce urmează:

Porley Hotel, Bedford Square, Brighton

Scumpă Pamela,

Am făcut o gafă, dar o gafă de prima mărime. Bătrâna doamnă care am presupus a fi d-na Dreen este, în realitate miss Alicia Dreen, cumnata ei. Ea a înebunit subit şi era dusă într'un spital particular, condus de un sir Williams Moresby, când am răpit-o. Asta îţi va explica dece ni s'a părut afacerea misterioasă. Dreen nu voia să se ştie că sora lui era nebună.

Am avut o lungă convorbire cu sir Williams Moresby. Cum este un băiat excelent, m'a iertat cu condiţia ca miss Alicia Dreen să-i fie readusă numaidecât. Va veni să-ţi facă o vizită la Queensmarry ca să-i indici locul unde se găseşte. Poţi să ai toată încrederea în el şi sper că i-o vei da pe bătrâna doamnă foarte repede.

Am venit aici să fac puţin barcă-automobilism cu Froggy Hennigan pe care l'am întâlnit, din întâmplare, ieşind de la sir Williams. Voiu rămâne aici, fără îndoială, cel puţin o săptămână. La revedere, deci, scumpa mea. Aranjează ca miss Dreen să se întoarcă la spital fără întârziere.

Al tău

DICK

Scrisoarea aceasta era un falş, dar un falş atingând perfecţia căci era opera unui specialist al genului. Harris, care întrebuinţa serviciile bandiţilor cei mai bine calificaţi, făcuse o spargere în apartamentul lui Waring şi ordonase să fie ridicate nişte scrisori de acolo. Proectul lui fu încoronat cu succes. Se descoperise o scrisoare adresată de căpitan logodnicei lui şi pe care nu avusese timp s'o pună la poştă. In ea făcea aluzie la tânărul Hennigan şi la barca-motor a acestuia, la Brighton. In felul acesta, misiva primită de Pamela prezenta toate caracteristicile stilului lui Waring. Emisarii lui Harris bătuseră, de-semenea, recordul rapidităţii. Numai admirabila lui organizaţie putea să ducă la bun sfârşit spargerea apartamentului, redactarea falşei scrisori şi punerea ei la poştă, la Brighton, în aceeaş seară.

Harris acţionase astfel, deoarece îşi dăduse seama că Waring era un tip de om pe care tortura nu l'ar fi supus prea uşor şi că s'ar fi scurs un timp apreciabil până când procedeele aplicate de Sung Ling să-i fi smuls secretul reşedinţei d-nei Dreen. Ori, el îşi aminti că Pamela luase parte activă la răpirea acesteia, Lowry recunoscând-o. Deaceea el expedie scrisoarea la Queensmarry, proprietatea familiei tinerei fete şi care nu era departe de locul unde se produsese răpirea.

Pamela nu puse la îndoială, nici un moment, autenticitatea scrisorii şi explicaţia pe care o conţinea îi păru suficientă. Desigur că găsea puţin cam straniu ca Dreen să fi luat atâtea precauţiuni pentru a ascunde nebunia surorii lui. In acelaş timp, gândi însă că un om atât de bine văzut ca miliardarul putea să se teamă ca o publicitate de acest gen să nu fie făcută în jurul lui ca să-i răpească încrederea acţionarilor săi.

Cu toate acestea, conduita lui Dick îi părea extraordinară. Nu era în obiceiul lui să plece în vacanţă lăsând-o încurcată cu o situaţie delicată. Dar îl iubea atât de mult că-i găsi tot felul de scuze.

Era ora 11 şi un sfert când Pamela citi scrisoarea. La 12 fără cinci pe aleea care conducea la castelul Queensmarry pătrunse o maşină mare, de ambulanţă, pe care tânăra o recunoscu îndată, şi se opri lângă peronul casei. Bătrânul intendent al Wainswright-ilor veni s'o anunţe pe lady Pamela că sir Williams Moresby întreba de ea.

Sir Williams Moresby, care era unul din agenţii cei

mai dibaci ai lui Harris, era un tip mic şi slab, cu un nas coroiat şi favoriţi albi. Atitudinea lui fu extrem de curtenitoare. Tăiă cu un gest scurt scuzele Pamelei şi declară:

— Vă afirm, domnişoară, că am cea mai vie admiraţie pentru maniera în care aţi acţionat, d-ta şi căpitanul Waring. Singura persoană care s'ar putea simţi jignită este d. Dreen.

— Sunteţi foarte amabil, murmura tânăra fată, dar mă tem că v'am cauzat multe neplăceri.

— Dumnezeule, mărturisesc că am fost foarte surprins de a-l găsi pe căpitanul Waring în maşină în locul bătrânei doamne pe care o aşteptam. Dar mi-a explicat numaidecât ceeace se întâmplase şi am râs împreună. Acum, dacă nu vedeţi vreun inconvenient, mă voiu duce să-mi iau bolnava. Se găseşte aici?

— Nu, răspunse Pamela. Am instalat-o într'o vilă mică din apropiere şi te las pe d-ta să ghiceşti de ce?, adăugă ea râzând.

Sir Williams Moresby surâse la rândul lui.

— Ah, înţeleg! Vă temeaţi ca «răpitorii» să nu vină s'o reia. Fără îndoială, citiţi romane poliţiste. Cred că ele contribue să facă generaţia dvs., foarte neîncrezătoare.

— Posibil, recunoscu Pamela. Dar să nu vă întârziez. Vreau să vă arăt drumul spre mica vilă şi ambulanţa trebuie să ne urmeze căci nefericita femeie este în comă.

— E în comă?, repetă sir Williams.

— Da.

Moresby ezită. El nu ştia de ce şi pierduse bătrâna doamnă cunoştinţa, căci nu asistase la maltratarea ei de către pseudo-infirmierul.

— A avut o comoţie celebrală, explică ea.

—Ah, asta nu mă surprinde, replică aşa zisul alienist. Mă tem că tentativa dvs. atât de bine intenţionată să nu-i fi agravat situaţia. Să sperăm că consecinţele gestului dvs. vor fi numai temporare.

In momentul în care ajunseră la vilă, le ieşi înainte infirmiera şi Pamela îi strigă:

— Iată pe sir Williams Moresby, marele specialist în boli mintale. Vine să-şi ia bolnava.

Tânăra infirmieră, care era scoţiană, avea toată încăpăţânarea rasei ei şi se arătă puţin dispusă să asculte.

— Femeia aceasta nu poate să fie transportată în acest moment, declară ea. Doctorul Duke mi-a recomandat să am grijă de odihna ei. In consecinţă, va rămâne unde este.

Moresby interveni:

— Vă rog să mă scuzaţi... Cred că sunt cel mai bun judecător al intereselor clientei mele şi sunt de părere că d-ra Dreen trebuie să fie readusă imediat în sanatoriul meu.

Când pronunţă numele de «d-ra Dreen», Pamela se simţi cuprinsă de îndoială, căci îşi aminti brusc de a fi văzut o verighetă în degetul bătrânei doamne. Imediat însă îşi dădu seama că este ridicolă. Logodnicul ei îi garantase onorabilitatea lui sir Williams. Deci n'avea ce să cerceteze mai departe.

Moresby continua să discute cu infirmiera.

— Doctorul Duse, zise ea, mi-a încredinţat această femeie şi n'o voiu lăsa să plece fără autorizaţia sa.

— Nu putem trimite să-l caute?, întrebă Moresby.

— Nu, căci s'a dus să viziteze o clientă depărtată şi nu se va întoarce decât seara.

Agentul lui Harris era exasperat. Ce-i va spune şefului său dacă se va întoarce la cartierul general fără să aducă cu el pe d-na Dreen? Aruncă o privire rapidă în jurul lui. Vila era înconjurată cu arbori şi foarte izolată. Adversarii săi se compuneau din trei femei căci — între timp — se arătase în pragul caseí şi d-na Robbins. N'ar putea să se debaraseze de ele şi să se întoarcă la Elmgrove Hall înainte ca asasinatele să fi fost măcar descoperite?

Se întoarse surâzând spre Pamela:

— Se pare că nu putem încerca nimic în momentul de faţă, declară el.

Dar tânăra fată se temea acum că o întârziere ar fi fost capabilă să agraveze starea mintală a bătrânei doamne şi dorea arzător să fie luată.

— Eşti ridicolă, strigă ea întorcându-se spre infirmieră. Sir Williams este prea ocupat ca să aştepte întoarcerea doctorului Duke şi îţi vei atrage încurcături opunându-te planurilor lui.

Scoţiana era însă, acum furioasă şi cele două femei începură să discute mai violent. In acest timp, sir Williams îşi vârî mâna în buzunarul hainei, unde avea o ţeavă de metal asemănătoare cu aceea care o întrebuinţează indigenii australieni. Această ţeavă putea să asvârle nişte ţepi mici otrăvite, care omorau ins.

tantaneu pe cei în carnea cărora se înfigeau, fără ca apoi să se cunoască cauza morţii lor.

Cele trei femei puteau fi uşor lovite şi moertea lor ar fi urmat instantaneu înţepăturilor.

Sir Williams duse la gură ţeava care se asemăna cu o ţigaretă. In aceeaş clipă se auzi în spatele lui o mică tuse seacă. Intorcând capul văzu un om brun, cu ochii ameninţători, care ţinea în mână un revolver îndreptat spre el.

Era Cheeta Ram.

Atras de sgomotul vocilor, hindusul se apropiase, tăcut de grup. Instinctul lui îi inspirase o neîncredere complectă faţă de noul venit, ale căruia priviri veninoase le interceptase.

Sir Williams Moresby îşi scoase, îndată ţeava din gură şi exclamă:

— Nu pot să mai aştept. Sunt sigur că bolnava mea nu mai poate fi luată astăzi. Cel puţin am satisfacţia, zise el privind ironic spre infirmieră, că o las, în mâini excelente.

— De îndată ce doctorul Duke mă va autoriza vă vi-o da cu plăcere, replică infirmiera.

După ce salută pe cele trei femei, Moresby se întoarse la maşina ambulanţă şi câteva minute mai târziu, aceasta se îndepărtă fără să ducă cu ea prada pentru care venise.

Cât despre Cheeta Ram se reîntoarse la postul lui de observaţie fără ca cele trei femei, pe care le salvase de la o moarte teribilă, să-l fi văzut măcar.

CAP. VI.

CONDAMNAT LA DECAPITARE

Ambulanţa dădu colţul marei alei şi cei care se găseeu în ea păstrau tăcerea, fiind foarte deprimaţi. Cel mai abătut era sir Williams. Acum, când se gândea la mânia şefului său începu să se întrebe dacă n'ar fi fost mai bine să înfrunte un glonte. Desigur că o asemenea moarte era dezagreabilă dar era infinit mai puţin groaznică decât aceea pregătită prin inventiile lui Sung Ling. Harris nu renunţase niciodată să dea pe mâinile diabolicului chinez pe acei dintre complicii săi care nu-i executaseră ordinele. Deeacea, pseudo Moresby să decise brusc să fugă.

Lumea era mare şi ve găsi un colţ unde să scape de răzbunarea bandei. Din fericire, avea asupra lui o sumă mare de bani.

Când maşina fu aproape de şoseaua principală, ridică perdeaua care-l separa de şofer în intenţia de a-l ruga pe acesta să ia direcţia Londrei. Omul care era aşezat lângă el îl privi. Era un sud-american, cu o înfăţişare sinistră, care asculta — de obiceiu — de ordinele falşului sir Williams. Numai că acesta din urmă eşuase atât de lamentabil în misiunea lui că consideraţia tovarăşului său pentru el se diminuase enorm.

— Ce vreţi?, îl întrebă.

— Asta nu te priveşte, replică sir Williams. Trebuie să fiu la Londra, la orele trei. Asta-i tot.

Omul schimbă o privire cu Moresby şi replică:

— Nu se poate. Mai întâiu trebuie să mergem la cartierul general. Ce am spune patronului dacă n'ai fi cu noi?

— Uiţi cu cine vorbeşti? ripostă Moresby. Iţi repet că am o întâlnire importantă la Londra. Dacă mă vei împiedica să mă duc acolo, vei regreta.

— Nu face nimic!

Pentru a doua oară în cursul dimineţii, falsul alienist se decise să comită un asasinat. Insă de astă dată ştia că nu trebuie să repete eroarea de a aştepta prea mult. Vârând mâna în buzunar scoase de acolo un pumn de monede pe care le lăsă să cadă pe podea. Ceilalţi doi bandiţi se precipitară să le strângă şi, în timp ce căutau banii, Moresby scoase repede ţeava prin care suflă o ţeapă în gâtul unuia dintre bandiţi. Vru să facă aceeaş operaţiune şi cu celălalt bandit dar o sdruncinătură a maşinii făcu să-i devieze mâna. In aceeaş clipă, omul se întoarse, îşi scoase revolverul şi trase. Glonţul tăiă ţeava în două şi trecu pe la vreo treizeci de milimetri de obrazul lui Williams. Detunătura fu însă destul de slabă aşa că şoferul n'o auzi şi maşina îşi continuă drumul.

— Rămâi liniştit sau trag din nou!, îi strigă banditul.

Pierderea ţevii îl dezarmase complect pe aşa zisul medic, care începu să tremure. La picioarele lui, acela pe care-l atinsese se sbătea în ultimile lui convulsiuni şi faţa-i umflată deveni neagră. Incă un spasm şi banditul rămase nemişcat.

— Priveşte, îl apostrofă adversarul său. Dacă nu mi-aş cunoaşte şeful, ai avea imediat aceeaş soartă ca acesta.

Ambulanţa înainta mereu. Deodată, în momentul în care vehiculul o apucă pe aleia care ducea la Elmgrove Hall, Moresby îl întrebă pe tovarăşul său dacă ar consimţi să-l lase să scape pentru 5000 de lire.

— Mă iei drept un imbecil?, îi replică acesta. La ce mi-ar folosi banii dacă m'ar urmări şeful?

Avea dreptate. Analele sângeroase ale «Bandei florilor» nu vorbeau de nici o evadare dusă la capăt, atunci când unul din membrii ei încercaseră s'o trădeze.

«Banda florilor» avea o şedinţă importantă. Conform uzului, Harris punea în curent pe colaboratorii săi cu mersul afacerii în curs, anume cazul cu Dreen. Relevând că în soluţionarea acesteia se iviseră anumite piedici, dădu cuvântul lu Sunbury care spuse:

— Eşecul nostru de până acum se datoreşte unei iniţiative stranii. D-na Dreen a fost răpită din ambulanţa care o conducea aici de un tânăr, căpitanul Richard Waring. El i-a luat locul cu intenţia evidentă de a-i libera şi soţul. L'am doborît şi închis în celula păsărilor de unde a scăpat, eri seară. Imediat însă a fost prins din nou şi va fi, probabil, pedepsit.

Harris interveni:

— O clipă, Sunbury, zise el. Ţin, ca să risipesc neliniştea care s'a putut naşte datorită cuvintelor tale, să afirm că Waring nu va mai putea repeta tentativa lui. Actualmente este sub influenţa unui narcotic puternic, legat zdravăn şi pus sub supravegherea unuia dintre oamenii noştri care nu va ezita să facă uz de revolver dacă va fi nevoie. Mai adaug că d-na Dreen este pe cale să vină aici, întovărăşită de sir Williams Moresby. Imediat după sosirea ei, vom acţiona.

In acest moment un om se apropiă de Harris şi-i spuse:

— Ambulanţa a intrat pe alee.

— Perfect, replică şeful bandei, d-na Dreen va fi aici într'o clipă.

Se făcu tăcere. Apoi uşa se deschise din nou şi sir Williams intră în odaie cu un pas şovăelnic, urmat de celălalt bandit şi şoferul maşinei.

— Ei ce se aude?, întrebă Harris.

Moresby înaintă câţiva paşi şi spuse cu un aer de falsă degajare:

— Sunt dezolat dar mi-a fost imposibil să vi-o aduc, astăzi, pe d-na Dreen. Este atât de bolnavă că aș fi riscat s'o văd murind în mașină și, în acest caz, toate proectele noastre ar fi fost irosite. Lăsând-o la Queensmarry am acționat după propria mea inițiativă și sper că veți aprecia că am procedat bine...

Se întrerupse. Harris nu-i răspunse însă nimic. Sir Williams își șterse fruntea cu o mână tremurătoare și reluă:

— Aș vrea, deasemenea, să vă fac cunoscut că oamenii care mă întovărășesc au dat dovadă de insubordonanță. Pe unul l-am pedepsit chiar eu...

— Mincinos mizerabil!, îl întrerupse celălalt bandit numit «Dalie». Nu-l asculta, patroane. Ar fi putut să-ți aducă ușor femeia aci. Numai că a avut frică de un soiu de negru care-l amenințase cu revolverul său. Apoi a vrut să fugă.

— Nu-i adevărat!, urlă Moresby.

— Taci, ordonă Harris.

Apoi se întoarse spre șofer:

— Povestește exact ce s'a întâmplat.

Omul ascultă de poruncă și în timpul când vorbea ochii lui Harris nu-i părăsiră o clipă obrazul. Când termină, șeful «Bandei florilor» se întoarse spre sir Williams și-l întrebă:

— Recunoști exactitatea vorbelor acestui om?

— Da, murmură celălalt.

Harris se întoarse atunci spre un alt membru al bandei, «Caprifoiu», și-i zise:

— Cheamă-l pe Sung Ling. Să-și aducă și sabia căci are de făcut o execuție.

Apoi i se adresă, din nou, lui sir Williams:

— Scoate-ți gulerul și cravata.

Nenorocitul se supuse, ca hipnotizat. Știa că era inutil să reziste. Trebuia să fie decapitat și nu era pentru prima oară când o scenă de acest gen se desfășura în sala consiliului. Pe covor, se punea o saltea de paie, vinovatul îngenunchia pe ea, cu capul plecat și mâinile legate la spate, apoi chinezul ridica sabia lui împodobită cu diamante pe care o furase din palatul regal din Peking — și o lăsa să cadă pe gâtul condamnatului.

Banditii începură să discute între ei cu voce joasă, evitând să-l privească pe falșul alienist.

Apoi Harris reluă discuția:

— Sunt foarte dezolat, domnilor. de această a doua întârziere. Dar, cel puţin, am culeş o informaţie preţioasă. Ştim că d-na Dreen este ascunsă într'o mică vilă, pe proprietatea Queensmarry. Mai ştim, deasemenea, că nu este păzită decât de o infirmieră şi o femeie bătrână. Presupun, deaceea, că răpirea ei nu poate prezenta vreo dificultate şi, în consecinţă, vă promit formal că va fi aici de astă-seară. De astă-dată voiu trimite să execute ordinele mele un mesager care n'a greşst niciodată, voi trimite pe «Sugrumătorul».

La acest nume, un tremur de oroare străbătu asistenţa. Toţi cunoşteau hidoasa reputaţie a acestui degenerat condamnat la muncă silnică pe viaţă şi pe care «Banda florilor» îl ajutase să evadeze. El îl sugrumase pe Dan Willmot, cu doi ani înainte, la începutul campaniei dirijată contra milioanelor lui Dreen.

— O va omorî?, întrebă un bandit.

— Pe ea nu, răspunse Harris surâzând, dar pe infirmiera ca şi pe toate persoanele care se vor găsi în vilă, da.

Apoi se întoarse spre şofer şi zise:

— Mi-ai spus că vila este izolată. Strigătele care ar fi scoase acolo ar putea fi auzite?

— Nu, patroane. Vila este ascunsă printre arbori şi va fi o adevărată partidă de plăcere pentru «Sugrumător».

— Fără îndoială, dar să-i aminteşti că nu trebuie s'o omoare pe d-na Dreen. Ea ne trebuie în viaţă.

— Bine, patroane, aprobă şoferul. Numai că nu mi-ar plăcea să fiu singur cu «Sugrumătorul» în pădure.

— Vă va acompania «Dalia», replică Harris. Şi acum să rezumăm ce aveţi de făcut. Veţi duce maşina cât se poate de aproape de vilă. Vei lăsa pe «Sugrumător» să se ocupe de infirmieră şi de fosta doică. Când va fi terminat, veţi duce pe d-na Dreen în maşină şi veţi da foc vilei. Este necesar ca trupurile celor două femei să fie carbonizate în întregime, căci amprentele digitale ale «Sugrumătorului» sunt în posesia poliţiei. Amintiţi-vă că am încredere în voi şi că dacă veţi eşua, soarta voastră este decisă dinainte.

— Da, patroane!

Apoi ieşiră şi, în aceeaş clipă, intră Sung Ling. Sir Williams Moresby, după ce-şi luă adio de la amicii săi, făcând ocolul mesei, îngenunchiă pe salteaua de paie

pe care o adusese Sung Ling. Chinezul apucă sabia cu amândouă mâinile, o ridică deasupra capului şi începu s'o învârtească. După ce socoti că avea forţă suficientă, se ridică pe vârful picioarelor ca s'o facă să cadă asupra vertebrelor victimei sale. Sabia însă nu recăzu căci, în aceeaş clipă, se auzi un ţipăt în culoar. Uşa se deschise violent şi în prag apăru căpitanul Waring. De glesne şi încheieturile mâinilor îi atârnau frânghiile cu care fusese legat şi ducea, la subţioară, corpul omului însărcinat să-l supravegheze. Rămase, în picioare, câteva secunde şi apoi înaintă strigând:

— Unde mă aflu?

CAPITOLUL VII.

IN MAINILE LUI SUNG LING

Dacă declar că toate evenimentele, care se desfăşoară în această lume sunt datorate unei cauze psihologice enunţ, poate, un adevăr profund sau o simplă banalitate. De altfel puţin interesează. Dar ceeace este evident e că apariţia dramatică a lui Waring în sala de consiliu avea o raţiune de acest ordin. Era datorată unei slăbiciuni de caracter a paznicului său. Dacă părinţii acestuia i-ar fi reprimat, cu severitate, tendinţa de a tortura animalele, căpitanul n'ar fi evadat din celula lui, sabia lui Sung Ling s'ar fi abătut şi capul lui sir Williams Moresby s'ar fi rostogolit la pământ.

De îndată ce ofiţerul sucombase efectului narcoticului conţinutul în ţigara pe care i-o oferise Harris şi căzuse în nesimţire pe podea, şeful bandei chemase vreo şase din acoliţii săi. Le ordonase să lege prizonierul şi să-l conducă într'o celulă învecinată cu cea a păsărilor. Avea un motiv sinistru să acţioneze în felul acesta. Intr'adevăr dorea să pedepsească cu cruzime pe Waring. Dar ca să facă aceasta trebuia ca tânărul să-şi fi revenit complect căci să torturezi o fiinţă în nesimţire constitue, în acelaş timp, o pierdere de timp şi una de agrement.

Tânărul ofiţer, cu mâinile şi picioarele legate, fusese depus pe pat în celulă. Apoi un om înarmat cu un revolver fusese pus de pază lângă el. Acesta, numit «Rozetă», nu găsea amuzant acest lucru căci singurele clipe ale existenţei lui care-i păreau demne de a fi trăite erau acelea în care putea să facă pe cineva să sufere.

Dar în acest loc nu era nimeni de torturat. Deaceea se trânti pe un scaun. Deodată, după o clipă, o idee strălucitoare îi traversă mintea. Se gândi că a sosit momentul să se răzbune asupra lui Waring care, luptând cu el în ambulanță, îi spărsese doi dinți.

Își aprinse o țigară și se apropiă de pat.

Se întâmpla foarte rar ca Harris să comită o greșeală și totuși, în această zi, subestimase puterea narcoticului țigării sau vigoarea ofițerului. Waring începea să-și revină. Deodată, o durere ascuțită pe obrazul drept îl galvaniză și printr'un reflex foarte natural încercă să se ridice. Îi fu imposibil. Atunci fu apucat de o teroare irațională care-l împinse să-și exercite toată forța lui ca să se libereze. Fără îndoială dacă ar fi fost în plenitudinea facultăților sale s'ar fi socotit incapabil să rupă legăturile lui. Dar în delirul în care se găsea se sbătu cu o asemenea forță că și-le rupse imediat. Ceeace inteligența lui l'ar fi putut împiedeca să încerce, subinconștientul lui reuși — cu ușurință — să îndeplinească.

«Rozeta», care nu se aștepta la rezultatul provocat de gestul său, fu înebunit. Se dădu înapoi spre ușă fără măcar să se gândească să se servească de revolverul lui. Zăvorul era însă închis pe dinafară.

Nebun de teroare, apucă un lighian și-l aruncă în capul lui Waring. Fu o stângăcie, căci lighianul nu-l atinse pe tânărul ofițer și îi dădu impresia că era în prezența unui dușman, mai ales când temnicierul lui se precipită spre el pentru a-l apuca de gât. Richard acționă mașinal, însă tot așa cum ar fi făcut dacă ar fi avut mintea limpede. Mâinile lui apucară gâtul individului și-l strânseră violent. Câteva secunde mai târziu, «Banda florilor» mai pierduse pe unul din membrii ei.

Waring înaintă spre ușă, clătinându-se, și încercă s'o deschidă. Când constată că-i rezista se aruncă cu violență asupra panoului de lemn și neobținând rezultatul dorit ridică corpul lui «Rozeta» servindu-se de el ca de o măciucă. De astă-dată zăvorul fu aproape smuls din locul lui. Câteva secunde mai târziu, Waring mergea dealungul culoarului, târând după el cadavrul victimei sale.

Un sgomot de voci îl conduse spre camera de consiliu. In drum. întâlni un om înarmat cu o bardă mică. care încercă să-i bareze drumul. Ofițerul îl dezarmă și-l execută tot atât de prompt cum făcuse și cu primul.

Richard continua să aibe impresia că este prada unui coşmar. Deaceea când se apropiă de camera ocupată de Harris şi tovarăşii săi deschise uşa şi se opri în prag strigând:

— Unde mă aflu?

Apariţia lui cauză o senzaţie extraordinară căci Waring, plin de sânge, cu părul în desordine şi ochii ieşiţi din orbite, avea aerul unui nebun furios. Chiar Sung Ling fu stupefiat şi-şi abătu sabia, ceeace-i permise lui sir Williams să fugă, neobservat, afară din sală.

Harris, care nu-şi pierdea niciodată sângele rece, contempla pe tânărul ofiţer cu o privire calmă şi spuse, cu simplicitate:

— Acest tânăr imbecil a evadat din nou. Apropiaţi-vă de el şi legaţi-l..

Vorbele acestea rupseră stupoarea care domnea în odaie şi toţi se precipitară spre noul venit. Numai că forţa fizică — şi aşa destul de mare — a căpitanului Waring era înzecită de furia lui.

Waring părea să întrunească rezistenţa unui taur cu agilitatea unei pisici. Se debarasă de cei care se agăţau de el, apucă un scaun mare şi începu să-l învârtească în jurul capului şi-şi croi drum până la un colţ al sălii unde se propti şi strigă:

— Acum, veniţi toţi! Vă aştept!

Efectul produs de narcotic dispărea rapid. Mintea nu-i era încă complect lucidă, dar memoria îi revenea.

Agresorii lui nu părură dispuşi să reînceapă lupta dar Lowry, care avea un revolver, înaintă şi-l ridică să tragă asupra lui Waring.

— Sus mâinile!, ordonă el.

In loc de răspuns, Waring îl lovi peste corp cu scaunul său şi Lowry se curbă în două, sub durerea atroce. Richard se precipită spre el, îi smulse arma şi se reîntoarse în colţul lui.

Acest revolver era singura armă de foc pe care o posedaseră membrii consiliului, căci Harris interzicea formal acoliţilor lui să poarte arme în timpul şedinţelor.

Unul dintre bandiţi înaintă cu un cuţit în mână dar fu doborît, cu un glonte între ochi. Apoi căpitanul continuă să tragă şi de la al doilea proectil toate mâinile fură ridicate chiar, şi cele ale lui Harris.

— Primul dintre voi care va mişca înainte să ajung la uşă este un om mort, declară Waring. Intoarceţi-vă spre perete, dacă ţineţi la viaţă.

Il ascultară ca niște soldați bine instruiți. Waring începu să meargă, deandăratelea, spre ușă ținându-și adversarii la respect cu revolverul. Deodată, capul îi fu înfășurat cu o pânză răspândind un miros dulceag. Ridică mâinile s'o smulgă dar, instantaneu, îl părăsi toată puterea.

Agresorul său nu era altcineva decât sir Williams, care se ascunsese în timpul luptei și care vedea acum posibilitatea de a-și recâștiga încrederea șefului său. In buzunar avea o mică fiolă cu narcoticul cu care fusese redus Dreen la neputință. Ii răspândi conținutul pe batista lui și se strecură, fără sgomot, în spatele lui Waring.

Acțiunea soporificului fu extraordinar de rapidă și ofițerul deveni, într'o secundă, mai slab ca un copil. Moresby îl dezarmă cu ușurință și strigă cu un aer de triumf:

— Puteți să vă întoarceți, domnilor. V'am salvat.

Toți se supuseră cu stupefacție, în timp ce sir Wililams repeta:

— V'am salvat!

Harris începu, imediat, să dea ordine și Waring, care nu-și pierduse cunoștința, cu toate că corpul refuza să-l asculte, aproape admiră preciziunea cu care lucra șeful bandei în această situație. Morții și răniții fură scoși imediat. Sung Ling procedă la pansarea rănilor mai puțin grave. Apoi, un negru aduse sticle de șampanie și pahare. După câteva minute, membrii consiliului își reluaseră locurile în jurul mesei și discuția reîncepu.

Harris nu adresă primele cuvinte lui Waring ci lui sir Williams.

— Ai văzut-o pe lady Pamela Wainswright azi dimineață?, îl întrebă el.

— Da stăpâne.

— Și ea te-a considerat, într'adevăr, drept medic alienist?

— Precis.

— Bine. Vei profita de încrederea pe care i-ai inspirat-o și te vei duce numaidecât la Queensmarry. De îndată ce-o vei aduce aici vei putea să te consideri grațiat.

— Iți mulțumesc, patroane.

— Pleacă deci imediat, continuă Harris. Iți las grijă să-ți organizezi misiunea cum vei vrea. Dar doresc ca lady Pamela să fie adusă cât mai repede printre noi, fără să fi fost molestată.

Moresby se înclină şi părăsi odaia. In acest moment, Waring îşi recăpătă graiul şi strigă:

— Lăsaţi-o pe lady Pamela în pace... Pentru care raţiune vreţi s'o aduceţi? Dacă scopul este să obţineţi bani, ea este tot atât de curăţată ca şi mine...

— Nu asta ne interesează, replică Harris cu răceală. Trimit să mi-o aducă pentru răzbunare, ca să te pedepsesc...

Ofiţerul avu îngrozitoarea viziune de ceeace premedita torturatorul său. Spera să-i frângă rezistenţa făcându-l să asiste la suferinţele logodnicei lui. Totuşi, se feri să-l lase pe Harris să înţeleagă până la ce punct văzuse just. Surâse şi replică:

— Ameninţările tale nu mă înfricoşează căci, până acum, n'au fost deloc serioase.

Adversarul său păru că nu-l aude. Se întoarse spre unul din acoliţii lui şi ordonă:

— Du-te şi caută-l pe «Sugrumătorul».

Se scurseră câteva minute şi, apoi, intră o femee grasă şi mustăcioasă, ducând de mână o fiinţă care n'avea nimic omenesc în ea. Degeneratul care fusese botezat «Sugrumătorul» era înalt şi de o slăbiciune scheletică. Capul nu-i era mai mare decât acela al unui copil de trei ani dar, în schimb, mâinile şi picioarele îi erau enorme. Mai ales mâinile, care erau acoperite cu un păr lung şi negru şi nu încetau să se deschidă şi să se închidă.

Femeia făcu o reverenţă lui Harris. Era gardiana «Sugrumătorului» şi singura persoană pe care nu încercase s'o ucidă.

In acest moment, se produse un incident insignifiant, în aparenţă, pe care însă Waring trebui să şi-l aducă aminte mai târziu.

Aspectul noului venit era atât de respingător încât trebui să-şi întoarcă privirea de la el iar ochii, ocolind odaia, i se opriseră pe un grilaj mic care se găsea în perete, la şase picioare, deasupra capului lui Harris, destinat probabil pentru aerisire. Timp de câteva secunde, Waring avu impresia că de acest grilaj se sprijinea o figură îngălbenită şi că ochii acesteia priveau cu ură la şeful bandei. O secundă mai târziu obrazul dispăruse şi Richard se întrebă dacă nu fusese jocul unei iluzii.

— Căpitane Waring, zise Harris brusc, astă-seară se vor produce două evenimente pe care nu le vei putea împiedeca şi la suferinţele tale se va adăoga şi o tortură morală. Mai întâiu, lady Pamela va fi adusă aici, ca şi d-na Dreen. In al doilea rând femeia care este nu-

mită d-na Robbins şi infirmiera vor fi sugrumate de acest om, căci ştiu exact unde se găseşte d-na Dreen. Ea a fost condusă la o vilă izolată de pe proprietatea Wainswright, care este locuită de d-na Robbins.

Ofiţerul îl privi cu stupoare. Cuvintele lui Harris nu-l surprindeau căci Pamela putuse s'o fi ascuns pe d-na Dreen la doica ei. Numai că, ignorând efectul produs de scrisoarea care fusese adresată logodnicei lui, nu-şi putea explica cum isbutise Harris să descopere toate acestea. Înţelese însă că tânăra fată şi d-na Dreen mergeau spre un pericol mortal. Mai înţelese dece chemase Harris pe «Sugrumătorul». Vroia ca prizonierul lui să poată înţelege întreaga oroare a pericolului care ameninţa pe nenorocitele femei, închise fără apărare în mica vilă.

— Mizerabile!, strigă el. Aşa înţelegi o luptă? Asasinezi femei bătrâne!...

Harris îl contemplă cu ochii săi reci şi reluă liniştit:

Doresc, deasemenea, să-ţi dai seama că eşti responsabil de toate câte se vor întâmpla. Dacă n'ai fi încercat să te opui planurilor mele ai fi fost, astăzi, un om liber şi fericit. Dar ai vrut să te amesteci în ceeace nu te priveşte şi nu-ţi datorezi acum decât d-tale faptul că organizaţia mea te va strivi împreună cu cei cari îţi sunt dragi. Toate nenorocirile care vor atinge, astă-seară, pe lady Pamela şi d-na Robbins sunt opera d-tale.

Spiritul diabolic al mizerabilului găsise singurul mijloc de a-l atinge pe Waring. Ofiţerul ar fi rezistat la toate durerile fizice care i-ar fi fost impuse. Era însă demoralizat când se gândea la ceeace urma să i se facă acelei care-i era dragă.

— Fă din mine ce vrei!, strigă el, dar lasă în pace aceste femei, care nu ţi-au făcut nimic.

— Este exact, dar vreau să mă servesc de ele ca să te pedepsesc, replică Harris surâzând. Inainte de a te omorî te voiu face să asişti la un spectacol oarecare. Cred că lady Pamela este destul de voinică să poată supravieţui zece zile torturilor lui Sung Ling.

Waring era, desigur, un tânăr echilibrat dar sistemul lui nervos fusese slăbit de narcotic. In plus era convins că monstrul cu care avea deaface nu şovăi să-şi pună în execuţie ameninţările lui.

Tânărul privi feţele care înconjurau pe şeful bandei. Erau, în general, crude şi rele. Erau însă feţe omeneşti spre deosebire de cea a lui Harris care era imaginea răului.

— Mai este ceva la care ţin în mod special, reluă Harris. Vreau să nu poţi dormi astă-noapte, căpitane Waring. Dsigur mă gândesc că nu prea ai poftă de somn. Insă ca să nu cedezi somnului voiu lua oarecari măsuri care-ţi vor fi dezagreabile. Sung Ling, adăugă el, întorcându-se spre chinez, du pe căpitan la numărul opt şi pune-i casca astă-seară.

Omul îl aprobă cu un gest şi chemă doi din asistenţii săi care-l împinseră pe Richard până la o mare celulă goală. Un lanţ enorm era susţinut de un inel, vârît în perete.

Lanţul avea, la rândul lui, un cerc de fier în care Sung Ling introduse gâtul captivului. Mâinile îi fură legate la spate. Chiar dacă ar fi fost în plină posesiune a forţelor sale, i-ar fi fost imposibil să fugă. Şi el era atât de obosit încât greutatea lanţului îl obligă să îngenunche.. Evadase de două ori şi nu i s'ar fi permis o a treia tentativă.

— Eu duc caut casca, rânji Sung Ling care ieşi lăsând pe nenorocitul Richard cu gândurile sale.

CAPITOLUL VIII.

LADY PAMELA ESTE RAPITĂ

Plecarea lui sir Williams Moresby o lăsase foarte mâniată pe lady Pamela. Pe deoparte socotea că este nedrept să fie obligată să îngrijească de o nebună din cauza încăpăţânării infirmierei, iar pe de altă parte mânia îi era animată de gândul că Dick, responsabil de toată povestea asta, se distra la Brighton cu amicul său Hennigan.

Cum în dimineaţa aceia, lady Queensmarry îi făcuse cadou un bilet de zece lire, tânăra se decise să plece la Londra ca să cumpere nişte lucruri şi să-l ducă pe Cheeta. Deaceea, imediat după dejun se sui în maşină în tovărăşia hindusului. Acesta părea extrem de gânditor şi la un moment dat împărtăşi şi fetei subiectul preocupărilor sale.

— Om rău venit azi dimineaţa!, începu el. Sunt sigur. Nenorocire ameninţă femeie bătrână... Mai prudent eu rămas vilă...

— Vorbeşti prostii, îi replică ea iritată. Cel de azi dimineaţă este un doctor mare. Căpitanul Waring îl

cunoaşte şi am primit o scrisoare din partea lui. A plecat la Brighton.

— Căpitanul Sahib plecat!, exclamă hindusul. Eu urmez. El totdeauna nevoie de Cheeta Ram!

— Nu, acum n'are nevoie, replică fata. Din cauza ta, care l-ai făcut să urmărească ambulanţa, are supărări mari.

Ordonanţa nu răspunse nimic dar, deodată, Pamela observă că pe obraji îi curgeau lacrimi mari. Dându-şi seama de faptul că fusese nedreaptă cu el bruscându-l îi zise, după o clipă:

— Poate n'am dreptate crezând că Dick n'are nevoie de tine. Cred că ai face mai bine să pleci numaidecât la Brighton.

Obrazul lui Cheeta Ram se ilumină deodată şi el exclamă:

— Eu duc, mai întâiu, la apartament. Căpitan Sahib trebuie lucruri.

Când ajunseră la Londra, lady Pamela şi hindusul se separară. Pamela îi indică hotelul la care descinsese Waring şi se pregăti să-şi înceapă cursele ei.

Străzile erau foarte populate şi, deodată tânăra observă pe cineva pe care-l recunoscu cu stupoare. Traversă strada, îl apucă de braţ şi exclamă:

— Te credeam la Brighton, Froggy! Unde este Dick?

Tânărul nu răspunse îndată la întrebare ci spuse:

— Nu mă aşteptam să te întâlnesc, Pamela, pe căldura asta!

— Dar, am primit, azi dimineaţă, o scrisoare de la Dick în care-mi comunică că face canotaj cu tine, la Brighton.

— La Brighton? Ce idee caraghioasă!

— Totuşi, insistă Pamela, mi-a scris că aţi plecat acolo împreună şi că veţi rămâne o săptămână. L-ai lăsat acolo sau s'a reîntors cu tine?

— Amândouă, răspunse tânărul. A venit şi a plecat înapoi. Acum trebuie să fie din nou la Brighton.

Spunând acestea, Froggy se credea foarte inteligent căci presupunea că Richard avusese motive să-i povestească logodnicei lui că pleacă în călătorie şi el nu vroia să-l trădeze.

— Sunt încântată, murmură Pamela, căci eram puţin neliniştită că s'a izolat aşa după cearta lui cu sir Williams Moresby. Ţi-a vorbit ceva despre asta?

— Desigur, afirmă Froggy care era încântat de el.

— Şi care a fost părerea ta? Maniera după care s'a condus d. Dreen nu ţi s'a părut stranie? Noi am crezut că acţionăm aşa cum e mai bine.

— Evident, o aprobă tânărul.

Incepură să coboare Regent Street. Froggy era preocupat căci se temea să nu compromită totul printr'o frază nenorocită.

— Sir Williams a venit s'o ia pe bătrâna doamnă, azi dimineaţă, reluă Pamela. Mi-a plăcut foarte mult. Din nefericire n'a putut s'o ia din cauza încăpăţânării infirmierei. Il cunoşti pe sir Williams?

— Desigur, replică Hennigan. Am fost în tratamentul lui.

— Nu-i posibil!, bolborosi Pamela. Nu mi-aş fi închipuit! Şi te-a îngrijit el?

Froggy înţelegea din ce în ce mai puţin, dar prefera să aprobe.

— Da, timp de doi ani.

— Ah!, zise tânăra cu blândeţe. Fi liniştit, nu voiu vorbi cu nimeni despre asta.

— Iţi mulţumesc.

Dar pronunţând aceste vorbe, Froggy se întreba despre ce putea fi vorba. Tânărul o întovărăşi la toate cumpărăturile şi apoi îi oferi un ceai. Dar Pamela observând că era cinci şi zece, se ridică repede şi-i zise:

— Trebuie să mă grăbesc. Mă duc să-mi caut maşina să mă întorc la Queensmarry, căci mătuşii nu-i place să întârziu.

Se îndreptă repede spre uşă când se ciocni cu un omuleţ care intra.

— Sir Williams Moresby!, exclamă ea. Ce coincidenţă stranie!

Froggy, care o urma cu braţele încărcate cu pachete, se cutremură. Cum să se comporte cu acest medic al cărui client declarase că a fost timp de doi ani?

— Ce coincidenţă fericită, declară Moresby. Tocmai vroiam să vă telefonez, lady Pamela. Credeţi că doctorul s'o fi întors şi infirmiera se va arăta mai puţin intransigentă?

Sir Williams îşi juca rolul la perfecţie. Telefonase la Queensmarry — sub un nume falş — şi aflase de la intendent că lady Pamela era la Londra şi că, probabil

va lua ceaiul la Rumpelmayer. Era deci uşor de explicat «fericita coincidenţă».

—Ah, doctorul Duke, trebuie să fi revenit. Dacă vreţi să vă duc cu maşina mea...

— Mulţumesc foarte mult! Prefer însă să viu cu propria mea maşină. Totuşi, dacă ajungeţi înaintea mea la Queensmarry vreţi să mă aşteptaţi?

— Cum îţi mai merge, sir Willims? îl întrerupse Froggy. Cred că-ţi mai aduci aminte de mine?

Timp de o clipă, sir Williams fu complet deconcertat. Crezu că tânărul îi demascase falsa identitate şi-şi vârî mâna în buzunarul în care se găsea revolverul, în timp ce Froggy continua:

— M'aţi îngrijit timp de doi ani.

— Ştiu... ştiu...

Moresby ar fi preferat să-l asasineze pe acest tânăr în local, fiindcă era decis să nu lase pe nimeni să-i contracareze proectele.

— Imi amintesc perfect de d-ta, ripostă el surâzând viitoarei lui victime. Sper că te-ai vindecat complect!?

— Intr'adevăr, complect şi vă mulţumesc foarte mult, bâlbâi Hennigan stupefiat şi încântat că bluful lui fusese încoronat de succes.

Sir Williams se întoarse spre Pamela:

— Ei bine, ce decidem? Maşina dvs. sau a mea?

— A mea replică tânăra. Dar uite ce puteţi face: duceţi-mă până la garajul din Fenchurch street, ca să nu mai iau un taxi. V'ar deranja?

— Din contră, aş fi încântat.

— Froggy va veni cu noi, adăugă Pamela, căci are toate pachetele mele.

— Perfect, exclamă sir Williams care abia îşi putea ascunde bucuria.

Şoferul în livrea coborîse şi ţinea portiera deschisă. Cei doi tineri se urcară în maşină în timp ce Moresby rămase pe trotoar.

— Prefer să mă aşed lângă şofer, explică el. Voiu avea mai mult loc.

Şoferul închise portiera şi reluă locul la volan. Alienistul se aşeză lângă el şi limuzina porni...

Lady Pamela examina cu interes vitrinele magazinelor care defilau prin faţa ei aşa că nu remarcă un suerat slab care se făcea auzit în dosul banchetei şi care

amintea pe acela produs de un gaz care ieşea dintr'o ţeavă.

— Deschide geamul, zise lady Pamela. Atmosfera din maşină a devenit insuportabilă.

Froggy se plecă să-i execute dorinţa dar nu mai putu să ajungă la geam. Tâmplele îi svâcneau şi se simţea apăsat.

— Nu merge, murmură el. Pamela, eu...

Şi deodată se prăbuşi pe podeaua maşinei, cu faţa înainte. Tovarăşa lui nu făcu nici o mişcare să-l ajute căci şi ea se prăbuşise, insensibilă, într'un colţ.

Sir Williams se întoarse şi-i examină prin geamul din faţă. Când îi văzu adormiţi apăsă pe un buton, care se găsea lângă el, şi şuerătura se opri îndată. Apoi se întoarse spre şofer şi ordonă:

— Acasă.

CAP. IX.

IN VIZUINA «BANDEI FLORILOR»

Parker, venerabilul intendent al lui Madison Square, care avea aerul unui sfânt şi era în realitate un bandit, se instalase confortabil în casa părăsită de toţi.

Singurul lucru care-i turbura liniştea era amintirea unui omuleţ brun care-l obligase să se caţere pe un cufăr, în ziua plecării d-nei Dreen. Frica pe care i-o inspirase Cheeta Ram subsista în memoria lui. La ora zece şi treizeci. în ziua în care Pamela fusese răpită de sir Wiliams, Parker auzi un sgomot la fereastra odăii lui. O clipă mai târziu, aceasta se deschidea şi micul om brun se precipită spre el ameninţându-l cu un pumnal.

— Vei merge cu mine, strigă hindusul. Eu trebuie ştie unde mers ambulanţa. Repede!, adăugă el trecând pumnalul prin faţa figurii intendentului.

Şi cum acesta mai ezita, îi înţepă urechea. Parker scoase un geamăt şi începu să se îmbrace repede.

Spectacolul pe care-l văzuse în apartamentul lui Waring îl împinsese pe Cheeta Ram să se întoarcă la Madison Square. Afiliaţii bandei, care făcuseră spargerea la locuinţa tânărului ofiţer ca să găsească elementele scrisorii trimisă logodnicei lui, răscoliseră peste tot. Presupunerile lui Cheeta Ram. cu privire la vizita lui sir Williams. se întăriră. Hindusul — fără să piardă vreo clipă — alergă la unul din prietenii lui, fost soldat în

armata Indiilor, şi ceruse să telefoneze la Brighton şi să se intereseze dacă căpitanul Waring descinsese la hotelul Porley. Cum era şi firesc, răspunsul fu negativ şi micul hindus înţelese îndată că nu se înşelase. Stăpânul lui fusese prins şi nu el scrisese biletul către lady Pamela.

Se grăbi să alerge la garajul unde-şi lăsase maşina lady Pamela, cu intenţia s'o pună în curent cu cele aflate. O aşteptă multă vreme dar ea nu veni. Presupunând că-şi schimbase părerea şi că se reîntorsese cu trenul la Queensmarry, se gândi că ar fi fost o pierdere de timp prea mare să se ducă după ea. Îşi zise atunci că la Madison Square va găsi vreo informaţie. Luă maşina lady-ei Pamela şi-i lăsă un bilet explicativ. Când ajunse aproape de casa din Madison Square opri maşina şi făcu restul drumului pe jos. Inconjură clădirea şi nu întârzie să găsească scara de incendiu. Astfel, el se introduse în camera lui Parker.

Intendentul terminase să se îmbrace, în timp ce Cheeta Ram se învârtea în jurul lui agitând pumnalul.

— Ce vrei, maimuţă mică?, îl întrebă Parker.

— Tu cunoşti ambulanţa.

— Care ambulanţă?

— Ambulanţa care dus bătrâna doamnă, răspunse hindusul încet. Ambulanţa plecat departe, ţară... Eu cunoaşte numai jumătate drum. Tu arăţi rest sau eu taie ureche la tine.

Trebui să-şi repete ameninţarea ca Parker şă-l înţeleagă.

— Drace!, murmură intendentul, vrea să-l duc la cartierul general. Il voiu duce şi sper că-l vor ucide ca pe un iepure.

Apoi se supuse. Cei doi bărbaţi ieşiră împreună din casă. Zece minute mai târziu, mica maşină mergea cu toată viteza pe şoseaua spre Waterloo.

Se făcuse seara când apucară pe drumul care ducea la Elmgrove Hall. Cheeta Ram stinsese farurile şi maşina înainta între două garduri înalte.

— Casa aproape aici?, întrebă hindusul.

— Iată pavilionul servitorilor, la 150 de metri. răspunse Parker. Apucă la dreapta. De ce te opreşti?

Apoi adăugă cu teroare:

— Oh! Vrea să mă omoare!

Intr'adevăr, Cheeta Ram împinse maşina în şi opri motorul, căci privirea lui ascuţită observase un om înarmat, ascuns în umbră lângă pavilionul care apăra

intrarea în proprietate. Parker observă, deodată, că se găsea singur căci tovarăşul său dispăruse brusc. Apoi izbucni o detunătură urmată de un strigăt înăbuşit. Intendentul sări afară din maşină şi alergă spre pavilion. Dealatul drumului era întinsă o formă întunecoasă. Parker încercă s'o evite dar se împiedecă şi căzu peste o massă caldă şi umedă. Intinzând mâinile, înţelese şi izbucni într'un râs de nebunie.

Vreo şase oameni se apropiară alergând. Erau cei care alcătuiau garda exterioară a proprietăţii. Unul aprinse o lampă electrică, recunoscu pe intendent şi strigă:

— Ce faci acolo?

Intrebarea şi-o termină printr'un strigăt de oroare şi, întorcându-se spre tovarăşii lui, zise:

— Este bătrânul Parker, care a înebunit complect. L'a ucis pe «Aişor» şi i-a tăiat capul! Ascultaţi-l râzând.

Ultima frază era inutilă, căci îngrozitoarea ilaritate a intendentului deştepta ecourile nopţii. Deodată, se auziră nişte lătrături furioase care se stinseră brusc.

— Nu Parker l-a ucis pe «Aişor»!, strigă unul dintre banditi. Este un altul care a fugit în pădure. Aţi auzit pe unul dintre dulăi?

— Intoarce-te la pavilion şi dă alarmă.

Banditul ascultă şi o clipă mai târziu se auzi un răpăit de tobe. Era semnalul de alarmă al «Bandei florilor». De îndată, se stinseră luminile în întreaga casă în timp ce oameni înarmaţi îşi ocupară posturile lor. Colonelul Lowry se duse să dea drumul câinilor închişi în casă. Aceştia se repeziră în parc, în căutarea pradei.

In acest timp, Cheeta Ram — cu pumnalul însângerat între dinţi, aluneca fără sgomot spre Elmgrove Hall. Era încântat căci acest gen de luptă îi era familiar şi-l pasiona. Asemenea unui tigru, sărise asupra lui «Aişor» pe care-l decapitase cu o singură lovitură a armei sale. Apoi sugrumase câinele.

Când auzi răpăitul tobelor, se opri şi se ascunse în păduricea de lângă casă. Oamenii înaintau spre el, întovărăşiţi de câini. Aşteptă ca ei să se fi depărtat şi întâlnind un întârziat îl făcu să aibe aceeaş soartă ca şi portarul.

Cinci minute mai târziu, Cheeta Ram ajunsese la marginea păduricii. Intre casă şi el se întindeau terasele şi hindusul îşi dădu seama că dacă ar apărea în

câmp deschis ar servi drept țintă. Se găsea în umbra unui tufiș când, pe acoperiș, se aprinse un proiector care începu să scotocească metodic împrejurimile. In aceeș clipă, niște lătrături furioase, întovărășite de strigăte de triumf, îi dovediră lui Cheeta Ram că dulăii îi descoperiseră urma.

Ar fi dificil de descris cu preciziune maniera în care părăsi zona periculoasă. Nu o făcu cățărându-se, sau alergând, sau strecurându-se și cu toate acestea avea câteva ceva din toate astea. Esențialul fu că traversă zona luminoasă fără să fie observat și întâlni pe unul din cei care-l urmăreau. Acesta nu mai întâlnise, pe urmă, pe nimeni căci Cheeta Ram se repezi la el cu o mișcare de pe urma căreia nenorocitul fu tăiat în două de jos în sus.

Hindusul se apropiă de casa, la care ajunse prin partea din spate. Până aici șansa îl favorizse.

Luna se ridica pe cer și-i arătă trei lucruri: existența unui drum care mergea paralel cu liziera pădurii: poziția unei punți rustice și, în sfârșit, prezența unui om voinic sprijinit tocmai pe balustrada acestei punți, de unde privea cum curge pârâul.

Cheeta Ram își scoase «kukri»-ul — acesta era, în limba hindustană, numele pumnalului lui — și făcu o grimasă teribilă. Acolo era un nou inamic de răpus.

Faptul că șeful «Bandei florilor» rămase să privească răsăritul lunei în apă, după ce fusese dată alarma, era simptomatic. Harris revenea de la cina luată la preotul din Elmgrove, tocmai când începuse să sune toba de alarmă. In ochii vicarului și ai soției lui, proprietarul din Elmgrove Hall nu era decât un bătrânel excentric, foarte generos și care adora florile. Când auziră sgomotul tobei, soțul și soția se priviră surâzând și murmurară cuvântul: «braconieri». Știau că una din maniile vecinului lor era de a opri intrarea braconierilor pe proprietatea sa, pentru care întreținea o adevărată armată de oameni de pază, destinați să-i protejeze florile și păsările lui adorate.

Ar fi dificil de spus dece întoarse Harris capul. Poate auzul lui era excepțional de fin sau poate auzise pietrișul scârțâind sub picioarele lui Cheeta Ram sau poate poseda un simț ascuțit al pericolului. Poate, pur și simplu, avu noroc. Cert e că se întoarse la timp ca să-l

observe pe hindus aruncându-se asupra lui. Kukri-ul îi amenința gâtul.

Cum reuși să scape șeful bandei nu s'ar putea explica atât de ușor. Unui om extraordinar de agil i-ar fi fost foarte greu să sară peste balustradă. Dar pentru un individ de corpolența lui Harris isprava ar fi părut aproape imposibilă. Și totuși se produse. Cheeta Ram avu impresia că omul dispăruse ca o umbră.

Pumnalul se înfipse într'un lemn. Cheeta Ram încercă să-l scoată privind mereu în direcția în care dispăruse dușmanul său. Acesta se înfundase în apă până la centură. Il fixa pe hindus cu ochii săi globuroși și din mâini făcea semne magnetice.

Hindusul încetă să-și tragă arma căci, fără să fi bănuit, suferea extraordinara putere hipnotică a lui Harris pe care acesta nu o întrebuința decât în ultima clipă. In trei minute, Cheeta Ram era complect în puterea șefului bandei. Pupilele i se dilataseră iar brațele îi căzură dealungul corpului. Rămase nemișcat în timp ce Harris revenea spre punte. Exact în momentul în care stăpânul lor atingea podul, banda dulăilor ieșea din pădure, urmată de toate «florile». Primul om care se arăta era un mulatru imens, care ținea în mână un kriss malaez.

— Recheamă câinii, «Ghiocelule»!, îi strigă Harris. Totul e în ordine!

Mulatrul își recunoscu șeful și vorbi brutal dulăilor care-l ascultară instantaneu. Indivizii care-i urmau aplecară armele și-l priviră pe hindus cu curiozitate.

— Care este cel mai vechiu dintre voi?, întrebă Harris.

— Eu, domnule, răspunse un om gigant, de rasă arabă.

— Ah. foarte bine! Sper că n'aveți morți?!

— Da da, domnule. Doi. Unul a fost decapitat iar celălalt tăiat în două. Poate sunt și răniți, în pavilion.... L'ați prins pe bandit, domnule?

— Da. Și acei oameni nu mai pot servi la nimic?

— Dar sunt morți, dom'le.

Harris surâse:

— Nu înțelegi vorbele mele. In orice caz, duceți-i în laborator. Și acum trimiteți înapoi tovarășii și fă să se dea semnalul de «încetarea pericolului». De prizonier mă voiu ocupa personal.

Apoi, în timp ce acoliţii îi executau ordinele, Harris se întoarse spre Cheeta Ram, care rămăsese la extremitatea punţii, absolut nemişcat.

— Numele?, îl întrebă Harris.

— Sepoye Cheeta Ram, din regimentul călăuzelor, răspunse ordonanţa maşinal.

— Care este scopul venirii tale aici?

— Să scap căpitan Waring Sahib de om rău.

— Ah! Şi ce te-a făcut să presupui că Waring era aici?

— Servitor m'a adus.

— Care servitor?

— Eu dus casa mare la Londra şi spus: «Dacă nu arăţi drumul la mine, eu taie capul». El m'a dus.

Harris reflectă puţin, apoi termină prin a înţelege. Îşi aminti că Sunbury sau Lowry îi vorbise de un servitor bun al lui Waring, care le cauzase neplăceri. Îşi mai aminti că el îl terorizase pe sir Williams Moresby.

— Mergi înaintea mea!, îi ordonă el.

Hindusul îl precedă cu alura sacadată a unui automat. Apoi, tot ca să-l asculte pe Harris, traversă o curte unde se deschise o uşă mare bătută în fier ca să-l lase să treacă.

— Mergi drept înaintea ta, îi ordonă şeful.

Hindusul se îndreptă spre o căsuţă mică de lemn, care se asemăna cu un coteţ de găini, căci era înconjurat de un grilaj din sârmă. In momentul în care se apropiă Cheeta Ram, un şarpe, ascuns sub o grămadă de paie, se ridică şuerând cu mânie. Era un mamba, adică reptila cea mai veninoasă care există în junglă.

— Iată-l pe căpitanul Waring Sahib, declară Harris. Intră acolo, căci vrea să-ţi vorbească.

Fără să ezite, Cheeta Ram începu să tragă de zăvorul care închidea cuşca. Şarpele înainta spre el, şuerând mereu şi Harris privea scena cu braţele încrucişate şi privirea rece.

Aceasta se întâmplă exact în momentul când o ţeavă grea de oţel căzu pe şeful bandei. Cineva o aruncase cu o vigoare extraordinară, fie de sus de pe zid, fie de pe acoperişul uneia dintre casele înconjurătoare. Dar în loc să-l lovească pe Harris în mijlocul craniului, ceeace ar fi însemnat moarte sigură, ţeava îl atinse pe ceafă şi-l aruncă la pământ, jumătate leşinat.

Puterea hipnotică care-l făcea să se mişte pe Cheeta Ram fu, instantaneu, ruptă. Hindusul se deşteptă din

tranşa lui şi constatând că avea în faţa lui un şarpe gata să se repeadă, se aruncă înapoi scoţând un urlet. Micul hindus nu era nervos, în sensul european al cuvântului. Era teribil de superstiţios. Fără să mai piardă timp să-l omoare pe Harris o luă la fugă. Uşa prin care intrase în curtea interioară era închisă, dar găsi o alta care ducea în interiorul clădirii. Se precipită într'acolo şi ajunse în partea de sus a unei scări de piatră pe care o coborî cu toată viteza, ajungând într'un al doilea culoar.

In timp ce se opri, ne mai ştiind ce să facă, auzi un sunet care nu i se păru la locul lui în această locuinţă sinistră: acela al unei flaşnete.

CAP. X.

TORTURI CHINEZEŞTI.

Lui Sung Ling, chinezul, îi plăcea să exercite tortura dar era tot atât de bine dotat să inventeze instrumente care-i permiteau să-şi satisfacă prima manie. Ii mai plăcea muzica şi mai ales muzica bună.

Intr'o zi, în biblioteca lui Harris, Sung Ling descoperise o istorie a Inchiziţiei spaniole care-l luminase mult. Acolo citise cum fusese omorît un eretic, făcut prizonier, fiind obligat să cânte la orgă într'o catedrală din Madrid. Atâta timp cât cântă nu i se întâmplă nimic. Dar de îndată ce obosi şi încetă să cânte, din plafon îi căzu o greutate pe cap şi-l sdrobi.

Această lectură îl inspirase pe chinez care construise un instantaneu de tortură mai perfecţionat, căci înlocuise greutatea cu apa fiartă. Şi cum îi era greu să-şi procure o orgă vertiabilă, o înlouise cu o flaşnetă.

Tocmai îşi terminase această invenţie şi aştepta s'o poată experimenta când fu adus, la Elmgrove, Ebenezer Dreen. Chinezul îi ceru lui Harris permisiunea să-l introducă pe american în ceeace el botezase «celula cu muzică». Şeful lui o acordă cu condiţia expresă ca captivul să nu fie pus în imposibilitate de a scrie o scrisoare sau de aş semna numele după ce va fi scos din celulă.

Sung Ling se angajă la aceasta.

Aşa se făcu că, puţin după întrevederea lui cu Harris, nefericitul miliardar fu dus în celula cu muzică şi informat că dacă nu va învârti manivela flaşnetei i se vor întâmpla dezagramente mari. Dreen replică că ni-

mic nu-l va obliga să asculte de un chinez afurisit. Sung Ling surâse, ieși și, cinci minute mai târziu, începu să curgă apă clocotită, printr'un grilaj. In curând podeaua celulei era acoperită.

Se scurse o bucată de vreme până când americanul se răsgândi. Incercă să scoată ușa din loc dar apa îi pătrundea în ghete. Incercă apoi să astupe grilajul dar vapori arzători îi fripseră pielea mâinilor și a obrazului. Atunci cedă și începu să învârtească manivela. Apa dispăru îndată printr'o deschizătură invizibilă iar aburii se împrăștiară.

In următoarele 30 de ore care urmară, americanul cântă la flașnetă cu câteva întreruperi pentru masă.

Această flașnetă provocase curiozitatea lui Cheeta Ram care veni până la ușa celulii și privi prin gemuleț.

Hindusul înțelese imediat că marele Sahib, îmbrăcat în haine de gală, nu se amuza. Părea atât de extenuat că aproape nu mai putea face nici o mișcare. Gestul i se încetini și, în curând, de pe podea începu să urce o coloană groasă de aburi arzători.

— Sahib!, îl chemă hindusul încet.

— Fiu murdar de chinez, replică americanul fără să întoarcă capul, tot atât de adevărat pe cât numele meu este Ebenezer Dreen îți voiu plăti cu aceeaș monedă. Iți voiu da, eu, muzică.

— Eu prieten, zise hindusul. Voi vreți pleca, eu ajută... Impinge ușa.

Cheeta Ram trase zăvoarele.

— Cine dracu ești? strigă americanul.

— Eu prieten, repetă micul hindus. Eu venit caută căpitan Waring Sahib. Salvezi și pe tine.

Dreen se uită peste umăr și constată că ușa era deschisă și că un mic personagiu, pe care nu-l mai văzuse niciodată înainte, era în pragul celulei.

«Este vorba, fără îndoială de o cursă nouă,» gândi el, «dar vreau să încerc și acest risc».

Incetă să mai învârtească manivela flașnetei și apa fiartă se precipită din nou în celulă. Dreen sări însă în coridor lângă Cheeta Ram, pe care-l apucă de gât.

— Dacă-ți bați joc de mine, îi spuse cu furie, poți să-ți faci ultima rugăciune.

— Eu amic, îngână hindusul pe jumătate sufocat. Voi cunoașteți stăpânul meu căpitan Waring Sahib.

La aest nume, strânsoarea americanului se desfăcu puțin. Își amintea de balul dat de general, doar ca de un eveniment care ar fi trecut de mult.

— Căpitanul Waring, repetă el, tânărul acela cu umerii laţi care strângea mâna tot atât de puternic ca mine? Sigur că-l cunosc. Este şi el aici?

— El salvat bătrâna doamnă, Sahib. Oamenii răi căutat pe ea în casa mare din Madison Square. Sahib al meu şi lady Pamela i-au urmărit şi smuls bătrâna doamnă Sahib din ambulanţă... Apoi, căpitanul suit în maşină şi venit aici... Eu urmează pentru salvează stăpânul mine.

— Dumnezeule!, exclamă Dreen. Este vorba de soţia mea? Înţeleg totul. Acoliţii lui Harris au vrut s'o răpească şi Waring i-a împiedicat. Este un băiat curajos. Sunt sigur că vă datorez mult, dacă mi-aţi salvat-o pe Manie.Dă-mi mâna.

Cei doi oameni schimbară o strângere cordială apoi Dreen reluă:

— Şi acum ce facem? Să dispărem cât mai este timp căci casa asta nu face parte din cele în care doreşti să rămâi.

— Mai întâiu trebuie găseşte căpitan Waring, apoi pleacă... declară hindusul.

— Desigur, îl aprobă Dreen care se întreba cum îl va descoperi pe tânărul ofiţer în acest labirint de culoare întunecoase.

Pe de altă parte, fiecare minut care trecea mărea pericolul în care se găseau căci, dintr'o clipă într'alta, putea să apară rafinatul Sung Ling sau vreun alt membru al bandei. Cheeta Ram îşi duse două degete la gură şi făcu să se audă un fel de strigăt de pasăre, pe care-l repetă de trei ori, Era un semnal pe care-l mai întrebuinţase cu căpitanul când se găsea în misiune la frontiera indiană. Ştia că dacă ofiţerul îl va auzi îl va recunoaşte.

Deodată, Dreen resimţi o durere la picior. Se aplecă şi constată că apa fiartă invadase culoarul. Aproape în aceeaş clipă, percepu un sgomot de paşi şi văzu apropiându-se o lumină. Se întoarse să vorbească cu hindusul dar acesta dispăruse. Ne ştiind ce să facă, americanul se lipi de perete şi rămase complect nemişcat. Minutele care se scurseră i se părură o eternitate. Apoi îi ajunse la urechi un sgomot slab de luptă, un fel de geamăt şi se făcu din nou linişte. Pe braţul lui Dreen se puse o mână. Americanul se întoarse gata să lovească dar se găsi în faţa micului hindus care ţinea

într'o mână o lanternă oarbă iar în cealaltă un cuţit lung fumegând.

— Veniţi repede! îi şopti la ureche tovarăşului său. Mulţi oameni vine. Noi plecăm înainte ei găseşte cadavrul.

Obscuritatea care-i înconjura din toate părţile era aproape de nestrăbătut. Din când în când, Cheeta Ram se oprea să dea semnalul său, dar nu primea nici un răspuns. Deodată, crezură că aud un fel de mormăit înăbuşit care venea dintr'una din nenumăratele celule ale clădirii. Hindusul apăsă pe clanţa unei uşi care se deschise. Trecu pragul şi scoase un strigăt:

— Căpitan Waring Sahib! Iată-ne!

Dreen, care-l urma, observă silueta unui om, îmbrăcat într'un costum de sport pătat de sânge, care era întins pe pat. Era legat. Lanţul care-l ţinea prizonier era fixat, la un capăt, de un cerc metalic trecut în jurul gâtului, iar în celălalt de un piron mare fixat în perete. Mâinile îi erau legate la spate iar pe cap era un fel de glob metalic care se asemăna cu o mască de scrimă. Americanul, care se plecă asupra lui, scoase un strigăt de groază, căci văzu în interiorul măştii un şoarece viu aşezat pe figura prizonierului.

— Dumnezeule!, exclamă Dreen.

Cheeta Ram, cu obrajii inundaţi de lacrimi, se aruncă la pământ şi începu să desfacă curelele care reţineau masca în jurul gâtului. In sfârşit, curelele cedară. Hindusul ridică încet globul şi recunoscu obrazul lui Sung Ling, care părea furios şi stupefiat în acelaş timp.

— Nu lăsa să scape şoarecele, strigă americanul. Acela care l-a pedepsit pe acest mizerabil ştia ce făcea. Şi tu, chinezule, cum te simţi? Imi pare că te-ai prins în propria cursă.

— Sahibul meu trebuie făcut asta!, declară hindusul. Eu cunoaşte bine obiceiurile lui. El schimbat costumul cu chinezul care vrut face să fie mâncat de şoareci. Apoi Sahibul meu plecat repede.

— Uită-te, murmură Dreen, ce-i acolo în colţ? Intoarce lanterna în partea aceia.

Cheeta Ram îl ascultă şi observă corpul unui om prăbuşit într'un colţ al peretelui. Dreen îl întoarse cu piciorul şi zise:

— Are vertebrele rupte. Cred că şi asta este treaba căpitanului tău. Băiatul îsta are, într'adevăr, un pumn

solid. Dar acum ce facem? Stăpânul a fugit şi noi trebuie să-l imităm.

Hindusul parvenise să prindă şoarecele şi-l repuse în masca pe care o plasă pe capul chinezului. Privindu-l pe captiv, Dreen murmură:

— Ascultă, faţă galbenă... Sper că te va mânca înainte de întoarcerea tovarăşilor tăi.

In timp ce miliardarul se abandonase bucuriei triumfului, Gheeta Ram se strecurase pe culoar. Il surprindea faptul că nu era căutat, după ce ucisese omul întâlnit. Se temea de o cursă şi-şi puse urechea la pământ. Pivniţa era însă tot atât de tăcută ca un mormânt. Deodată, simţi un fel de miros dulceag şi se întrebă unde-l mai respirase. Brusc îi veni în minte: pe vremea când corpul expediţionar al Indiilor se afla în transee, în Franţa, inamicul trimisese valuri de fosgen, cel mai teribil gaz asfixiant.

Cheeta Ram se întoarse fugind spre celulă, îl apucă pe Dreen de braţ şi strigă:

— Sahib! vino repede... Gaz coboară de sus!

Ebenezer păli căci şi el recunoscuse mirosul.

— Ai dreptate, murmură el. Ah, diavolii! Trebuia să ne dăm seama că ne prepară o festă în genul lor.

Hindusul începuse să tuşească. Fosgenul nu omoară decât în cantitate mare. Dar dă victimelor sale toată groaza sufocării. Hindusul se rostogoli la pământ tuşind. Tovarăşul său îl încărcă pe umeri şi ieşi din celulă clătinându-se. I se părea că plămânii i se sparg şi că fruntea îi era strânsă într'un cerc de fier. Un minut mai târziu, o apucă pe coridor. Valuri de gaz se urcau mereu căci colonelul Lowry, care conducea operaţiunea era decis să-şi asfixieze adversarii.

Americanul se clătina din ce în ce mai mult. Nu mai putea să respire. Urechile îi vâjâiau puternic şi numai energia lui îl împiedeca să nu se abandoneze complect. Dealtfel, îl consola o idee: oricare ar fi fost suferinţele lui, acelea ale lui Sung Ling, întins în celulă, trebuiau să fie mai rele.

Piciorul i se lovi de treapta de jos a unei scări. Incepu să urce pe mâini şi pe genunchi. Aşa numără 11 trepte apoi capul lovi o suprafaţă tare. In acecaş clipă, obrazul îi fu răcorit de o boară de aer pe care-l respiră cu deliciu. Valurile de gaz nu ajunseră încă până sus. Dreen îl depuse pe hindus lângă el şi se repezi în uşă care cedă. Căzu şi înainte de a se fi ridicat vreo 12 inşi se repeziră asupra lui purtând măşti de gaz.

Câteva secunde mai târziu, Cheeta Ram şi Dreen erau doborîţi ca nişte pui de găină.

— Ştiam că-i vom face să iasă din bârlogul lor, zise o voce tărăgănată, aceea a colonelului Lowry.

— — — — — — — — — —

In timpul acesta, ce devenise Warnig?

In momentul când Dreen se clătina sub influenţa gazului înaintând pe culoar cu hindusul pe umeri, căpitanul scotocea satul Elmgrove ca să-l regăsească pe Charles Heap care i se spusese că este singurul la care putea găsi o maşină.

Tânărul ofiţer evadase de o manieră care-i fusese foarte agreabilă. Când Sung Ling îl părăsise să se ducă să caute casca el era foarte demoralizat. Efectele narcoticului şi dureroasa impresie a neputinţei lui faţă de vorbele lui Harris erau cauza. Tânărul se socotea învins şi nu se mai credea capabil să lupte. Rămase, deaceea întins pe pământ căutând să nu reflecteze la ceeace s'ar putea produce la Queensmarry.

Totuşi, Waring nu era omul care să se lase abătut pentru mult timp.

Situaţiile periculoase nu-i erau noui. N'avea pretenţie că este un supra-om dar era plin de resurse şi dotat cu o vigoare fizică puţin comună.

După o oră, constată cu bucurie că efectele narcoticului se risipeau. Respiră profund şi, după alte douăzeci de minute, se simţi din nou plin de energie.

Incepu apoi să examineze situaţia cu atenţie. Lanţul gros care era ataşat de gâtul lui şi prins de perete avea vreo şase picioare lungime iar inelul care îl ţinea de perete era prins la o înălţime de vreo patru picioare, ceeace îi oferea o oarecare rază de acţiune.

Richard se ridică, nu fără greutate, şi se ocupă cu diverse mişcări stranii. Inaintă piciorul lui stâng atât de departe cât îi permitea lanţul, îndoi genunchiul şi ridică piciorul drept atât cât se putu.

Greutatea legăturilor lui îl făcu să cază de câteva ori înapoi, dar continuă să înainteze trasând o semi-circonferinţă al cărei centru era inelul fixat în perete şi a cărei rază avea lungimea lanţului plus aceea a piciorului său. Deodată auzi voci pe culoar şi se aruncă cu faţa la pământ lângă perete, în aşa fel că gâtul lui se găsi exact sub inel.

Unul din cei doi oameni care veneau era Sung Ling, celălalt unul din noui acoliţi ai lui Harris. Era un individ cu pometii proeminenţi şi cu o expresie bestială. Chinezul îl adusese să ajute să plaseze casca pe capul

prizonierului. Ducea un şoarece mare învelit într'o batistă iar Sung Ling ţinea casca. Era mai vorbăreţ ca de obiceiu. Il ura pe Waring de când cu incidentul din laborator şi era fericit la gândul că se va răzbuna asupra lui.

— Iată un tratament foarte bun, declară el. Priviţi, domnule căpitan, eu vă voiu pune casca pe figură cu şoarecele înăuntru. In curând şoarecele înfometat îţi va mânca figura.

— Eşti o bestie, îi urlă Waring. Nu este posibil. Vrei să vâri şoarecele în această mască, să-mi mănânce obrazul?

— Este un şoarece foarte frumos, replică Ling. Piciorele lui sunt foarte reci. Poate îţi va intra în gură.

— Dumnezeule!, gemu Waring lăsându-se să cadă înapoi.

— A leşinat, declară însoţitorul chinezului. Poate că îi va reveni în momentul când animalul va începe să-i ronţăie obrazul?

Cei doi oameni se apropiară de Richard. Nici unul dintre ei nu ştiu ce se petrecu apoi. De îndată ce se găsiră în interiorul cercului descris de Waring, banditul primi o lovitură violentă în maxilar. Această lovitură îi fu administrată de piciorul ofiţerului care acţionase cu toată precizia unui vechiu jucător de foot-ball. Individul fu proectat la celălalt capăt al celulei, cu gâtul dislocat. Apoi, cu o rapiditate de fulger, ofiţerul lansă o a doua lovitură de picior care-l atinse pe Sung Ling la înălţimea taliei. Chinezul fu literalmente proectat în aer. O secundă mai târziu, Waring se aruncă asupra lui şi în ciuda mâinilor lui legate apăsă cu umărul său pe gâtul chinezului. Desigur că acesta din urmă era agil, ca toţi orientalii, dar deşi era legat, adversarul lui era mult mai robust decât el. Timp de câteva minute încercă să sgârâie obrazul care se apăsa pe al lui, dar presiunea umărului asupra «mărului lui Adam» era atât de violentă şi genunchii lui Richard îl strângeau atât de energic că, în curând, încetă să reziste.

— Acum, reluă el, scoate inelul care-mi strânge gâtul.

Sung Ling se supuse imediat. Scoase o mică cheie din buzunar şi descuiă resortul inelului. Lanţul căzu la pământ. Waring îl strânse şi trecu, numaidecât, cercul de fier în jurul gâtului adversarului său.

— Şi acum, declară el vesel, vom schimba foarte repede situaţia. Scoateţi vestmintele şi aminteşte-ţi că dacă vei striga după ajutor te omor.

Chinezul nu ezită. In câteva clipe metamorfoza se operase: chinezul purta un costum de golf în timp ce Waring avea o robă vaporoasă şi pantaloni largi.

Waring îi puse cătuşele şi apoi îi legă însoţitorul. In fine, ridică casca, în care observase cu plăcere că rămăsese şoarecele.

— Acum, reluă el imitând accentul lui Sung Ling, te voiu supune la un tlatament foalte bun Iţi voiu pune această cască cale contine un şoalece.

Inamicul său îi aruncă o privire de teroare, dar Waring constatase cruzimea lui Sung Ling ca să se mai gândească, măcar o clipă, să l ierte. Ii puse casca pe cap, i-o fixă solid, apoi — dându-se înapoi — îşi contemplă opera cu satisfacţie şi zise :

— Sper, mizerabile, că şoarecele îţi va mânca ochii înainte ca să fi regăsit.

Se întoarse şi ieşi repede din celula în care Dreen şi Cheeta Ram trebuiau să găsească pe chinez două ore mai târziu.

CAP. XI.

MANIACUL CRIMEI

Evadarea lui Waring fu[illegible]te simplă: ieşi din clădire fără măcar să se gândească să se ascundă, căci nici o deghizare nu putea să-l facă mai invulnerabil decât hainele care le purta. Ţinea capul aplecat, cum îl văzuse făcând pe chinez şi nici unul dintre oamenii cu care se încrucişă nu se gândi să-i pună în dubiu identitatea.

Waring urcă la primul etaj, traversă vestibulul şi ieşi din clădire. Afară era întuneric. Ofiţerul putu să ajungă uşor la pădurice. Richard merse până în momentul când nu mai putu să fie văzut din casă. Apoi se opri şi reflectă. Avea impresia că era urgent să ajungă la Queensmarry, căci presupunea că Pamela se găsea acolo şi tocmai acolo fusese însărcinat cu teribila lui misiune «Sugrumătorul». Waring nu putea spera să intervină util decât acţionând cu cea mai mare grabă. Deaceea trecu numaidecât la realizare planului său.

Traversă pădurea într'o direcţie care i se păru că trebuie să fie aceea a satului unde avea intenţia să împrumute sau, la nevoie, să fure un automobil, ca să se ducă la Queensmarry.

Câteva minute mai târziu auzi răsunând toba de alarmă. Işi dădu seama că trebuie să fie vreun semnal

şi se întrebă dacă evadarea lui nu fusese descoperită. Stimulat de această teamă, începu să alerge atât de repede cât îi permiteau întunericul şi neregularitatea terenului.

Pădurea deveni mai puţin deasă şi Waring se găsi în faţa unui gard de nuele, de vreo cinci picioare, pe care-l escaladă cât de bine putu. De cealaltă parte a gardului era un fel de drum mic. Ofiţerul nu bănui că tocmai în partea aceea se găsea satul. O apucă la stânga, la întâmplare, şi alergă mai mult de un kilometru, până când văzu că drumul pe care apucase se termina într'un câmp. Se reîntoarse şi strângând dinţii îşi accleră elvira, cu toate că era jenat de hainele lui Sung Ling. Gândul că ar putea ajunge prea târziu îi părea teribil. La un moment dat, drumul se bifurcă şi dădu într'o cale mai largă. Waring se opri din nou şi rămase nehotărît. Apoi auzi, spre dreapta, un lătrat vag şi se îndreptă într'acolo.

In sfârşit observă o lumină. Escaladă un nou gard de nuiele, traversă un câmp pe care dormeau nişte oi şi pătrunse într'o livadă. Lumina care o văzuse ieşea prin fereastra unei case mici, de care Waring se apropiă fugind. Bătu puternic la uşă, care fu deschisă de o femeie bătrână. Aceasta, văzându-l sub aspectul lui de chinez, dădu un ţipăt de spaimă şi repuse, repede, zăvorul.

— Pleacă!, îi strigă ea de după uşă. N'am a-ţi da nimic.

— Ascultă, o imploră Waring, nu sunt un răufăcător. Iţi cer numai să-mi spui cum pot ajunge în satul Elmgrove. Este vorba de o chestiune pe viaţă sau moarte. Dă-mi această indicaţie şi voiu pleca imediat.

— Am o puşcă încărcată, urlă femeia prea speriată ca să audă ce spunea necunoscutul.

— Spune-mi cum pot ajunge în sat? repetă Waring. Trebuie să găsesc neapărat un automobil pentru o nevoie urgentă.

— Puşca este încărcată, îi replică femeia.

Ofiţerul, al cărui calm se micşora din minut în minut, îşi apăsă umărul de uşă atât de puternic încât balamalele trosniră.

— Spune-mi cum pot ajunge în sat sau sparg uşa. Repede!

— Intoarce-te până la drum, apuc'o la stânga şi mergi până la proprietatea Stivin. Traverseaz'o pe asta şi vei ajunge la drumul cel bun.

Tâlharul se întoarse, gemând, traversă din nou livada şi câmpul. Pierduse vreun sfert de oră şi nu era mai înaintat nici măcar cu un pas. De altfel, admiţând că ar

ajunge în sat cum va obține împrumutarea unei mașini? In buzunarele lui Sung Ling nu erau decât câteva monede și apoi, după primirea care i-o făcuse femeia, Richard își dăduse seama că înfățișarea lui nu inspira de fel încredere.

Deodată auzi niște pași, care veneau spre el și observă un moșneag care ducea o lanternă. Când ajunse în dreptul lui, ofițerul îl întrebă:

— Vreți să-mi spuneți unde se găsește satul? M'am rătăcit.

Omul își puse mâinile pâlnie în jurul urechii și apoi întrebă:

— Ce?

Waring își repetă întrebarea.

— Ah, căuți satul? Sunteți unul din domnii străini de la castel? Cum îi mai merge d-lui Harris. Nu l-am văzut Duminica trecută la biserică.

— Se simte foarte bine, răspunse Waring mașinal. Dar cum aș putea ajunge în sat?

Bătrânul își scărpină fruntea și se decise să spună:

— Sunt două căi să ajungi acolo: sau traversând bariera Stivin sau apucând-o pe drumul principal.

— Dar unde este bariera Stivin?

Waring își frângea mâinile de disperare. Timpul trecea și el nu putea lua nici o măsură care să-l împiedice pe «Sugrumător» de a realiza sinistrele proecte ale șefului său.

— Puteți lua o altă cale, reluă bătrânul. Vedeți poarta de acolo? Treceți prin ea și mergeți până la un câmp mare. Apoi veți vedea un zid al proprietății Sanger. Satul este aproape de acolo.

Ofițerul nu mai așteptă altceva și o luă la goană, așa cum nu mai fugise niciodată. De astă dată, găsi satul, dar intrând în el inima i se strânse căci nu era decât un cătun. Erau câteva case, poșta și un han. Se decise să intre în han. Cei câțiva țărani care erau acolo îl priviră cu stupoare și femeia din dosul tejghelii încetă să mai șteargă paharele, ca să privească pe intrus.

— Bună seara!, zise Richard. Nu vă neliniștiți de costumul meu. Mă duceam la un bal mascat și am avut un accident. Vreți să-mi dați un whisky cu sifon?

După o scurtă pauză continuă:

— Aș putea închiria aci o mașină? Aș vrea să mă întorc cât mai repede posibil la Queensmarry.

Atitudinea și vocea lui, ca și cuvântul Queensmarry

părură să facă o impresie bună asupra ţăranilor.

— Nu ştiu unde aţi putea găsi o maşină, domnule, declară patroana. Poate dacă v'aţi duce la castel, la d. Harris. Are mai multe automobile şi poate vă va împrumuta unul.

Această ideie i se păru comică tânărului ofiţer, dar se mulţumi să răspundă:

— Oh, nu vreau să-l inoportunizez pe d. Harris. Nu mai există vreo altă persoană care să posede un automobil sau chiar o motocicletă?

Femeia ezită, apoi murmură:

— Duceţi-vă la domnul Charly Heap. S'ar putea ca el să vă dea un sfat.

— Şi unde este Charly Heap?

Femeia se uită în jurul ei şi întrebă:

— Este vreunul care ştie unde ar putea fi găsit Charly Heap?

Vreo cinci şase capete se întoarseră spre ea şi apoi unul declară:

— Poate Ned Veveriţa s'o ştie.

— Şi unde l-aş putea găsi pe Ned Veveriţă? întrebă Waring.

— Vă voiu conduce eu acolo, zise unul dintre ţărani.

— — — — — — — — — —

In aceeaş seară ambulanţa plecase, din ordinul lui Harris la Queensmarry. O conducea acelaş şofer şi în interior erau «Dalia», «Sugrumătorul» şi paznica acestuia, d-na Bernier.

Cele trei personagii ofereau aspecte cu totul diferite. D-na Bernier era îmbrăcată cu eleganţă. «Dalia» semăna cu un gangster, ceeace era şi în realitate. Cât despre «Sugrumător» avea o ţinută care amintea, în acelaş timp, uniforma militară şi costumul de sport. Faţa îi era umbrită de o şapcă imensă. Mâinile-i păroase se agitau fără întrerupere, atât era de încântat la gândul că va sugruma două persoane în aceeaş zi.

— Va fi o sărbătoare mare. Sâmbătă seara, zise «Dalia» deodată.

— Sper că nu va veni şi spectrul, susură d-na Bernier. Dacă nu va fi suprimat nu voi mai rămâne.

— Un spectru? Ce vrei să spui? Nu ştiu nimic despre aşa ceva, zise «Dalia».

— Asta-mi spune toată lumea. Dar afirm că am văzut o fantomă mare, albă, lângă laborator. Sunt sigur că nu era unul din oamenii noştri. Am întâlnit spectrul de trei

ori. De fiecare dată a dispărut fără să fi văzut unde. Casa este blestemată, o știu și deaceea vreau să plec. I-am spus-o și d-lui Harris.

— Și ce ți-a răspuns?

D-na Bernier ridică din umeri.

— El nu spune niciodată nimic. Te privește cu ochii lui mari și apoi nu mai ai curaj.

«Dalia» începu să râdă și-l lovi amical pe «Sugrumător». Această familiaritate nu păru pe gustul degeneratului, căci mâna lui mare se întinse și-și apucă vecinul de gât. Acesta încercă să scape însă fără succes așa că termină prin a striga:

— Ascultă, ia-ți mâna la o parte. Nu pe mine trebue să mă sugrumi. Vorbește-i, madam Bernier!

— Nu folosește la nimic să-i vorbești, replică paznica. Este foarte încăpățânat. Rămâi liniștit. Cealaltă mână a lui e în jurul gâtului meu și nu mi-e frică. Face așa ca să se distreze.

— Sper că nu va insista, murmură «Dalia». Dacă încearcă să mă sugrume îi trimit un glonte în inimă, fie că asta va place sau nu șefului.

Vorbind, își căuta revolverul căci cu tot curajul lui obișnuit simțea o repulsiune instinctivă pentru «Sugrumător» și agitația degetelor acestuia în jurul gâtului îi dădeau cutremurări de oroare.

— Dumnezeule mare!, exclamă brusc «Dalia» cu o voce îngrozită.

— Ce ți s'a întâmplat?, îl întrebă femeia.

— Am uitat să-mi încarc revolverul. Cartușele sunt într'o cutie sub scaun, dar nu pot să ajung acum la ele. Micuțule, adăugă el blând adresându-se «Sugrumătorului», vrei să-mi dai drumul?

Degeneratul păru că nici nu-l aude. Așezat între cei doi însoțitori ai lui le strângea gâtul cu câte una din mâinile lui și mormăia cu voce scăzută.

D-na Bernier deveni foarte palidă și-și strecură mâna în corsaj, unde avea un cuțit lung cu mâner de chihlimbar, căci știa că pupilul ei devenea periculos.

— Povestește-ne cum ai ucis femeia din Marsilia propuse ea adresându-se «Sugrumătorului». Este o poveste frumoasă care a produs mare efect asupra domnilor judecători.

Dar «Sugrumătorul» nu părea dispus să vorbească. Arbora un surâs straniu și sinistru, în timp ce strângerea mâinilor lui devenea din ce în ce mai tare.

Ambulanța se angajă pe drum mic, șoferul evitând aleea principală care ducea la castelul Queensmarry. Stinsese farurile și mașina înainta pe cât era posibil, în tăcere. Printre arbori nu întârzie să apară o lumină. Era aceea a unei lămpi aprinsă în căsuța d-nei Robbins. Șoferul opri motorul și mașina mergea acum alunecând pe pantă.

In aceeaș clipă pe «Dalia» îl părăsi sângele rece și încercă să-l amețească pe «Sugrumător» dându-i o lovitură cu tocul revolverului în cap. Comise însă o mare greșeală, căci lovitura îl înfurie pe degenerat. Mâinile i se crispară în jurul gâturilor însoțitorilor săi și-și obligă victimile să îngenunchieze pe podeaua mașinei.

D-na Bernier își trăsese pumnalul și lovea orbește iar «Dalia» continua să aplice lovituri în cap «Sugrumătorului». Revolverul lui era însă prea ușor ca să pricinuiască răni serioase. In câteva secunde amândoi zăceau cu fața la podea, iar maniacul, călare pe ei, îi menținea în această poziție cu genunchii. Nu le dădu drumul decât atunci când amândoi fură morți. Chiar așa, el nu se ridică imediat ci rămase întins peste victimile lui ca un păianjen uriaș.

Când mașina ajunse la capătul pantei, șoferul o opri complect, și întorcându-se pe jumătate, deschise fereastra din spatele lui și murmură :

— «Dalia», am ajuns. Spune-i «Sugrumătorului» să fie pregătit. Vila este la vreo 150 metri.

Nu primi însă nici un răspuns și nu percepu decât un zgomot bâlbâit.

— Au adormit, gândi el.

Coborî din mașină, luă o lampă electrică și deschise ușa dela spate.

— Coborîți, începu el să zică. Apoi exclamă: Dumnezeule!

Tocmai observase ce se întâmplase în mașină. Nu-i trebui prea mult ca să înțeleagă că «Sugrumătorul» avusese unul din accesele lui de furie, care-l făceau mai periculos decât o fiară sălbatică.

Nenorocitul șofer dădu un țipăt de spaimă, se aruncă înapoi și începu să urce panta, fugind. Era un om voinic dar neînarmat și știa că nu poate lupta cu un degenerat. Ajuns în creștetul dealului, se opri și privi înapoi. Sinistrul «Sugrumător» venea după el cu pași enormi, balansându-și mâinile lui mari.

Șoferul înțelese că este inutil să-și continue fuga și

vru să doboare monstrul cu o prăjină. Greşi însă, se împiedecă şi căzu. Indată, imensele mâini i se înfipseră în gât şi obrazul sinistru al degeneratului se aplecă — schimonosit — asupra lui... Când adversarul îi fu mort, «Sugrumătorul» se ridică cu oarecare dificultate, privi în jurul lui şi observă lumina care lucea din căsuţa d-nei Robbins. O contemplă timp de o clipă şi apoi se îndreaptă spre vilă, cu o alură stranie de deşelată, în timp ce mâinile i se agitau spasmodic.

Dementul nu era singurul care rătăcea, în această seară în pădurea din Queensmarry. In timp ce o apucase pe un drum mic, dealatul proprietăţii, auzi un murmur de voci şi instinctiv, se ascunse în umbra unui ulm mare. Pe lângă el trecură două persoane care duceau o targă pe care era întins un corp îmbrăcat în alb. Cele două persoane vorbeau foarte încet şi nu întârziară să dispară ducând lugubra lor povară.

«Sugrumătorul» aşteptă ca ele să se depărteze şi-şi reluă drumul spre vilă. Traversă mica grădină a casei şi ajuns la fereastra luminată se opri şi aruncă o privire în interior prin deschizătura oferită de perdele.

D-na Robbins şi infirmiera, Miss Readurn, vorbeau lângă focul care fusese aprins cu toată căldura de afară. Cu o oră înainte, infirmiera constatase că doamna Dreen, a cărui convalescenţă făcea progrese rapide, dormea liniştit. Işi reăpătase cunoştinţa după amiază şi doctorul Duke se declarase satisfăcut de starea clientei sale. Ascultase cu surprindere expunerea care i-o făcuse miss. Readurn asupra intervenţiei neaşteptate a lui sir Williams Moresby, de dimineaţă, şi o felicitase pentru atitudinea ei.

— Dacă va reveni aşa cum a anunţat, spuse el, îi voi exprima net părerea mea.

In această clipă, cele două femei nu discutau însă despre alienist ci de lady Pamela, care nu se întoarsese la cină, la Queensmarry, aşa cum promisese mătuşii ei. Tânăra fată nu avea asemenea obiceiuri. Când întârzia, obişnuia să telefoneze sau să telegrafieze, ca să explice motivul absenţei ei. Să fi fost victima unui accident? Mai extraordinar era faptul că dispăruse şi tânărul Hennigan. Mama lui telefonase lady-ei Queensmarry s'o întrebe dacă nu-i văzuse fiul.

Convorbirea celor două femei fu întreruptă de o bătaie foarte uşoară la uşa vilei, care semăna mai mult a zgârietură. Sgomotul se repetă de trei ori înainte de a

atrage atenţia doicei, căci d-na Robbins care era tare de ureche nu remărcase nimic.

— Cred că trebue să fie cineva afară, zise miss Readurn îndreptându-se spre uşă.

Ea găsi în prag un tânăr înalt şi slab, al cărui obraz era pe jumătate ascuns de şapca lui. De îndată ce-a văzu mâinile agitate de o mişcare convulsivă şi constată că privirea-i lucea straniu, infirmiera înţelese că noul venit era un anormal. Nu simţi însă nici o teamă căci acei pe care-i îngrijise ea, se arătaseră totdeauna inofensivi, când erau trataţi cu prudenţă.

Infirmiera se întoarse spre d-na Robbins şi-i spuse:

— Este un biet tânăr care-mi pare puţin nebun. Poate a fugit dintr'un ospiciu şi s'a rătăcit prin pădure.

Bătrâna doică se apropiă la rândul ei de uşă şi-l examină pe «Sugrumător».

— Nu locuieşte prin vecinătate, afirmă ea. Intră, băiatul meu, şi spune-ne de unde vii.

— L'am ucis pe Robinnet în felul acesta, zise el, gesticulând.

Apoi intră şi rămase în picioare, schimonosindu-se, în mijlocul odăii.

Fosta doică a Pamelei era nu numai surdă ci şi foarte mioapă. Ea nu observă nimic special în atitudinea vizitatorului ei, în timp ce atenţia infirmierei fusese, imediat, atrasă de mişcările continue ale marilor mâini păroase care erau acoperite cu un fel de coajă vâscoasă de culoare brună-roşie. Il observă pe necunoscut cu atenţie şi expresia lui de ferocitate bestială o împietri.

Miss Readurn era curajoasă. Inţelegând că avea de-a face cu un maniac al crimei, ale cărui mâini erau acoperite de sângele victimelor sale, nu-şi pierdu cumpătul şi privi repede în jurul ei ca să caute o armă. Vătraiul mai era vârît în jăratec şi se înroşise. Miss Readurn îl apucă şi apoi zise liniştită:

— Cred doamnă, că aţi face bine să vă duceţi la castel să vă asiguraţi dacă medicamentul care trebuia să ni-l trimeată doctorul Duke n'a fost lăsat acolo. Apoi, dacă-l vedeţi pe intendent vorbiţi-i de acest tânăr şi rugaţi-l să vină aici.

Bătrânei nu-i plăcu că infirmiera îi dădea ordine. Deaceea continuă să vorbească degeneratului:

— Aşează-te băiatule, şi încălzeşte-te.

Işi termină însă fraza cu un strigăt uşor căci una din mâinile «Sugrumătorului» se apropiase de gâtul ei. O

îndepărtă așa cum este respinsă o insectă jenantă și apoi exclamă:

— Dar ce-ai pe mâini? S'ar zice că...

— D-nă Robbins, îi strigă infirmiera, nu-l lăsa să se aproprie. Este complect nebun și foarte periculos. Așează-te în spatele meu.

Spunând acestea, apucă brațul doicei și o împinse într'un colț al odăii. Apoi se așeză înaintea ei și-l amenință pe «Sugrumător» că vătraiul strigând:

— Nu înainta. Dacă nu, te lovesc...

Degeneratul nu se opri în fața acestei amenințări. Umerii i se curbară, micul său cap se înclină și mâinile i se deschideau și se închideau ca niște clește.

— Strigă cu mine, ordnă Miss Readurn bătrânei doici Strigă: «Ajutor! Ajutor!»

Vocile lor se ridicară într'un singur glas dar nu le parveni nici un răspuns și din odaia unde se odihnea d-na Dreen nu se auzi nici un sgomot.

CAPITOLUL XII.

O LUPTĂ STRANIE

Individul care acceptase să-l conducă pe Waring la Ned Veverița se numea Teel. Era șomer și consimtise să-i servească de ghid tânărului ofițer pentrucă în ciuda straniului costum al acestuia ghicise că necunoscutul îi va da un bacșiș. Numai că, în ciuda bunei lui intenții, nu era în stare normală, căci băuse cam multe pahare de bere. Nu făcuse decât vreo câțiva pași de la han și-și uitase misiunea care o avea. Începu să fluere și la fiecare trei pași se oprea să-și recapete echilibrul.

Waring îl apucă de braț. Nu avea timp să se distreze și voia să ajungă la Queensmarry, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să lupte cu toți locuitorii din Elmgrove.

— Ascultă-mă, strigă el brusc. Sunt foarte grăbit. Calmează-te și indică-mi unde locuește Veverița.

Teel ridică pumnul.

— Vreți să ne batem? exclamă el.

Nu spuse însă mai mult căci scoase o exclamație de durere. Mâna lui Waring îi strânsese bicepsul.

— Conduu-mă la Ned Veverița, ordonă ofițerul.

Șomerul își reveni din beția lui.

— Bine, domnule, răspunse el. Locuește în clădirea

care este acolo jos, la dreapta. Aceea care este luminată.

— Vino cu mine, spuse Richard care nu voia să lase nimic la voia întâmplării.

Locuinţa indicată era într'adevăr a lui Ned dar acesta era absent şi soţia lui fu aceia care le-o comunică:

— Puteţi să-mi spuneţi unde s'a dus? o întrebă Waring.

— Nu ştiu, replică ea. Poate s'a dus la ferma Quarry sau la Gunter. Vreţi să-mi faceţi vreun comision pentru el?

Fu rândul lui Teel să întrebe:

— Ştiţi unde este Charly Heap? Domnul acesta are nevoie urgentă de un automobil.

— Cred că Charly şi-a vândut maşina lui Fred, declară femeia.

Teel vru să continue discuţia dar Waring îl apucă brusc de umăr şi-i zise:

— Nu-ţi dai seama că am nevoie să plec urgent? Unde stă Heap? Arată-mi casa lui.

— E de cealaltă parte a drumului. Dar nu cred să fie acolo. Trebuie să...

Richard nu-l mai ascultă. Se precipită spre clădirea care-i fusese indicată şi lângă care se ridica un garaj mic. Waring încercă să-l deschidă dar uşa-i rezistă. Atunci aruncă o privire în jurul lui şi observă un bidon. Cu ajutorul acestuia făcu ca zăvorul să sară dintr'o singură lovitură. Apoi privi, repede, în interiorul garajului care era însă gol.

— Ce faci acolo? strigă Teel furios. N'ai voie să spargi uşile oamenilor chiar dacă-ţi trebuie urgent o maşină. Afacerea asta o să te coste zece lire...

Ofiţerul îi puse mâna pe umăr, îl privi în ochi şi-i spuse cu un calm înfricoşător:

— Taci din gură.

Somerul se făcu palid ca un mort. Nu era inteligent, dar ameninţarea care se observa chiar numai din atitudinea lui Waring era prea evidentă să nu ţină seama de ea.

Waring intră în garaj şi constată că în dosul unui pe jumătate ascunsă, era o motocicletă veche. O scoase afară, îi verifică starea de mers şi încercă să-i pună motorul în mişcare. Fu fără rezultat. Se întoarse atunci spre însoţitorul lui şi ordonă:

— Repede, o lanternă.

Celălalt se supuse, subjugat. Alergă să împrumute o lanternă dela soţia lui Ned. Când reveni, Waring demonta magnetoul cu o cheie englezească pe care o găsise în garaj.

— Luminează-mi, îi zise el.

Un magneto nu este uşor de reparat de un om ale cărui mâini tremură de frică şi care operează într'o lumină îndoelnică. Eroul unui roman de senzaţie ar fi reuşit acest tur de forţă. Cu Richard se întâmplă însă altfel. Uită să repună o piesă importantă, ceeace-l obligă să înceapă din nou. In sfârşit, termină. Sări în şea şi apăsă pe accelerator, dar în zadar. Abia la a patra încercare se puse motorul în mişcare.

— Acum e bine, strigă Teel care terminase prin a fi câştigat pentru cauza tânărului. La revedere şi noroc.

— Mulţumesc, replică Waring depărtându-se cu toată viteza.

Pe măsură ce se încălzea, motocicleta devenea mai rapidă. Acum rula în «pline gaze» şi înainta ca o săgeată. Richard îşi recăpăta curajul. Se angajă pe un drum lateral care era acelaş pe care-l întrebuinţase Pamela când o condusese pe d-na Dreen la mica vilă. In câteva clipe, motocicleta pătrunse în parcul domeniului Queensmarry, ale cărui turnuri se zăreau la orizont.

Speranţa înlocuise neliniştea în inima tânărului. Deodată, motorul se opri. Vechea maşină fusese supusă la un efort prea mare şi Waring îşi dădu seama că i-ar fi trebuit prea multă vreme să-i repare avaria. Aruncă motocicleta într'un şanţ şi-şi continuă drumul în grabă. Ajunse la o barieră mică pe care o cunoştea căci astupa drumul cel mai scurt spre castel. O sări şi se înfundă în pădure. După ce mersese vreo două sute de metri se găsi pe creştetul unui deluşor la picioarele căruia observă farul dinapoi a unei maşini. Incepu să alerge în direcţia aceea. Deodată, privirea fu izbită de o formă întunecoasă întinsă în mijlocul drumului. Se aplecă şi constată că avea la picioare corpul unui tânăr, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu limba atârnată afară din gură. Un mort prin sugrumare.

Richard nu întârzie să-l examineze deaproape, căci înţelesese că este una din victimele «Sugrumătorului». Se apropiă cu precauţiune de automobil şi recunoscu ambulanţa verde care servise la răpirea d-nei Dreen. Uşa era deschisă şi, în interiorul vehiculului, observă alte două corpuri întinse. Obrajii lor tumefiaţi nu erau

ușor de recunoscut, dar Waring ghici că femeia nu era alta decât paznica degeneratului, pe care o văzuse, după amiază, lângă Harris.

Înțelese îndată ce se întâmplase: aceste trei corpuri aparțineau unor afiliați ai bandei care fuseseră însărcinați să răpească, din nou, pe amerianâ. Probabil se luptaseră între ei și avură soarta care o rezervaseră victimelor lor. Dar unde se găsea al patrulea și cel mai periculos dintre acoliții lui Harris? La gândul că dementul era liber prin pădure, lui Richard îi înghețâ sângele în piept. Trebuia neapărat să-l prindă și să-l ucidă ca pe o fiară sălbatică.

In aceeaș clipă, crezu că aude un strigăt. Trase cu urechea. Strigătul se repetă: o voce de femeie cerea ajutor pe un ton care trăda o spaimă teribilă.

— Viu!, urlă ofițerul precipitându-se în direcția dinspre care venea strigătul.

Minusculul salon al d-nei Robbins era teatrul unui match sinistru. Adversarii erau infirmiera și «Sugrumătorul» iar trofeul: viața a două femei. Miss Readurn luptase cu mult curaj dar sfârșitul era aproape.

Își ținuse adversarul la distanță o bucată de vreme, care-i păruse o veșnicie, servindu-se de vătraiul încins de care, se părea, că degeneratul avea frică. Se dăduse înapoi, adăpostindu-se în spatele unei mese, și acum se pregătea să se repeadă.

In tot acest timp, cele două femei nu încetaseră să ceară ajutor. In acest loc izolat, șansele lor de a se face auzite erau destul de mici. Castelul se găsea la o distanță de aproape un kilometru iar vila cea mai apropiată era, pentru moment, nelocuită.

In curând, capătul vătraiului se răcise. «Sugrumătorul» se ridică și se apropiă de cele două femei scoțând un fel de mormăit în timp ce în jurul gurei îi mustea o spumă. Bătrâna doică se lăsase să cadă în genunchi și adresa cerului o rugăminte fierbinte. Miss Readurn îl lovi pe dement peste cap dar el îi smulse arma, o îndoi și o aruncă departe de el. Apoi întinse spre gâtul nenorocitei mâna lui mare și păroasă.

— Ajutor! In numele cerului, ajutor!, urlă ea degajându-se cu un efort aproape supra-omenesc și făcând un salt într'o parte.

«Sugrumătorul» nu o urmări ci se precipită spre d-na

Robbins. Inainte de a o atinge, se dădu înapoi scoţând un ţipăt răguşit. Neîmblânzita infirmieră se înarmase cu o lopată pentru cărbuni, o umpluse cu jăratec şi aruncase conţinutul în obrazul nebunului.

— Ajutor! Ajutor!

De astă dată, spre marea ei uşurare, îi răspunse cineva. Se auziră paşii unui om fugind, uşa fu împinsă violent şi în odaie irupse un personagiu straniu, îmbrăcat bizar. «Sugrumătorul» dădu un ţipăt şi se precipită spre noul adversar. O secundă mai târziu, amândoi erau angajaţi într'o luptă grozavă.

Pe cât de robust era, Waring înţelese de îndată ce se încleştase cu nebunul că avea deface cu un duşman redutabil.

«Sugrumătorul» era extraordinar de suplu şi dimensiunea anormală a braţelor sale îl făcea teribil de periculos înconjură corpul ofiţerului cu lungile lui membre şi încercă să-l strângă de gât. Luptând, ieşiră din mica vilă şi miss Readurn îi auzi bătându-se în grădină. Se precipită spre fereastră şi constată cu oroare că «Sugrumătorul» părea cel mai tare. Il ţinea pe Waring sub el şi se pregătea să-l înăbuşe. fără să ţină socoteală de loviturile pe care ofiţerul le făcea să curgă pe capul şi obrazul lui.

Waring se întoarse într'un ultim efort. La îndemâna lui găsi o sapă pe care o apucă şi lovi cu putere. Strângerea care-i ţinea gâtul slăbi. Reuşi să se libereze, împinse pe nebun înapoi şi-l lovi din nou. Degeneratul, sângerând abundent, continua totuşi să se apere şi miss Readurn întoarse capul în faţa acestui spectacol îngrozitor.

Un minut mai târziu auzi un pas şi în prag apăru căpitanul Waring.

— L'am ucis, zise el scurt. Bietul drac! Era complect nebun şi, desigur n'avea responsabilitatea actelor lui. Dar n'am putut alege. Dacă aş fi ezitat m'ar fi sugrumat el pe mine.

— Dumnezeu să te binecuvântez, domnule Dick. Numai graţie cerului ai venit la timp. Acest biet nebun ne-ar fi omorît pe amândouă, poate fără să fi vrut, spuse d-na Robbins.

— Acum sunteţi însă în siguranţă, replică Waring bătând-o pe umăr. Numai că trebuie să mă duc imediat la castel.

- Unde este lady Pamela?

— Nu-i aici.

— Lady Pamela nu-i aici? Dar unde este?

— S'a dus în oraş azi după amiază şi nu s'a mai întors.

Conversaţia lor fu întreruptă de miss Readurn care ducându-se să vadă pe bolnava ei se întoarse fugind.

— A plecat, strigă ea. Fereastra este deschisă. Probabil că ţipetele mele au speriat-o şi a încercat să se salveze.

Waring se întoarse brusc:

— Despre cine vorbiţi?, întrebă el.

— De d-na Dreen, îi răspunse infirmiera.

— Atunci, tot am venit prea târziu, murmură tânărul lăsându-se să cadă pe un scaun.

CAP. XIII.

O LOVITURA DE MAESTRU.

Almstromborough era oraşul cel mai important din împrejurimile domeniului Queensmarry. Avea cinci mii locuitori, poseda o catedrală, o mare bibliotecă particulară şi un important post de poliţie.

In dimineaţa următoare zilei în care se desfăşuraseră ultimele evenimente, căpitanul Waring urcă treptele comisariatului. Avea intenţia să ceară ajutorul autorităţilor, căci deşi ar fi dorit să reguleze singur conturile lui Harris, ajunse la concluzia că n'ar putea ajunge la aceasta şi că un ajutor îi era necesar.

Şeful «Bandei florilor», pe care-l considera ca o veritabilă incarnaţie a diavolului, fusese până acum victorios. E drept că Waring îl ucisese pe «Sugrumătorul» şi salvase viaţa doamnei Robbins şi a infirmierei. Insă, pe de altă parte, d-na Dreen era din nou prizonieră. Tot aşa trebuiau să fie consideraţi şi Pamela, Cheeta Ram şi chiar Froggy Hennigan. In realitate, Waring era singurul care scăpase dusmanilor lui.

Miss Readurn crezu, mai întâiu, că bolnava ei fugise singură. Dar după ce fuseseră examinate amprentele care rămaseseră sub fereastra deschisă a camerei, ofiţerul ajunsese la o altă concluzie. El descoperise paşii a doi bărbaţi şi urmele lăsate de o targă, la piciorul zidului. Desigur, banditii pătrunseseră în camera victimei prin fereastră, o legaseră şi o duseră la o maşină care trebuise să-i fi aşteptat la o oarecare distanţă.

Waring era convins că isprava se datora aceleiaşi bande, care dacă eşuase într'o parte cu «Sugrumătorul» în schimb reuşise dincolo.

Ceeace nu înţelegea tânărul de fel era cum au putut fi capturaţi logodnica şi servitorul lui. Părăsiseră Queensmarry cu maşina Pamelei şi nu se mai întoarseră. Desigur că era opera acelui individ numit sir Willams Moresby, căci Waring îl auzise pe şeful lui dându-i ordine în sala de consiliu.

Cu toate acestea, Richard nu-şi putea explica cum putuseră acoliţii lui Harris să răpească două persoane în mijlocul oraşului şi nici care era rolul jucat de Froggy Hennigan.

In timp ce se îmbrăca, spre a se duce la comisariat, îl chemă pe Dyson — intendentul casei — şi-i spuse:

— Dyson, în două cuvinte, eu şi lady Pamela am căzut în mâna celei mai formidabile bande de gangsteri care există în Anglia şi mă tem că logodnica mi-a fost răpită. Strânge câţiva servitori şi duceţi-vă până la vila d-nei Robbins. Veţi găsi un cadavru în grădină şi puţin mai departe o ambulanţă în care veţi descoperi corpul unui bărbat şi acela al unei femei. Aceşti trei au aparţinut bandei. Pe primul l-am ucis eu după ce el ucisese pe ceilalţi doi şi încă pe un al treilea, pe care-l vei găsi pe alee.

— D-lui Dick i-a plăcut, totdeauna, să glumească, murmură intendentul care ieşi să cerceteze cele spuse de ofiţer. Strânse câţiva grădinari şi valeţi şi se duse spre pădure. Acolo nu găsiră însă nimic: nici cadavre, nici ambulanţa. Chiar şi urmele luptei şi amprentele paşilor fuseseră şterse.

— Asta dovedeşte, declară Waring când intendentul se întoarse să-i anunţe că cercetările lui au avut un caracter negativ, cât de şireţi sunt aceşti oameni. Nu vor să lase nici un indiciu în urma lor. Cineva o fi venit să ridice corpurile şi să ducă maşina. Văd însă după expresia figurii tale că nu mă crezi.

— D-lui Dick i-a plăcut, totdeauna, să glumească, repetă Dyson.

Richard nu-şi pierdu timpul să încerce a-l convinge pe intendent. După o odihnă de trei ore pleca la Almstronborough cu intenţia să povestească totul poliţiei.

Când apăru în comisariat, un poliţist îl privi cu atenţie.

— Bună ziua, îi zise ofiţerului. Aş putea să vorbesc

cu inspectorul districtului? Am a-i face o depoziţie.

— Cum vă numiţi?, întrebă el.

— Căpitan Warind.

— Oh, intraţi domnule, nu veţi aştepta mult.

Il precedă într'un coridor îngust şi deschise uşa unui fel de anti-cameră, în care se găseau două scaune şi o masă. Waring se aşeză pe unul din scaune şi ghidul lui dispăru. Apoi intră un alt poliţist care-l examină pe ofiţer şi eşi şi el.

Waring se ridică şi începu să se plimbe în lungul şi latul odăii. Uşa se redeschise îndată şi un poliţist îşi vârî capul înăuntru, întrebând:

— Doriţi ceva, domnule?

— Da, aş vrea să-l văd pe inspector pe cât de repede posibil. Afacerea care m'a adus aici este urgentă.

Omul trase încet uşa după el dar Richard nu-l auzi să se îndepărteze. Traversă repede sala de aşteptare. deschise uşa şi constată că poliţistul era sprijinit de perete şi fuma o ţigară.

— Dece dracu ai rămas aici?, îl întrebă Waring. N'am intenţia să fur mobilierul şi ne pierdem un timp preţios. Mai durează mult până vine inspectorul?

Poliţistul surâse dar, văzând că Warind îl privea atent. redeveni serios şi răspunse:

— Regret, domnule. Va veni dintr'un moment într'altul, Mai aşteptaţi o clipă.

Ofiţerul se întoarse în odaie şi se aşeză din nou.

Aşa se scurse o jumătate de oră. Soneria telefonului sunase în câteva rânduri în odaia vecină. mai mulţi poliţişti îşi vârîseră capul prin deschizătura uşii, privindu-l pe vizitator şi apoi dispărând.

Waring se apropiă de fereastră Privi afară. Constată că un poliţist înalt părea să stea de pază în imediata apropiere a geamului. Când îl revăzu pe Richard se făcu că-şi aprinde pipa.

— Iată ceva straniu!, murmură tânărul. Au aerul de a mă socoti drept un ocnaş evadat.

In sfârşit, în sala de aşteptare intră un personagiu mai în vârstă. care ţinea în mână nişte foi de hârtie cu antet oficial.

— Căpitane Waring. începu el, fă-ţi depoziţia.

— Sunteţi inspectorul?

— Nu. inspectorul Dove este foarte ocupat azi dimineaţă. Mă numesc Rawson, detectivul Rawson, domnule Waring. Oh, scuzaţi, am vrut să vă spun căpitan Waring. Şi acum depoziţia dvs.

— Mai întâiu, replică ofiţerul, ştiţi cine este Ebenezer Dreen?

— Desigur.

— Şi unde credeţi că se găseşte în acest moment?

— La Lausanne, cu soţia lui, răspunse imediat poliţistul. Azi dimineaţă a apărut, într'un ziar ilustrat, o fotografie care-i reprezenta cu Contesa Havier şi Lordul Rockington...

— Vă înşelaţi, în realitate ambii sunt prizonieri într'o casă care nu este decât la 40 kilometri de aici, castelul Elmgrove al cărui proprietar, Harris, este şeful celei mai formidabile bande de răufăcători. Persoanele care le-aţi văzut pe fotografie nu sunt Dreenii. Sunt nişte complici ai acestui Harris, care joacă rolul celor doi americani.

— Iată ceva foarte interesant. Şi cum le ştiţi toate astea, domnule Aik... Căpitane Waring?

— Dreen a asistat la un bal dat de tatăl meu, la Waring House, Joia trecută. Am vorbit cu el şi ne-a cerut, şi mie şi logodnicei mele lady Pamela Wainswright, să venim să-l vedem a doua zi, în casa din Madison Square. Lady Pamela şi cu mine trebuia să ne ducem la el să discutăm modalităţile unui raid transatlantic pe care dorea să-l comanditeze d. Dreen.

Detectivul aruncă o privire lui Waring şi murmură o frază asupra extraordinarei lui luciditâţi. Ofiţerul îl privi surprins, dar Rawson îi făcu semn să continue.

— Presupun că istoria mea vi se pare smintită, zise Waring.

— Ba de loc, replică poliţistul surâzând. O găsesc foarte interesantă.

Căpitanul Waring îşi continuă depoziţia, pomenind de încercarea de răpire a d-nei Dreen, de întrevederea lui cu Harris, de şederea lui în cuşca păsărilor şi de maniera în care evadase. Povesti de intrarea lui în camera de consiliu, de ceeace văzuse acolo, vorbi de Sung Ling şi de sir Williams Moresby. Îi indică cum îl ameninţase Harris că-l va trimite pe «Sugrumătorul» la Queensmarry. In sfârşit, îi nară evadarea lui şi rezumă în faţa poliţistului toate motivele pentru care presupunea că d-na Dreen fusese din nou răpită, ca şi Pamela şi Cheeta Ram.

— Iată o poveste extraordinară, murmură Rawson, dar şi foarte remarcabilă...

— Poate nu-i acordaţi nici un interes, replică Waring, căci recunosc că are o atmosferă de roman. To-

tuşi tot ce v'am spus este adevărat. Din nefericire, n'am martori. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt.

— Desigur, zise poliţistul consultându-şi ceasul. Am auzit povestiri mai extraordinare ca aceasta. Şi acum, dacă vrei, mai spunem odată cum ai fugit ultima oară.

Waring se supuse. Rawson mai luă câteva notiţe şi puse câteva întrebări pe care ofiţerul le găsi penibile. Se mai scurse o jumătate de oră, în timpul căreia interlocutorul lui se bâlbâi şi privea la ceas din când în când.

— Asta-i tot cât vă pot spune, conchise Richard. Acum e rândul dvs. să acţionaţi. Sper că veţi scotoci Elmgrove Hall şi-l veţi aresta pe Harris cât de repede va fi posibil.

— Desigur, nu putem lăsa să existe o asemenea organizaţie: un torturator chiniez, vampiri, este groaznic.

— Câţi oameni veţi trimite acolo?

— Vreo 50-60. Credeţi că va fi destul, domnule Aikman?

— Numele meu este Warner. Dece încercaţi să-mi spuneţi Aikman?

— Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă, căpitane... Memoria mea este atât de defectuoasă... Credeţi că 50 de oameni vor fi suficienţi? Dar dacă vampirii vor încerca să-i atace?

Richard ridică repede privirea spre el. Poliţistul întrebuinţa un ton ca şi când ar fi vorbit de un copil.

— Ascultaţi... exclamă tânărul. Observ că mă consideraţi nebun. In numele cerului nu vă gândiţi aşa. Inţeleg că aventurile mele par imaginare, dar nu sunt. Pe atât de adevărat cum mă aflu aici, există o «Bandă a florilor», care a pus mâna pe familia Dreen.

Poliţistul aruncă o privire pe deasupra umărului său.

— Nu, nu vă cred nebun, căpitane Waring. Dece aţi fi oare nebun?

— Atitudinea d-tale mă face să presupun. Dealtfel, nu vă pot acuza. Dacă n'aş fi văzut toate acestea cu ochii mei, n'aş fi crezut că ar putea exista o asociaţie asemănătoare în Anglia.

— Desigur, desigur... afirmă Rawson care părea că nu mai ştie ce să spună. Dar n'aveţi posibilitatea să produceţi nici un martor. Adică, vreau să spun, că-mi este destul de greu să fac ca d. Harris să fie arestat pe o simplă afirmaţie. Cred că mă înţelegeţi!?

— Singurii martori posibili sunt închişi la Elmgrove Hall, preciză Richard. Cei doi Dreeni să găsesc acolo

şi sunt aproape sigur că lady Pamela şi Cheeta Ram — ordonanţa mea — se găsesc deasemenea acolo. Numai că n'o pot dovedi.

— Absolut, zise detectivul. Şi afiliaţii «Bandei florilor» care au fost sugrumaţi eri noaptea în pădure? Nu-mi puteţi arăta cadavrele lor?

— Din păcate, nu. Au fost ridicate în timp ce întovărăşeam femeile la castel. Probabil că au avut complici ascunşi în pădure, aceia care au răpit pe d-na Dreen.

— Deci, nu puteţi să furnizaţi nici o probă?

— Dar cuvântul meu de onoare nu este suficient?, strigă tânărul care înţelegea acum că interlocutorul lui nu-i acorda nici un credit. Dece aş fi inventat o asemenea istorie? In orice caz, pot cel puţin să vă furnizez un indiciu: d-na Robbins şi infirmiera vor afirma că «Sugrumătorul» se găsea în vilă şi că d-na Dreen a fost răpită. Dece nu trimiteţi să fie aduse aici?

— Desigur, murmură poliţistul, care privi din nou la ceas.

Apoi ridicându-se adăugă:

— Scuzaţi-mă o clipă.

Waring blestemă printre dinţi. Se aştepta ca povestea lui să întâmpine oarecare neîncredere dar nu o indiferenţă totală. Timp de câteva secunde se întrebă dacă n'avea deaface cu un nou complice al lui Harris. Ideea aceasta i se păru însă smintită. Detectivul era poate stupid dar era desigur cinstit şi probabil că-şi închpuia că era de datoria sa să-l trateze aşa cum o făcuse.

Deodată, de afară se uzi un sgomot de roţi şi pe culoar răsunară nişte voci. Richard se ridică dintr'un salt. Credea că visează căci printre voci recunoscu pe aceea a şefului «Bandei florilor».

— Eram sigur că se va duce la un post de poliţie, declară Harris. Bietul meu David! Imi închipui că l-aţi recunoscut imediat?

— Da, da!, răspunse Rawson. L'am ţinut în sala de aşteptare şi l-am făcut să vorbească până la sosirea dvs. Am avut aerul că iau notiţe şi asta l-a calmat.

— Bietul David!, suspină Harris. Cred că vi-a spus aceeaş poveste: vi-a vorbit de flori?

— Desigur, replică detectivul, mi-a vorbit de flori, de un torturator chinez, de vampiri..... N'am ascultat

decât pe jumătate ce-a spus. Are creerul deranjat de mult timp?

— L-a avut toată viața.

Harris părea, într'adevăr, că-și stăpânește cu greu lăcrămile.

— I-am promis nenorocitei mele surori că mă voiu ocupa totdeauna de el. Dar mi-a cauzat multe neplăceri.

Waring nu pierduse un cuvânt din această conversație și înțelegea acum atitudinea detectivului. De îndată ce-i observase dispariția, Harris prevenise toate posturile de poliție din împrejurime făcându-l să treacă drept un nebun care evadase. Procedeul era simplu, dar rezultatele obținute miraculoase. Discreditase dinainte pe ofițer și când acesta povestise istoria lui atât de fantastică fusese luat drept un veritabil dement.

Inainte să fi putut măcar reflecta, ușa se deschise și apărură Harris cu Rawson, urmați de sir Williams Moresby și colonelul Lowry. In spatele lor, Richard observă alți trei membri ai bandei, corect îmbrăcați în negru și purtând jobene.

— Ah, iată-te David, exclamă Harris. Ce băiat rău ești procurându-mi atâtea supărări. Trebuie să te întorci numaidecât acasă.

Waring se uită la polițist și întrebă:

— Cine vi-a declarat el că sunt?

— Domnul David Aik... începu Rawson. Dar sir Williams Moresby îl întrerupse:

— Nu, nu. Este căpitanul Waring. O știm cu toții....

— Taci, trădător mizerabil, izbucni ofițerul. Ascultă, Rawson, dacă vei crede un cuvânt din ceeace-ți spun acești demoni și dacă le vei permite să mă ia de aici vei acționa în maniera cea mai ridicolă a întregei d-tale cariere. Sunt căpitanul Waring și pot s'o dovedesc, n'ai decât să telefonezi la Dyson, intendentul, să vină să mă recunoască. Deasemenea te poți adresa avocaților mei, d-nii Grabbitor la Londra, în Cornhill street. Nu-ți dai seama că-ți joacă o comedie? Reține pe acești oameni până ce voiu telefona la Londra, sau la Queensmarry.

— Te arăți foarte rău astăzi, zise sir Williams amenințându-l cu degetul. Gândește-te la supărările care le faci unchiului tău. Vino și noi....

Ofițerul, pierzându-și sângele-rece, îl apucă pe falsul alienist de mijloc și-l asvârli spre Lowry. Amândoi

se rostogoliră la pământ.

— Diavolule!, mormăi colonelul ridicându-se şi scoţând un revolver din buzunar. Trebuie să te pedepsesc, odată!

— Thomas, zise Harris rece.

Colonelul păli auzind această voce de temut şi repuse revolverul în buzunar.

— Iartă-mă unchiule, mormăi el.

Rawson avea aerul surprins şi începea, pentru prima oară, să se întrebe dacă vorbele tânărului nu exprimau vreun adevăr. Gestul lui Lowry era atât de puţin la locul lui faţă de versiunea pe care i-o spusese Harris.

— Thomas este fratele lui David, explică Harris. Are şi el... hm... tendinţe să-i semene. Înţelegeţi?

— Ceeace nu înţeleg e dece-l autorizaţi să poarte un revolver, replică poliţistul brusc, şi dece l-aţi adus cu dvs. dacă are creerul deranjat. Chestiunea asta îmi pare necurată.

— Iată prima vorbă raţională pe care ai pronunţat-o, exclamă Richard. Nu-ţi dai seama că aceşti oameni îţi toarnă un car cu minciuni? Nu mă cheamă Aikman şi omul îstă nu-mi este unchiu. Telefonează unde te-am rugat... Ah, atenţiune! Te hipnotizează...

Dar avertismentul veni prea târziu. Harris îşi concentrase toată puterea lui în privire şi, după câteva clipe, detectivul deveni instrumentul lui ascultător. Îndoelile lui se risipiră şi straniul incident creiat de Lowre i se şterse complect din minte.

— Veţi face bine să-l luaţi pe acest nenorocit, spuse el. Vă va urma însă de bună voie?

— Nu, replică Waring. Toată poliţia din lume nu mă va putea obliga să mă sui din nou în ambulanţă. Dacă trebuie să mor voiu muri corect şi nu prin Sung Ling şi procedeele sale.

Spunând aceste vorbe, apucă un scaun şi se retrase într'un colţ al odăii.

— Va trebui luat cu forţa, declară detectivul întorcându-se spre poliţiştii massaţi în faţa uşii.

— Aşteptaţi, exclamă Harris. Este inutil să întrebuinţaţi violenţa. Căpitane Waring... ştii că lady Pamela Wainswright se găseşte în acest moment la Elmgrove Hall?

— Da.

— Inainte de a pleca, azi dimineaţă, i-am dat oarecari ordine lui Sung Ling. Dacă nu voiu reveni într'o oră şi jumătate cu d-ta va începe să tortureze pe tânăra fată. Este aproape ora 12. Dacă nu mă urmezi imediat va fi prea târziu.

Candidul Rawson crezu că unchiul îi spunea halucinaţii nepotului ca să-l convingă să se suie în ambulanţă. Dar Waring ştia, din experienţă, care este adevărul. Pamela în mâinile lui Sung Ling! Sudoarea îi curgea pe frunte. Să se mai asvârle, odată, în ghiarele monstrului? Se întoarse spre Rawson şi-i adresă un ultim apel disperat:

— Nu permite acestui mizerabil să te înşele. Trimite automobilul cel mai rapid la Elmgrove Hall... Nu înţelegi că te-a hipnotizat?

Intonaţia vocii lui muiă pe poliţist şi deşi îl credea complect nebun simţi milă pentru el.

— Totul va fi bine, căpitane Waring. Vom trimite o maşină..... Nu te nelinşti..... Urmează-ţi liniştit unchiul...

— Idiotule!, urlă ofiţerul căruia i se spulberase ultima speranţă.

Harris îşi consultă din nou ceasul:

— Vom ajunge tocmai la timp dacă plecăm imediat, reluă el.

— Te urmez, răspunse ofiţerul care aruncă scaunul cu care se înarmase. Ai mai câştigat odată. Dar va veni şi rândul meu şi vei primi pedeapsa meritată pentru toate crimele tale.

CAPITOLUL XIV.

IN CAPCANA

In noaptea aceea, moartea parcurse culoarele din Elmgrove Hall şi lovise mai mulţi afiliaţi ai bandei. Mulatrul, care era numit «Ghiocelul», era de gardă în laborator. Intunericul era acolo profund şi omul rămase aşezat lângă uşă până în momentul când un fel de sgârietură, venind de la unul din geamurile de aerisire, îi atrase atenţia. Se ridică pentru a-şi da seama de cauza acestui sgomot care părea să vină din interiorul geamului cel mai apropiat. Ridică grilajul şi privi: două specii de cleşte cu unghii teribil de mari ieşiră din întuneric, se înodară în jurul gâtului său şi-l strânseră până ce-şi dădu sufletul.

Tăcerea recăzu în laborator şi minutele se scurgeau încet. Se auzi strigătul de frică al unui şoarece, apoi urletul — înăbuşit de ziduri — pe care-l scotea o femee sufocată. Ca răspuns la strigătul ei, sună un lanţ şi gemu un om. Apoi se făcu din nou tăcere.

«Ghiocelul» era întins pe spate. In pătratul mai luminat pe care-l forma deschizătura ventilatorului se arătă o faţă palidă care rămase — mult timp — nemişcată, în timp ce nişte ochi cu privirea arzătoare scotoceau întunericul. In sfârşit, o siluetă diformă înaintă şchiopătând şi sprijinindu-se cu nişte mâini lungi, schilodite. Această fiinţă stranie se apropiă de o etajeră pe care erau înşirate mai multe flacoane, întinse degetele-i dislocate şi luă o sticlă pe care scria cuvântul: «otravă». Apoi nenorocitul infirm îngenunchiă în faţa ferestrei, îşi ridică obrazul încadrat de un păr lung şi alb şi păru că se adresează unei femei invizibile:

— Nu mai plânge, Pamela. Nu pot să-ţi facă nici un rău. Era un coşmar. Oamenii nu pot fi atât de cruzi.....

Se opri ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. Indată vocea-i deveni ascuţită şi căpătă un accent de teroare:

— Asta nu! Nu, mica mea Pamela! Fie-ţi milă, Dumnezeu Atotputernicul va lovi pe acest mizerabil.....

— — — — — — — — — — — — —

Intr'altă sală, se petrecea o scenă tot atât de oribilă. Această sală conţinea o cuşcă de oţel, care avea o parte ca o tobă iar podeaua acoperită cu un fel de unsoare neagră.

Ceva se mişcă. cuşca se deschise, un fel de capac enorm fu ridicat, dar nimic nu ieşi. Apoi capacul recăzu.

— — — — — — — — — — — — —

Intr'o a treia odaie era aşezat un om înalt, singur. Privea noaptea cu ochii săi fără expresie şi rămase astfel mult timp, ca o caracatiţă enormă care-şi aşteaptă prada. Mâinile gelatinoase îi erau puse pe masa care se găsea în faţa lui şi dacă, din timp în timp, nu şi-ar fi trecut limba peste buze s'ar fi putut crede că este mort.

Era şeful «Bandei florilor» care-şi savura triumful. Rămase nemişcat până în momentul când apuse luna şi începură să se ivească primele lumini ale zorilor. Atunci apăsă pe o sonerie mică de argint, care era la

îndemâna lui, şi ca răspuns la această chemare apăru Sung Ling, palid şi sinistru.

— Este totul gata?, îl întrebă Harris.

— Da, domnule.

— Prizonierii mai dorm?

— Da.

Harris îşi privi ceasul şi adăugă:

— Intr'o jumătate de oră, Sung Ling.

Chinezul se înclină şi ieşi tot atât de liniştit cum intrase.

— — — — — — — — — — — — — —

Când Waring se lăsase dus de la postul de poliţie de Harris, gândul care-i domina spiritul era să se aranjeze din nou să evadeze, să-l asasineze pe şeful «Bandei florilor» şi să elibereze pe Pamela şi ceilalţi prizonieri. Din păcate însă intenţiile lui nu putură fi realizate.

Abia fu introdus în ambulanţă că sir Williams îi făcu o injecţie care avu darul să-l arunce într'un somn mai adânc decât moartea. Când ajunse la Elmgrove era deci cu totul inconştient şi fu închis într'o celulă. Rămase în situaţia aceasta până în momentul când i se dădură să respire nişte săruri puternice. Ofiţerul tresări şi se trezi. Timp de mai multe minute nu-şi aminti nimic. Apoi memoria îi reveni brusc şi înţelese că se afla din nou în puterea «Bandei florilor». Ridicând ochii îl observă pe Sung Ling care-l fixa cu o privire răutăcioasă.

Chinezul avea un revolver în mână.

— Foarte frumoasă dimineaţă, şuieră el între dinţii lui strânşi. In curând vei regreta cele făcute seara trecută. Casca e o tortură bună dar cursa de şoareci este cea mai bună. Acum e rândul meu să mă distrez.

In timp ce vorbea chinezul, Richard constatase că avea mâinile legate la spate.

— Acum vei merge cu mine, zise chinezul. Dacă nu, mă voiu duce s'aduc un fer roşu.

— Nu trebuie să te mai oboseşti, ripostă căpitanul care se ridică şi ieşi din celulă urmat de chinez, care-i sprijinise revolverul de spate.

Ascultând de instrucţiile lui Sung Ling, coborî o scară în spirală, cufundată într'un întuneric complect. Chinezul ducea o lanternă care lumina slab nişte pereţi pe care curgea apă.

Ajunseră la un fel de coridor lung sau mai curând un tunel. Apoi coborîră o nouă serie de scări. Se simţea o răceală umedă. In sfârşit, se opriră în faţa unei uşi grele, ruginită. Sung Ling făcu să se audă un fluerat bizar. Uşa se deschise, învârtindu-se încet în balamalele ei. Waring trecu pragul şi se găsi într'un fel de mausoleu imens, ai cărui pereţi erau acoperiţi de mucegai. Pământul era alunecos şi se respira un miros de plante în descompunere. La una din extremităţile acestei subterane se găsea o cuşcă imensă de fier, care avea podeaua acoperită cu un strat vâscos. Mirosul pe care-l remarcase Waring părea mai accentuat în apropierea cuştii

Atenţia ofiţerului fu atrasă de un grup mic de persoane, strânse unele lângă altele, într'un colţ. Erau trei bărbaţi şi două femei pe care-i păzeau patru indivizi înarmaţi cu revolvere.

Richard îl recunoscu pe Dreen, care avea o alură ameninţătoare, pe Cheeta Ram cu ochii arzători, Froggy Hennigan— palid şi stupefiat — apoi d-na Dreen sprijinită de umărul Pamelei. Privirea tânărului se opri asupra logodnicei lui. Avea obrazul palid dar capul i se ridica mândru. Când îl văzu, dădu un strigăt de bucurie

— Dick, iubitul meu! Mi s'a spus că eşti mort!

— Este una din sinistrele minciuni de care sunt capabili, ripostă ofiţerul. Nu sunt încă mort şi sper să nici nu fiu atât de repede. Mă supără doar faptul că nu ştiu cum vom ieşi din această aventură.

Efectul vorbelor lui fu magic şi toropeala care se abătuse asupra micului grup păru că se risipeşte imediat. Americanul îşi ridică umerii, Cheeta Ram surîse şi chiar Froggy păru mai puţin năucit.

— Viitorul număr al programului, doamnelor şi domnilor, reluă Richard, va fi un cântec acompaniat de dans al d-lui Sung Ling. Cum, nu vă place? Atunci va trebui să-l înlocuiesc...

Şi, deschizând gura, intonă primele măsuri ale unui cântec popular.

— Cântaţi în cor cu mine, adăugă el.

Toţi prizonierii îl ascultară în timp ce paznicii lor schimbau priviri. Niciunul nu încercă însă să-i oprească. Waring se apropiase de logodnica lui. Tânăra fată se întoarse spre el şi-i murmură la ureche:

— Avem vreo speranţă?

— Mă tem că nu. Căci de astă-dată ne ţin bine. Sunt dezolat că te-am antrenat într'o asemenea aventură.

— Totul mi se datoreşte mie, replică Pamela. M'am lăsat înşelată prosteşte de acest mizerabil de sir Williams Moresby. Ne-a făcut să ne urcăm, pe Froggy şi pe mine, în maşina lui şi ne-a adormit cu un gaz. Dar acum ce crezi că se va întâmpla, Dick?

— Vreo drăcovenie, poţi fi sigură. Aceşti oameni încearcă să frângă rezistenţa lui Dreen. Cred că eu şi cu tine vom fi pedepsiţi în faţa tovarăşilor noştri.

Tânăra tremură de groază şi întrebă:

— Crezi că Harris este nebun?

— De fel. Este tot atât de sănătos la minte ca şi tine sau ca mine. Numai că este de o cruzime fără margini şi toţi ceilalţi îl ascultă orbeşte. Este creerul întregei organizaţii. Este un veritabil demon care nu se va da înapoi de la nimic ca să pună mâna pe averea lui Dreen.

D-na Dreen ridică capul şi gemu ca un copil. Pamela o mângâie şi îi vorbi cu blândeţe. Cele două femei nu erau legate. Căpitanul îşi încrucişă privirea cu Dreen care-l întrebă:

— Suntem jucăriile unui coşmar? Îi crezi capabili să i facă vreun rău lui Mamie?

—Voiu încerca să-i împiedic, îl asigură ofiţerul. Reculege-te, domnule. Trebuie să căutăm un mijloc să ieşim de aici.

— Un mijloc de ieşire, repetă Ebenezer Dreen privind în jurul lui. Singura cale ar fi fost să atacăm paznicii. Dar aşa legaţi cum suntem n'o putem face. Şi dacă ne-ar omorî, femeile vor rămâne fără apărare. Dar ei ce mai aşteaptă?

— Vor să te aducă la capătul rezistenţei nervoase ca să pună mâna pe averea d-tale.

— Dacă cred că mă vor înspăimânta, urlă americanul, se înşeală.

— Da, dar mai este şi soţia d-tale, observă Richard.

— Este adevărat.

Miliardarul îşi muşcă buzele. Dacă ar fi fost singur, ar fi fost capabil să îndure orice tortură dar gândul că soţia lui ar putea suferi, îl îngrozea. După o clipă de tăcere, spuse ofiţerului:

— Cred că trebuie să mă socoteşti ingrat pentrucă nu ţi-am mulţumit încă d-tale şi lady-ei Pamela pen

tru ceeace ați făcut. Fi sigur însă că dacă Ebenezer Dreen va redeveni liber nu veți regreta ajutorul care i l'ați dat. Mica d-tale logodnică a fost magnifică. Când Mamie a fost adusă aici unul dintre acești mizerabili s'a apropiat de ea să-i dea un picior. Atunci lady Pamela a apucat un taburet de lemn, care era pe culoar și l-a lovit pe individ în plină față. Cred că i-a spart nasul. Bruta puse degetul pe trăgaciu dar unul dintre tovarăși i-a oprit mișcarea. Am impresia că au primit un ordin formal să nu ne omoare.

Waring cunoștea motivul acestei atitudini. Cunoștea sinistrele proecte ale lui Harris. Nu-i dăruise viața Pamelei, lui Cheeta Ram și chiar lui din bunătate. El vroia să-i facă să sufere tortura sub ochii lui Dreen, pentru ca spectacolul suferinței lor să îngrozească pe miliardar, convingându-l să-și sacrifice averea.

In tot acest timp, prizonierii rămăseseră în picioare, în mijlocul pivniței. Paznicii, nemișcați în spatele lor nu-i împiedicau să vorbească. Sung Ling dispăruse, fără îndoială pentru a-l preveni pe Harris că totul e gata. In fața lor se găsea cușca cea mare, goală, și cu toba ei.

Se mai scurse o jumătate de oră, care păru eternitate prizonierilor. Adesea Waring adresa câteva vorbe lui Cheeta Ram. Dar micul hindus era animat de o furie atât de mare contra acelora care-l supuneau pe stăpânul lui iubit și pe logodnica lui la un asemenea tratament încât era incapabil să răspundă. Ochii îi aruncau flăcări, obrajii erau acoperiți de lacrimi și tremura din cap până'n picioare. Dacă Waring nu l'ar fi împiedicat, s'ar fi aruncat, așa cum era legat, asupra paznicilor lui. Dar căpitanul îi ordonă să-și păstreze sângele rece. Waring alcătuise un plan disperat, dar trebuia să mai aștepte pentru a-l pune în executare.

Interminabila așteptare începu să-l demoralizeze chiar și pe Waring, când ușa ruginită se deschise și lăsă să treacă pe Harris cu chinezul, urmați de Lowry, Sunbury și sir Williams. Observându-l pe colonel și pe fostul lui secretar, Dreen fu apucat de un acces de furie.

— Ah, iată-vă, trădători nerușinați, urlă el. Dacă aș putea să pun mâna pe voi...

Unul din paznici înaintă, își ridică revolverul și-l lovi pe american, peste gură. Dreen se dădu înapoi, scuipând sânge și blestemând. Lowry și Sunbury schimbară o privire și izbucniră în râs.

Harris se strecură între prizonieri şi cuşcă şi, timp de câteva minute, îşi contemplă victimele în tăcere.

— In sfârşit ne regăsim faţă în faţă, începu el. Afacerea a fost, de altfel, dintre cele mai amuzante.

Nimeni nu-i răspunse. Numai d-na Dreen lăsă să-i scape un plâns înăbuşit.

— Această mică aventură, reluă Harris, s'a terminat sau mai curând se va termina exact cum o doresc eu. Permiteţi-mi să vă spun că, niciodată, nu am luat în serios opoziţia pe care aţi făcut-o proectelor mele. Nu sunteţi primii care aţi încercat să mă contracaraţi. Şi, fără îndoială, nu veţi fi nici ultimii. Cred că vă recunoaşteţi învinşi.

Se întrerupse şi-i privi pe rând. Toţi îl sfidară cu privirea numai Waring fixă pământul.

— Campionul vostru nu pare în formă, declară Harris surâzând. Ce ţi s'a întâmplat, căpitane Waring? De câte ori am avut plăcerea să mă întreţin cu d-ta nu prea eraţi calm... Ba dimpotrivă!

— Continuă, îi replică ofiţerul cu o voce tremurătoare.

Dreen îl contemplă cu mirare. Tânărul ofiţer să-şi fi pierdut curajul în ultimul moment?

— Mă deziluzionezi, căpitane, continuă Harris. Oare frigul să aibe o influenţă rea asupra d-tale. Imi pare că tremuri...

Richard ridică capul.

— Nu-mi este frică, cum se pare că presupui, zise el. Continuă, brută... Puţin mă interesează tortura. Ceeace mă agasează este numai insuportabila ta încetineală.

— Tânărul cocoş este îngrozit, se rânji Lowry. Priviţi-i dinţii îi sună ca nişte castane.

— Nu, el nu se teme de voi, strigă Pamela. Aşa-i, Dick, că mâuia te face să tremuri.

Logodnicul ei îi aruncă o privire de recunoştinţă.

— Desigur, bolborosi el.

Dreen era consternat. In ciuda negărilor căpitanului acesta părea cuprins de o teamă profundă. Americanul îi fu milă de el şi mai ales de Pamela.

— Presupun, declară miliardarul, că nici unuia dintre noi nu-i este frică. Numai că toţi suntem obosiţi de atâta aşteptare. Haide, animale, la fapte!

— Dragă domnule Dreen, îl întrerupse Harris, nu mă brusca. Cred că nu-mi vei refuza o scurtă clipă de

triumf. De altfel, sunt convins că atunci când voiu ajunge la sfârşitul expozeului meu nu-mi vei mai fi recunoscător. Am un presentiment că-mi vei face o ofertă înainte ca să se fi scurs o oră. Deasemenea, nu voiu fi surprins dacă mă vei implora să accept o sumă pe care o voiu refuza.

— Focurile infernului se vor stinge înainte de a-ţi oferi banii, şarpe infam!

— Credeţi? replică Harris. S'au văzut lucruri mai stranii, domnule Dreen. Reuşesc totdeauna să-mi realizez presentimentele. Mai înainte, am de dat o mică explicaţie. In ziua când căpitanul Waring a reuşit să evadeze, lăsându-l pe chinez în hainele lui, n'a avut curajul să aştepte să-şi salveze servitorul hindus care alergase în ajutorul lui. In momentul în care acesta din urmă era pe cale să pătrundă într'o cuşcă ocupată de un şarpe «mamba», căpitanul mi-a aruncat o ţeavă grea în cap. N'a greşit decât de puţin dar...

— Eu n'am aruncat nimic, îl întrerupse Waring. Jur pe tot ce am mai sfânt pe lumea asta.

— Cât de mincinoşi ne face frica! suspină Harris. Sunt deziluzionat de atitudinea d-tale, căpitane. Dacă n'ai aruncat d-ta ţeava atunci cine?

— Afirm că nu ştiu nimic, replică ofiţerul.

— Bine, bine... zise Harris ridicând din umeri. Să spunem că această ţeavă a căzut de pe acoperiş într'un moment foarte oportun pentru Cheeta Ram pentrucă i-a permis să scape de «mamba» şi i-a procurat o mică recreaţie d-lui Dreen. Totuşi, libertatea lor n'a fost de lungă durată căci un val uşor de fosgen n'a întârziat să-i readucă la inconştienţă.

Apoi am trimis două buchete din «florile» mele la Queensmarry. Primul se compunea din «Sugrumătorul», madam Bernier «Dalia» şi şoferul iar al doilea din Sunbury, «Miosotis» şi «Zambila». Luasem aceste măsuri ca o precauţiune, căci n'aveam toată încredere în primul «buchet». Acum vă va spune Sunbury expozeul său.

Fostul secretar al miliardarului se supuse şi declară:

— Am ajuns la mica vilă cu puţin înainte de ambulanţă. Ne-am ascuns maşina şi înarmaţi cu o brancardă ne-am apropiat de casă. D-na Robbins şi infirmiera flecăreau în salonaş şi nici una dintre ele nu ne-au văzut răpind pe d-na Dreen prin fereastra camerei. Cum bătrâna doamnă leşinase, lucrul nostru a fost uşor. O duserăm pe targă până la maşina, care era la vreo 400

de metri de vilă și după instrucțiunile primite rămaserăm în așteptare. Trebuia să ne întoarcem la clădire ceva mai târziu să ne convingem dacă «Sugrumătorul» și banda lui nu lăsaseră prea multe urme ale trecerei lor. Peste câteva clipe, auzirăm strigăte din direcția vilei. Noi așteptam să vedem flăcări ridicându-se din căsuță dar cum nu apărură l-am trimis pe «Miosotis» după știri. Reveni și-mi comunică că d-na Bernier, «Dalia» și șoferul fuseseră sugrumați și că maniacul era întins mort în grădina vilei. El fusese literalmente masacrat cu lovituri de sapă. Imi mai comunică că vila era goală. Am făcut atunci ca corpurile să fie puse în ambulanță, suprimai — pe cât îmi fu posibil — orice urmă revelatoare și însărcinai pe unul din oameni mei să conducă ambulanța aici. Eu îl urmai cu automobilul meu, în care se găsea și d-na Dreen.

— Expunerea cred că a fost destul de clară, reluă Harris. Acum se revenim la ultima fază a aventurei. După ce-mi recăpătai cunoștința, după lovitura care o primisem cu țeava pe care căpitanul Waring pretinde că nu mi-a aruncat-o, am reflectat asupra situației. Lipsea numai căpitanul pentru ca vânatul să fie complect. Nu mi-a trebuit multă filozofie ca să ghicesc că acest tânăr, puțin inventiv, se va adresa poliției. Ceeace se și întâmplă. Numai că atunci când căpitanul se prezentă la circumscripție, polițiștii fuseseră preveniți că un tânăr nebun, numit David Aikman, fugise din casa bătrânului său unchiu. Mania tânărului băiat consista în a se crede persecutat de o «Bandă a florilor» care căuta să stoarcă banii victimelor ei închizându-le în cuști pline de păsări-vampiri. Detectivii găsiră foarte amuzantă această poveste și au fost foarte fericiți să redea pe nebun familiei sale. Și acum, paharul meu este plin. Insectele mizerabile care au vrut să se opună planurilor mele sunt la dispoziția mea. Vor regreta că au vrut să se amestece în planurile mele. Așa-i, lady Pamela?

Tânăra ridică capul și răspunse dușmanului ei:

— Nu regret nimic. Ce vei câștiga din toate acestea și la ce-ți va servi această avere, dacă vei pune mâna pe ea?

— Banul înseamnă putere, replică Harris, și această putere îmi va ajuta să distrug civilizația. Voiu conduce întreaga umanitate. Acesta este proectul meu și pentru realizarea lui am nevoie de bani.

Harris se întoarse spre Sung Ling și-i spuse:

— Cred că a sosit momentul să arăți acestor domni

cum ne servim de cursa de şoareci. Căpitanul Waring ne va servi pentru prima demonstraţie.

CAP. XV.

TRIDACNUL.

Chinezul depuse îndată lanterna pe care o ţinea în mână şi se apropiă de colivie. Ingenunchiă şi făcu să i iasă de pe buze o serie de triluri muzicale care se asemănau cu nişte fluerături stridente.

Creatura care era ascunsă înăuntru păru să-l audă. In străfundul substanţei inerte care o compunea era un creier embrionar şi acest creier învăţase să identifice chemările lui Sung Ling cu ideea de hrană. Răbdătorul oriental reuşise graţie unei lungi ucenicii, să-i deştepte-o oarecare lumină incertă care se asemăna inteligenţei.

Un fel de capac verzui se ridică încet. Materia vâscoasă desgusta prin marginile ei cleioase. Capacul acesta se mişcă în jurul lui şi luă forma unei scoici în evantai In interior se găsea o massă gelatinoasă de un alb verzui. Massa aceasta trăia căci avea pulsaţii uşoare.

Sung Ling scoase un flaut din buzunar. Incetă să mai fluere şi cânta din instrumentul scos cu un aer straniu care evoca jungla otrăvită cu cruda ei faună.

Un fel de spasm de dorinţă trecu prin molusca a cărei culoare se schimba. De la verde murdar, cum arăta la început, deveni roşie ca cerul la asfinţitul soarelui şi se acoperi de un lichid unsuros secretat de glandele ei savilare. Pentru acest monstru sunetele flautului n'aveau decât o singură semnificaţie: să mănânce. Acţiona ca şi cum s'ar fi aflat în fundul mării, aşteptând să treacă peştii printre algee.

Harris se apropiase de colivie şi-şi apăsă capul de zăbrele. Molusca părea că-l priveşte. Exista fără îndoială o oarecare afinitate între omul-caracatiţă şi tridacnul-canibal.

După o clipă, Sung Ling încetă să mai cânte şi Dreen îşi regăsi vocea. Judecând după aparenţe. miliardarul era mai puţin impresionat decât tovarăşii săi.

— Ce reprezintă toată comedia asta?, întrebă el. Ne luaţi drept copii care au frică de o meduză?

Harris se întoarse cu regret de la contemplarea lui şi-i răspunse:

— Această moluscă provine din Borneo unde era ve-

nerată într'un templu, fiind considerată ca un zeu. Fecioare încununate cu flori şi preoţi o hrăneau cu carne de om... carne de om, repetă el privindu-l pe Waring. I se ofereau noui-născuţi ca sacrificiu, continuă şeful bandei.

Urmă o scurtă tăcere în timpul căreia Sung Ling îşi şterse flautul şi-l vârî în buzunar. Prizonierii evitau să se privească. Înţelegeau că temnicierul lor medita la vreo monstruozitate, dar nu îndrăzneau să-i aprofundeze intenţiile.

— Sper, reluă Harris, că aţi observat toţi, colivia. Este o lucrare a lui Sung Ling, de o ingeniozitate extraordinară. Desigur că ideea de a întrebuinţa un tridacnu era deadreptul originală. Dar adăugând şi această tobă a devenit genială. Cred că voiu trebui să vă fac o experienţă ca să puteţi aprecia, la justa-i valoare, invenţia lui Sung Ling.

Privi spre cei patru paznici care erau în spatele prizonierilor.

— «Iris»!, strigă Harris. Vrei să vii aici?

Omul chemat tresări.

Era un individ uriaş care şi ucisese fratele mai mare cu o lovitură de secură şi care, apoi, se refugiase printre acoliţii lui Harris.

— Ce doreşti, patroane?, întrebă el.

— Doresc să arăţi acestor doamne şi acestor domni la ce serveşte cursa de şoareci, răspunse şeful.

— Să intru în această colivie de oroare?, strigă omul cu groază.

Apoi rîse nervos, scuturâ din cap şi reluă:

— Cereţi-o «Clopoţelului», care ştie să se caţere ca o pisică.

Sir Williams Moresby, veşnic dornic să fie în graţiile şefului său, îl ameninţă pe «Iris» cu pumnalul său.

— Închide-l ! strigă Harris. Nu avem timp să mai aşteptăm.

Nenorocitul nu mai avu altă alternativă decât să se supună. Proferă un blestem la adresa lui sir Williams şi înaintă spre colivie, căreia Sung Ling îi întredeschise uşa. Molusca păru că se deschide mai mult, ca şi cum prevedea că se apropie hrana dorită. Fără îndoială, era mişcată de un fel de instinct obscur.

Omul ezită pe prag apoi se întoarse spre Pamela, ca şi cum i-ar fi implorat protecţia. Dar tânăra fată nu-l privea. Se aşezase şi puse pe genunchii ei capul bietei dine Dreen, care-şi pierduse conştiinţa.

— Intră!, strigă Moresby agitându-şi pumnalul.

«Iris» pătrunse în colivie şi se înfundă până la mijloc în materia vâscoasă. Tridacnul păru că se cutremură şi marea lui scoică se mişcă.

— Suie-te pe tobă, idiotule!, urlă Sunbury, căci astfel te va înghiţi.

Nebun de frică, «Iris» se căţără pe scările care duceau la tobă şi pe a cărei suprafaţă începu să se menţină în echilibru, înaintând repede şi în sens invers. Dacă s'ar fi oprit o singură clipă mişcarea de giraţiune l'ar fi proiectat în interiorul imensei scoici care se deschidea sub el. Peste câteva secunde, mizerabilul fu acoperit de sudoare, gâfâia şi inima-i bătea gata să i se spargă în piept.

Ingrozitorul spectacol exercita asupra acelor care-l aveau sub ochii lor un fel de fascinaţie.

In timp ce atenţia tuturor se concentra asupra coliviei, Waring aruncă o privire în jurul lui. Înţelegea prea bine ce vroia să facă Harris şi-şi dădu seama că trebuia să acţioneze înainte ca acesta să-şi fi pus în execuţie diabolicul lui proect. Şeful bandei avea intenţia să-l oblige pe Dreen să asiste la un spectacol atât de îngrozitor încât să-şi piardă raţiunea. Experienţa încercată asupra lui «Iris» ar fi fost urmată de executarea lui Waring şi apoi a tovarăşilor săi. D-na Dreen ar fi fost sacrificată, fără îndoială, ultima şi, înainte ca ea să fi intrat în colivie, miliardarul ar fi devenit, cu siguranţă nebun.

In consecinţă, dacă vroia să împiedice triumful banditului, ofiţerul trebuia să acţioneze fără să piardă o clipă. Dreen, Hennigan, Cheeta Ram şi chiar el purtau cătuşe şi erau supravegheaţi de nouă oameni înarmaţi cu carabine sau revolvere.

Deodată, Richard observă ceeace nu remarcase până atunci. In peretele din faţa uşei se deschidea o gură de ventilaţie destul de mare ca să lase să treacă corpul unui om. Gura aceasta era închisă cu un grilaj prin zăbrelele căruia doi ochi arzători de ură îl fixau pe Harris. Ofiţerul privi de mai aproape. I se păru că observă un obraz lipit de grilaj şi-şi aminti vag că-l mai văzuse. Avu chiar impresia de a fi vorbit cândva cu un om cu fruntea largă şi buza superioară proeminentă care se asemăna cu acesta. Brusc, îşi reaminti că mai constatase o apariţie asemănătoare în dosul grilajului ventilatorului din sala de consiliu. Dar cine era? Şi dece trăsătu-

rile îi păreau atât de familiare? In sfârşit, punctul cel mai important era că acest personagiu părea să urască pe şeful bandei, ceeace, însemna că putea fi un aliat util pentru prizonieri.

In timpul acesta, «Iris» se epuiza din ce în ce mai mult şi era evident că va cădea peste puţin timp. Şi tri.. dacnul părea s'o fi înţeles. Parcă se lărgise şi mai mult iar suprafaţa lui lucea.

Harris făcu un semn lui Sung Ling. Acesta, care ar fi dorit să asiste la sfârşitul dramei, scoase un suspin dar apăsă pe pârghia, servind de frână suprafeţei tobei care-şi încetini mişcarea şi apoi se opri. «Iris» căzu pe scări şi molusca scoase un fel de gâlgâit răguşit şi-şi aplecă uşor scoica.

— Nu o lăsa să se închidă, Sung Ling!, ordonă Harris.

Cu o mişcare promptă, chinezul îşi scoase flautul şi chemă cu un semn banditul care era ultimul în rândul paznicilor. Acesta înaintă şi întinse mâna camaradului său şi-l ajută să iasă din colivie.

— Mulţumesc, le zise Harris. Şi acum, adăugă el întorcându-se spre prizonieri, sunt convins că sunteţi toţi gata să celebraţi geniul inventiv al lui Sung Ling. Ce părere ai, căpitane Waring?

— Mie... mie nu mi-e frică, bolborosi tânărul. Punemă în cuşcă. Mi-e absolut indiferent.

Grimasa care-i servea de surâs lui Harris îi cută obrazul

— Mă tem, căpitane, replică el, că talentul d-tale de comedian nu va fi atât de perfect cum crezi. Desigur că vei încerca să mă faci să cred că ţi-e frică. Fără îndoială ai cetit nişte romane senzaţionale în care eroul înşeală pe bandit făcându-l să creadă că este laş şi stupid. Acest procedeu este foarte vechiu, căpitane Waring şi ca să lupţi cu mine ţi-ar trebui ceva mai multă imaginaţie.

Richard nu se putu opri să nu râdă. Intr'adevăr, ţinea să obţină rezultatul pe care-l indica Harris. Vroia să simuleze frica şi să-şi surprindă adversarul fără apărare. Odată în plus, acesta nu se lăsase dus. Dar era simptomatic faptul că tânărul ofiţer putea să râdă deşi se simţea bătut.

— Un punct bun pentru d-ta! exclamă el, dar evită privirea Pamelei, căci tânăra fată înţelesese care era

planul logodnicului ei şi făcea semne disperate ca să înşele vigilenţa adversarului lor.

Atitudinea acestuia din urmă se modifică brusc.

— Destulă vorbărie, strigă el. Conduceţi-o pe lady Pamela în colivie.

Waring tresări. Sperase să fie ucis primul dar ceeace trebuia să se întâmple era infinit mai tragic. Tânăra depuse încet, pe pământ, capul d-nei Dreen, se ridică şi făcu semn celor doi oameni, care veniseră s'o ia, să se depărteze.

— Este inutil să mă conduceţi. Voiu intra singură în colivie. Dick, dragul meu, trebuie să ne spunem... adio!

— Nu!, strigă Waring care ridică piciorul şi expediă o lovitură puternică în lanterna pe care Sung Ling o depusese lângă colivie.

Lumina se stinse îndată şi, în secunda de stupoare care urmă, ofiţerul sări pe umerii lui Harris. De acolo, atinse ferul subţire, care ţinea o a doua lanternă de plafon şi care se rupse sub presiunea suferită. Lanterna căzu pe pământ şi se stinse, la rândul ei. O clipă mai târziu, un strigăt de durere dovedi că unul dintre paznici fusese doborît sub greutatea corpului lui Waring, care sărise la pământ.

Toată această acţiune, lungă de descris, nu dură în realitate decât timpul unui fulger. Paznicii abia îşi dădură seama de ceeace se întâmplase, înainte ca subterana să fi fost cufundată în întuneric, şi mişcările ofiţerului fuseseră atât de prompte că nici unul dintre ei nu se gândi să facă uz de arma lui.

Harris fusese doborît de atacul lui Richard, dar se ridică repede, strigând:

— Aprindeţi un chibrit!

Sunbury fu cel care se supuse, dar probabil n'ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut că fostul său patron se găsea lângă el. De îndată ce mica flacără lumină lunga faţă palidă a fostului său secretar, miliardarul se repezi asupra lui şi-l lovi cu capul în plin piept. Sunbury se clătină şi căzu. Americanul se aruncă asupra lui şi-l călcă în picioare.

— Fugi la perete, Pamela, strigă Waring.

Ordinul acesta fu urmat de o detunătură, căci «Iris» trăsese în direcţia vocii. Dar tânăra fată înţelesese. O luase pe d-na Dreen de braţ şi o trase într'un colţ al

subteranei, departe de grupul care se lupta — orbește — în mijlocul odăii.

Cheeta Ram fu cel care scoase cel mai mulți adversari din luptă. Hindusul avea ochii de pisică și cu toate că mâinile îi erau legate vederea lui îi conferea un avantaj. Alunecă, fără sgomot, în mijlocul grămezii și administră lovituri de picioare în dreapta și în stânga. In sfârșit aruncă la pământ pe unul din cei patru paznici și-l trată de așa manieră încât omul îi strigă să-l ierte

— Să-mi scoți repede cătușele... murmură Cheeta Ram.

Banditul se supuse, dar nu fu recompensat căci hindusul îl ameți cu un pumn. Apoi puse mâna pe arma lui și trase un glonte în capul lui «Iris».

CAPITOLUL XVI.

RAZBUNAREA MILIARDARULUI

Numai Harris nu luase parte la luptă. Pipăind, se îndreptase spre o deschizătură mică, care se găsea între colivie și perete, și începu să fluere după ajutor. Dar nu veni nimeni și singurul sgomot care se auzi fu acela al grilajului ventilatorului.

Prin deschizătura aceasta, intră cineva, care mergea târându-se pe mâini și genunchi. Noul venit se apropie de Harris și apoi se ridică în toată înălțimea lui, amenințându-l pe șeful «Bandei florilor» cu brațele lui schilodite și izbucnind într'un râs de dement.

— Poți să fluieri cât vrei, strigă el. Nu va veni nimeni. Toți sunt morți, morți ca Pamela și cum veți fi toți morți în curând. Asasin, torturator! Iți vei plăti datoria!

Aceste vorbe fuseseră pronunțate cu o voce extrem de ascuțită, dominând tumultul.

Apoi, întinzându-și mâinile diforme, nenorocitul îl apucă pe Harris de gât.

Acesta nu scoase niciun strigăt și nici măcar nu rezistă, în timp ce inamicul său îl trăgea până în mijlocul subteranei. Nebunul își trecu degetele descărnate, cu un fel de curiozitate, pe obrazul umflat al lui Harris. Apoi reluă:

— Deci tu ești acela care ai făcut să moară mica mea

Pamela, după ce-ţi dădusem toată averea mea ca s'o salvez. Imi promiseşi că o vei ierta, dar nu te-ai ţinut de cuvânt. Apoi, în loc să-mi redai libertatea, aşa cum te-ai angajat, m'ai închis în fundul unui turn cu şoareci şi păianjeni, într'o obscuritate totală. Atunci eram un om. Nu mai credeai că ai să mă vezi cândva. Eram un om robust iar Pamela o femeie frumoasă! Dumnezeule Atotputernic, era soţia mea!

Aceste ultime cuvinte fură aruncate cu un strigăt de durere îngrozitoare. Infirmul îl scutura pe Harris ca pe un fulg.

— Demonule! Banditule! Da, încearcă să te sbaţi. Ţi-ar trebui forţa a zece mii de oameni ca să-mi scapi. Speranţa de a trăi această clipă m'a împiedecat să mor. Nu mă credeai capabil, să evadez din turnul unde eram prizonier. Ignorai că te pândeam de luni de zile, că te urmăream, că aveam răbdare să aştept momentul propice răzbunării mele. Acum a venit! A venit!

Cu un efort disperat Harris se liberă, duse din nou fluerul la buze şi dădu un semnal strident. Nebunul îl strânse, din nou, de gât, ţipând:

— Imbecilule! Sunt toţi morţi! Am luat, noaptea trecută otravă din laboratorul tău. Apoi m'am dus încet din cameră în cameră... Aveam o cârpă pe care o înmuiam în flacon şi pe care o aplicam pe obrazul lor în timpul somnului. Ţi-am spus: toţi sunt morţi. Morţi ca Pamela! Ca tine!

In spatele lor, lupta încetase. Waring, care se rostogolise la pământ cu un bandit care era peste el, simţi deodată cu adversarul îi slăbeşte. Cheeta Ram îi vârîse un cuţit între umeri. Ofiţerul se ridică clătinându-se puţin şi, aproape imediat, fu răsturnat din nou, de un fel de taur furios.

— Te voiu ucide, mizerabile!

— Ah! Nu, nu, opreşte-te Dreen!, strigă Richard. Sunt eu: Waring.

— Oh, scuză-mă, zise vocea americanului. Nu mai există nici o «floare» în viaţă?

— Nu, răspunse vesel ofiţerul. Cred că Cheeta Ram le-a înjunghiat pe toate... Cheeta Ram, demonule mic, cum ai reuşit să te liberezi? Scoate-mi cătuşele şi fă-ne lumină. Eşti teafără, Pam?

— Până la un anumit punct, replică tânăra fată, căci am primit numeroase lovituri de picior. D. Dreen este acolo?

— Desigur, replică americanul.

— Atunci veniţi repede. Soţia d-tale şi-a revenit şi vă cheamă.

— Mamie ! strigă Dreen precipitându-se în întuneric.

In acest timp, Cheeta Ram scoase cătuşele stăpânului său şi tatona ca să regăsească una dintre lanterne ca şi cutia de chibrituri pe care Sunbury o lăsase să cadă.

In câtev asecunde, făcu lumină şi apoi întrebă:

— Sunt toţi vii? Froggy?

Dar se întrerupse şi strigă:

— Ce-i asta?

Căci la lumina tremurătoare a lămpilor observase pe infirmul care-l strângea pe Harris de gât.

— Oh, oh!. exclamă Richard. Este omul din gura ventilatorului şi se pare că n'are prea mare simpatie pentru amicul nostru.

Dreen se întoarse şi dădu un ţipăt:

— Cerule! Este Jimmie Hackett sau spectrul lui.

— Hackett! Dar îl credeam mort, replică Waring. Nu i s'a regăsit corpul în Scna? Da, ai dreptate. El este. Mi se păruse că-l mai văzusem cândva. Numai că uite ce i s'a făcut !...

Contempla cu stupoare corpul schilodit. Acesta era multimilionarul crae, în tovărăşia soţiei lui, făcuseră senzaţie la Londra, cu câţiva ani înainte şi dăduseră nişte serbări splendide. Acest nenorocit cu ochii stinşi, cu membrele schilodite, putea fi Jimmie Hackett? Şi totuşi aşa era... Era prietenul în amintirea căruia purta d-na Dreen medalionul.

— Jimmie!, strigă americanul apropiindu-se de el. Mă recunoşti?

— Da, eu sunt, se rânji nenorocitul, sau mai curând eram eu. Dar acest monstru m'a prins şi m'a torturat, ca şi pe mica mea Pamela. M'a închis într'un turn unde soarele nu pătrundea niciodată. Aş fi fost mort dacă n'aş fi trăit pentru răzbunarea pe care vroiam s'o iau asupra acestui demon cu inima de piatră.

In jurul gurii, îi apăru o spumă uşoară. Dreen se întoarse spre Waring şi murmură:

— Este complect nebun. Presupun că a fost supus la suplicii fără precedent, împreună cu soţia lui pe care o chema Pamela. Noi, Mamie şi cu mine, am fi avut aceeaş soartă fără ajutorul vostru.

Hackett reîncepu să vorbească. Vorbele-i ieşeau tremurătoare depe buze. Descrise torturi care înghetară sân-

gele auditorilor săi. Pamela se depărtă astupându-şi urechile. Waring şi Dreen erau palizi. Numai Harris rămânea perfect calm şi fixa pe nenorocit cu ochii săi cu privirea rece.

Desnodământul se produse deodată, ca un fulger. Inainte ca cineva să-i fi putut ghici intenţia, Hackett îl apucă pe Harris de mijloc, îl ridică şi-l aruncă cu o forţă de care puţin l'ar fi crezut capabil peste monstruoasa moluscă. Indată, aceasta se închise şi dispăru în colivie pentru a-şi devora prada.

Hackett alunecase la pământ. In acest ultim efort, probabil i se rupsese un vas sanguinar, căci în jurul gurii îi apăru o spumă roşie. Se mai ridică odată, aruncă o privire de triumf spre colivie şi bolborosi:

— Sunt mulţumit, Pamela, mi-am ţinut cuvântul...

Surâse, îşi agită mâinile mutilate şi recăzu pe spate. Era mort.

Timp de câteva secunde nu vorbi nimeni. Cheeta Ram, al cărui sistem nervos nu era afectat, îl apucă pe Waring de mânecă:

— Să plecăm repede, Sahib... Mult fum... Biet nebun, aprins casă....

Intr'adevăr, nouri cenuşii pătrundeau în subterană trecând pe sub uşă şi se auzi trosnetul flăcărilor.

— Hackett a dat foc casei după ce a otrăvit pe membrii bandei, strigă Waring. Trebuie să plecăm. Dar cum?

— Să trecem prin tubul de aerisire, sugeră Dreen, căci este inutil să încercăm pe alt drum.

Unul câte unul, se strecurară în tubul de aerisire şi, precedaţi de Waring, care ţinea lanterna, pătrunseră într'un tunel umed. Drumul păru foarte lung, dar — finalmente — ajunseră într'un fel de puţ secat din care urca o scară de fier. Escaladând-o, se găsiră în pădure. Soarele lucea şi, la o distanţă oarecare, se auzeau nişte clopote sunând vesel. Prima care-şi recăpătă sângele rece fu Pamela.

— Duminică dimineaţă... murmură ea. Şi toată aventura a început de Joi seara... Dick, presupui că nici unul dintre aceşti mizerabili n'a putut scăpa?

Ea privi printre arbori, deasupra cărora treceau nouri groşi de fum. Waring ridică din umeri:

— Aşa sper, răspunse el. Hackett a omorît un mare număr dintre ei. Dreen l-a ucis pe Sunbury, Cheeta Ram a înjunghiat pe trei din paznicii noştri iar eu pe cel

de-al patrulea. Mai rămân: Lowry, Sung Ling și sir Williams care, probabil că au fugit la începutul luptei. Este aproape sigur că au fost opriți de incendiu. Orice ar fi, «Banda florilor» îmi pare distrusă și răzbunarea lui Hackett completă.

— Crezi, întrebă Dreen, că el a fost acela care a aruncat țeava asupra lui Harris?

— Probabil, replică ofițerul. Dar privește acest spectacol.

Limbi de foc se urcau mai înalte decât copacii și incendiul purifica sinistra locuință, martoră a atâtor crime. Deodată, acoperișul se prăbuși și flăcările țâșniră cu o violență sporită.

— Sunt mulțumită!, exclamă Pamela cu tărie. Iată răzbunarea pentru femeeia aceea nenorocită care se numea ca mine.

Ea se aplecă către logodnicul ei care-i încoujură talia cu brațul său. La o oarecare distanță, Dreen mângâia pe Mamie a lui și Cheeta Ram fixa pe stăpânul său cu ochi adoratori. Numai Froggy Hennigan părea ametit și creierul lui activa mai repede ca deobiceiu.

— Ascultați!, strigă el brusc.

— Ce s'a întâmplat?, îl întrebă Waring.

— Când vrei să deschizi stridiile le pui aproape de foc...

— Ei și? zise ofițerul.

— Molusca aceea se aseamănă cu o stridie... Nu credeți că...

— Nu, afirmă Richard, fără prea multă convingere căci, atât de stranie pe cât era această idee, avu viziunea gigantului tridacnu deschizându-se de căldură și lăsându-i să-i scape un om înalt cu ochii întunecați.

Dar respinse acest gând ca irealizabil și strigă:

— Nu te făcea ridicol, Froggy!

SFÂRȘIT

COLECȚIA

„MISTER"

CELE MAI BUNE ROMANE POLIȚISTE

AU APARUT:

1. **Omul fără cap**
de H. de Vere Stacpoole
2. **Fantoma care ucide**
de Guillaume Livet
3. **Gazul Infernal**
de Agatha Christie
4. **Expresul Albastru**
de Pierre Michelon
5. **Ora fatală**
de Philipps Oppenheim
6. Misterul dela Trafalgar Square
de Gavin Holt
7. **Apelul Morții**
de Quentin Patrick
8. **Demonicul Mr. X**
de Anthony Armstrong
9. **Diabolicul Fu-Manchu**
de Sax Rohmer

VOR APARE:

10. **Cei patru**
de Agatha Christie
11. **Masca lui Fu-Manchu**
de Sax Rohmer

COLECȚIA „AS DE PICA"

publică tot ce s'a scris mai bun în genul romanelor de **Far-West**. *Până în prezent au apărut:*

1. DIAVOLUL SÂNGEROS
de *E. Rice Burrouglas (epuizat)*

2. VALEA DISPERĂRII
de *Zane Grey (epuizat)*

3. F A R - W E S T
de *B. I. Curwood (epuizat)*

4. C A L I F O R N I A
de *Bret Harte*

5. EROUL VESTULUI
de *W. C. Tuttle*

6. C A R A V A N A
de *Peter Ravenberg*

7. S E N O R I T A
de *Max Brand*

In pregătire:

8. VĂGĂUNA BLESTEMAȚILOR
de *Anton Maly*

9. M I S S C R A Z Y
de *Bret Harte*

?

Cine este Vulturul Negru

In curând veţi afla rezolvarea acestui mister

JUCAȚI LA LOTERIE
PRIN
COLECTURA

„FORTUNA"

CAMPUS, BASSA & Cº

C. VICTORIEI 14

AGENȚII IN TOATĂ ȚARA